ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gardner_Erle_Stanley-Případ_rozespalé_ženy.pdb

PDB Name: Gardner_Erle_Stanley-Případ_roz
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Případ rozespalé ženy

Erle Stanley Gardner

1

Bylo za pět minut tři, když vešla Jane Kellerová do banky a stoupla si do fronty k přepážce s nápisem Cassa J-M. Její příchod byl signálem pro člověka oblečeného do tmavomodrého obleku s jemným proužkem. Vytáhl ze své náprsní kapsy pouzdro na portrét a pomalu, nespěchuje, se vydal k místu, kde stála Jane.
Jane se otráveně podívala na hodiny, které visely v zadní části sálu. Z jejího obličeje bylo patrné, že má starosti a není zrovna v nejlepší náladě. Stála na konci řady a čas od času mrkla na hodinky, krčíc čelo a zdvíhajíc obočí jako člověk, kterého život postavil před těžké rozhodnutí.
Muž v tmavém obleku přistoupil k ní. Na pohled vypadal, že je mu dost přes čtyřicet. Zkušený psycholog by bez potíží poznal, že je to tvrdý a vychytralý bojovník, který nikdy nevstupuje do otevřeného souboje, ale bude trpělivě čekat na svou příležitost. Když přijde, tak ji za nic na světě z ruky nepustí. Jestliže jeho soupeř padne, dobije ho zcela bez milosti. V případě, že tomu bude opačně, ustoupí a pokusí se skrýt. Byl to protivník lstivý, připravený využít jakoukoli slabost i omyl, odhodlaný podvádět a dávat rány pod pás.
Krátkými prsty své levé ruky mnul pět stodolarových bankovek. Přistoupil přímo k Jane a se slovy to je pro vás, paní Kellerová jí hbitě vsunul peníze do ruky. Jane Kellerová mechanicky vzala bankovky do ruky a nechápavě se na něj dívala. Pán stojící v řadě za Jane zabručel.
"Nemusíte se přetvařovat. Stoupněte si za mě, budete poslední."
Teď, když jí došlo, že jí život přináší další překvapení, její hlas selhal.
"Co je to?" zakoktala. "Kdo jste?"
Muž odrecitoval:
"Jsem agent Scotta Shelbyho. Tyto peníze jsou opožděná platba v souladu se smlouvou o těžebních právech na naftu z vašeho pozemku. Podepište se, že jste je převzala."
Vyndal z kapsy blok se stvrzenkami a ohnul první stranu tak, aby si Jane mohla formuláře prohlédnout.
"Ale já nechápu... vždyť pan Shelby ztratil veškerá práva."
"Ne, To se pletete."
"Ale ano. On skutečně práva ztratil. Kolik měsíců se už neozval."
"Já nyní zaplatím celou částku. Sto dolarů za každý měsíc. Je to tak?"
"Ano, tato suma byla domluvena. Ale měl ji platit každý měsíc, když chtěl, aby práva zůstala jemu."
"To není docela tak," usmál se škodolibě neznámý a v očích mu blýsklo. "Ano, ve smlouvě o nájmu je opravdu uvedeno, že pro udržení práv na těžbu musí platit měsíčně. Ale v jednom ze článků se říká, že smlouva zůstává platná i v případě, jestliže ji dodrží alespoň jedna ze stran a nebude v té době písemně vypovězena. Měla byste si tu smlouvu lépe pročíst."
Řada se posunula kupředu a Jane Kellerová mechanicky popošla s ní. Pán stojící za ní se ozval:
"Neberte je."
Muž v modrém obleku naléhavě opakoval:
"Potřebuji potvrzení."
"Ale já nemohu, já ne... To už není můj pozemek. Já jsem ho prodala."
"Prodala?"
"Ano."
"Kdy?"
"Doklady byly podepsány před dvěma týdny."
"A kdo ho koupil?"
"Parker Benton."
"Dobrá. Pan Shelby o tom nic neví a nic mu do toho není. Tady jsou peníze za pět měsíců. Po stovce za každý měsíc. Opožděná platba za právo na těžbu. Máme spolu dohodu a vy si můžete dělat, co chcete."

"Já ty peníze nevezmu."
"Proč?"
"Už jsem vám řekla proč. Protože jsem ten pozemek prodala."
"A kdo jste říkala, že ho koupil?"
"Pan Parker Benton."
"Kde bydlí?"
"V Nickebolkerhouse."
S očividnou neochotou si muž v tmavomodrém obleku vzal zpět svých pět set dolarů a otočil se k pánovi stojícímu v řadě za Jane Kellerovou.
"Prosím vás, dejte mi svou vizitku. Možná budu potřebovat svědka."
Ten se na něj rozhořčeně podíval a odpověděl:
"Mne se to netýká. Neobtěžujte paní!"
Řada se posunula z místa, zastavila a potom se opět posunula ještě o trochu.
"Jenom vaši vizitku." naléhal neznámý. "Potřebuji jen vaše jméno a adresu."
Pán váhavě, ale přece jen vyndal vizitku.
Žena, která stála před Jane Kellerovou, vzala peníze, které jí podával pomocník pokladníka přes okénko. Jane nerozhodně vykročila vpřed.
Objevil se úředník banky spolu s ochrankou. Pozorně si prohlédl všechny tři osoby stojící u pokladny a zeptal se:
"Co se děje?"
"Chtěla jsem uložit peníze. Tento pán mi před chvílí vnucoval pět set dolarů," řekla Jane Kellerová.
"Vy je chcete složit na svůj účet?"
"Ne. Vrátila jsem je. Já nechci ukládat ty peníze, tady jsou moje vlastní."
"Tak v čem je problém?"
Muž v modrých šatech se vmísil do rozhovoru:
"Nerozčilujte se, já jsem jen chtěl..."
"Ať paní Kellerová vše vysvětlí," přerušil ho úředník banky.
Jane Kellerová nejistě pokývla.
"Prodala jsem ostrov panu Parkeru Bentonovi a..."
"Já vím," potvrdil úředník, "obchod proběhl přes naši banku."
"A co dál?"
"Já... mysleli jsme si, že smlouva o dobývání nafty již pozbyla platnosti."
"Ano, to je pravda."
"Ale tady ten pán tvrdí, že to tak není."
Uředník banky upřel pohled svých modrých studených očí na obličej podsaditého člověka, který byl v této chvíli skryt pod maskou širokého přátelského úsměvu.
"Zastupuji zájmy pana Shelbyho," přičinlivě vysvětloval. "Mám předat pět set dolarů. To je součet plateb za pět měsíců. Ve smlouvě je ustanovení, které říká, že nedodržení termínu platby nepřerušuje platnost této smlouvy po dobu šesti měsíců, pokud není vypovězena písemnou formou."
"Kdo má nyní těch pět set dolarů?" zeptal se úředník banky.
"Vrátila jsem je tomu pánovi," odpověděla Jane.
"V tom případě je otázka vyřešena."
Otočil se a kývl na muže v modrém obleku.
"Opusťte sál, zavíráme."
"Znáte ty lidi?"
"Samozřejmé, znám paní Kellerovou."
"A tohoto gentlemana?"
"Samozřejmě."
Muž se usmál ještě srdečněji:
"Děkuji," uklonil se. "A prosím vás, abyste si zapamatovali těchto pět set dolarů."
S těmito slovy se ztratil v davu lidí vycházejících z banky.
Banka se zavírala. Když Jane Kellerová podávala peníze přes přepážku, bylo zjevné, že se jí třese ruka.
"Bože, jsem tak rozrušená."
"Uklidněte se," usmál se na ni úředník banky. "Lidé, kteří se zabývají obchodem s naftou, chtějí vždycky někoho podvést."
"Myslíte, že v té smlouvě bylo opravdu takové ustanovení?"
Opět se na ni usmál.
"Ale jestli chcete být opravdu klidná, můžete se poradit s advokátem. Banka vám může zprostředkovat advokáta v případě, že se rozhodnete, že ho budete potřebovat."
"Děkuji za váš vklad, 396 dolarů 50 centů."
Podal peníze přes okénko pokladníkovi.
"Tak a je to všechno, paní Kellerová. Budete tedy požadovat advokáta?"
"Ne, děkuji. Zavolám příteli. Poradí mi, co mám dělat."
Zavřela peněženku a pomalu odcházela.

2

Lotton konečně zvedl sluchátko. Když Jane uslyšela jeho hlas, měla radost. Lotton na ni měl uklidňující vliv. Zřejmě hlavně proto, že byl nesmírně sebevědomý. Když byl ještě naživu Gregory, manžel Jane, velmi často si na Lottona stěžoval. Jane měla pocit, že bratrovi závidí. Lotton byl starší. Byl klidnější, více společenský, s fantastickým vystupováním, vždycky v centru pozornosti a byl úplným protikladem uzavřeného a mlčenlivého Gregoryho. Když Gregory zemřel, vzal Lotton Jane pod svou ochranu.
Často jí radil, jak nejlépe investovat peníze, a vždycky nacházel přesvědčivé vysvětlení pro to, kam se ta či ona částka poděla. Většinou byly v takových případech nejvíce vinny okolnosti. Ale jestli se přeci jen nějaké peníze vydělaly, tak zásluhu o to přičítal Lotton pouze a jenom sobě.
Když Lotton zdvihl sluchátko, Jane s ulehčením vydechla.
"Lottone, to je tak dobře, že jsem tě zastihla."
"Co se stalo, Jane, jsi nějaká rozrušená. Odkud voláš?"
"Z banky, z automatu."
"Copak banka ještě není zavřená? Podle mého je už po třetí..."
"Oni zrovna zavírají. Hlavní dveře už zavřeli."
"Byla jsi vložit peníze?"
"Ano."
"Tak co se děje?"
"Lottone, pamatuješ si dobře na tu smlouvu o pronájmu ostrova?"
"No, já bych to nenazýval smlouvou o pronájmu ostrova," hlas Lottona zněl jako vždy zcela sebevědomě. "Řeč šla spíš o podmínkách pronájmu. V každém případě je to uzavřené."
"Ne, není to uzavřené. Teď právě ke mně v bance přišel nějaký člověk a říkal, že je agentem pana Shelbyho."
"V bance?"
"Ano."
"A jak se dověděl, že tam budeš?"
"Já nevím."
"Co chtěl?"
"No, chtěl mi zaplatit pět set dolarů."
"Proč?"
"Aby smlouva o nájmu neztratila platnost."
"Neber ty peníze, Jane!" zvýšil hlas Lotton Keller. "Nedotýkej se jich!"
"Nevzala jsem je, Lottone, vrátila jsem je."
"Vrátila?" řekl Lotton. "Chceš říct, žes je držela v ruce?"
"Jenom minutu. Problém je v tom, že mi je strčil do ruky. Ale já jsem mu je hned vrátila."
"Neměla ses jich vůbec dotýkat. Co jsi mu řekla?"
"Řekla jsem mu, že je nemůžu vzít, protože smlouva pozbyla platnosti."
"Správně. A neříkej mu nic o prodeji."
"Ale já jsem mu to už řekla."
"V žádném případě mu neříkej všechno, co víš," v hlase Lottona Kellera znělo neskrývané rozrušení.
"Já myslela... domnívala jsem se, že mu musím všechno vysvětlit."
"Doufám, že jsi mu neřekla jméno kupujícího?!"
"Já.." ale neměla jsem mu to říkat, viď, Lottone?"
"Jane, proč jsi mi nezavolala?" zasténal do telefonu Lotton.
"Neměla jsem kdy, volám ti hned teď."
"Teď už se nedá nic změnit. Přijeď ke mně co nejdřív, budu čekat u sebe."
"Dobře, napřed ale zajedu k Martě."
"Co zase chce Marta?" zeptal se ledovým hlasem Lotton.
"Ona nic nechce, Lottone. Vždyť ji znáš, vždyť je to přecejen moje sestra. Chci vědět, jak se má Margie."
"Dobrá, hlavně se tam nezdržuj. A pak mi hned zavolej. Poslechni, Jane, nejlepší bude, když..."
"Já tě poslouchám."
"Když už jsi v bance, vyzvedni všechno ze svého účtu. Do centu."
"Proč?"
"Myslím, že ti můžou nechat zmrazit účet."
"Kdo?"
"Shelby."
"Já nechápu, jak by to mohl udělat."
"To není důležité. Běž a vyber všechny svoje peníze."
"Ale banka už je zavřená!"
"Zavřené jsou jen vchodové dveře, ty jsi přece vevnitř. Najdi někoho, kdo se ti bude věnovat, a vyber všechny peníze. Kolik máš na účtě?"
"Nevím. Asi okolo dvou tisíc dolarů, nebo trošku víc."
"Takže vyber všechno. Vezmi peníze hotově a měj je při sobě."

"Dobře. Udělám, co mi radíš, když myslíš, že to bude lepší."
"Já myslím, že to bude lepší, Jane. A víc už o tom s nikým nemluv. Nikomu o tom neříkej."
"Dobře, Lottone."
"Zavolej mi hned, jak se dostaneš od Marty."
"Dobře, Lottone."
"Neříkej Martě, že máš peníze u sebe!" varoval ji a zavěsil.

3

Jane se nechala vysadit z taxíku u Saint-Owena av. a dále šla dva bloky pěšky. Zastavila se u třípodlažního cihlového obytného domu a zmáčkla zvonek na dveřích s nápisem Správce. Vklouzla do vstupní haly, jejíž prostředí bylo tak strohé a škrobené, jako zástěra zdravotní sestry. Vyšla po schodech nahoru do chodby a zastavila se u prvních dveří nalevo. Na dveřích visela tatáž cedulka správce a pod ní kartička se jménem - paní Marta Stanhopová.
Jane Kellerová netrpělivé zaklepala a Marta otevřela dveře. Marta byla z obou sester starší, bylo jí něco přes čtyřicet. Už začala tloustnout, ale stále se snažila být ve formě a starala se o svůj zevnějšek. Ovdověla před patnácti lety, ale víc se už nikdy nevdala. Okolnosti ji přinutily živit sebe i svoji dceru Margie. Donutily ji chytit se každé možnosti výdělku a s léty se to podepsalo na její povaze. Její chladné světlé oči se dívaly na svět ostražitě a lakomě. Dokonce se tento pohled neměnil, ani když se usmívala.
"Ahoj, Jane, já nevěděla, že seš to ty. Zrovna se oblékám a říkám si, že zase někdo hledá byt. Dokonce, když člověk pověsí na dveře ceduli Místa nejsou, stejně přijdou a ptají se, jestli se někdo nechce přestěhovat, anebo prosí, abych jim poradila nějaké jiné místo. Pojď dál, posaď se. Margie přijde hned."
Jane vešla za Martou do obývacího pokoje, který byl přímo zavalen nábytkem. Uvelebila se v křesle, položila ruce na kolena a jemně se usmála.
"Co se stalo?" zajímala se Marta. "Nevypadáš moc dobře."
"Ano, já... Stalo se mi něco hrozného."
Pohled Marty Stanhopové zpozorněl a začal být nepříjemný. Zastavila se uprostřed pokoje, přímo naproti Jane, a rychle se zeptala:
"Co se stalo?"
"Byla jsem v bance."
"No a?"
"Nějaký pán se mi snažil dát pět set dolarů."
"No vida," řekla Marta a usmála se.
Úsměv zcela smyl z jejího obličeje napětí. Lehce vykročila k nevelké skříňce a vyndala odtud láhev brandy a dvě skleničky.
"To tě postaví na nohy."
"No snad... Jenom trošku, Marto."
Marta nalila dvě skleničky brandy.
"Mám to chápat tak, že jsi rozrušená z toho, že ti někdo zaplatil pět set dolarů?"
"To je spojené se smlouvou o pronájmu."
"S jakou smlouvou?"
"Smlouvou týkající se práva na dobývání nafty na ostrově."
"Ach tak," prohodila Marta, "zase jedna z věcí, kterých se dotkl Lotton. Myslela jsem, že je to vyřízené."
"Taky jsem si to myslela, ale zřejmě to tak není. Ve smlouvě je prý nějaké zvláštní ustanovení. No, alespoň mi to tak řekl ten člověk."
"Jane Kellerová, můžeš mi srozumitelně vysvětlit, o co jde?"
"Problém je v tom, že pan Shelby, jak to vypadá, může obnovit smlouvu, když zaplatí pět set dolarů."
"Pokračuj," nedočkavě se zavrtěla Marta. "A co bude dál?"
"Tak právě to je to, co nevím."
Marta se zastavila v půli cesty, v ruce držela tácek a na něm dvě skleničky. Oči se jí rozšířily, jak ji prostupovala zlá předtucha.
"Ty chceš říci, že tohle všechno může zkomplikovat prodej?"
"Já nevím."
Marta hlasitě vzdychla, popošla k Jane a podala jí brandy.
"Vypij to," přikazovala a stojíc nad ní, jedním hltem vyprázdnila svojí skleničku.
Jane si pořádně přihnula, otřela si rty kapesníkem a opět se pokusila vykouzlit na tváři bledý úsměv.
"Poslouchej mě, Jane," v hlase Marty zněl nesouhlas, "neposlouchej Lottona, nestojí za zlámanou grešli, když jde o opravdovou věc. Je to prostě chvástal, kterému muži nedůvěřují a jemu nezbývá nic jiného, než si vydělávat na živobytí na účet důvěřivých dam. Vždyť víš, že mu Gregory nikdy nedůvěřoval."
"Já bych takhle nemluvila."
"Ale já ano. Před dvěma lety jsi měla čtyřicet tisíc dolarů, kolik z toho máš teď?"
"Ale nemůžeš přece všechnu vinu dávat Lottonovi. Bože, vždyť přece není všemohoucí."
"Kdyby bylo po tvém, nemělo by cenu ani nikoho jiného poslouchat. Vsadila bych se, že to je jen jeho zásluha, že teď nemáš ani cent. Kdyby měl víc kapitálu, vykouzlil by ti ještě větší ztráty."

"Ani nevím, jak to řekneme Margie."
"Slíbila jsi jí, že může počítat s pěti tisíci dolary hned po prodeji. Bude si brát toho demobilizovaného vojáka a chtějí koupit malý koloniál. Všechny doklady jsou podepsány a ..."
"Já vím," unaveně se protáhla Jane. "Nerozčiluj se Marto, na prodej to mít vliv nebude."
"Proč si myslíš?"
"Lotton říkal, že už má všechno hotové. Je přesvědčen, že zítra ráno bude celá věc uzavřená."
Zaslechly klíč v zámku.
"To bude Margie," rychle vyskočila Marta.
"Není nutné jí nic říkat," poprosila ji Jane.
"Ale je to nutné," namítla Marta. "Musíš jí všechno říci."
"Tak dobře," souhlasila Jane. Trpělivě vypila poslední doušek brandy. "I když, upřímné řečeno, není co vyprávět."
Dveře se otevřely. Margie Stanhopová se pozdravila s matkou i tetou a hned se zeptala:
"Co to znamená, že není co vyprávět?"
Margii bylo necelých dvaadvacet let a byla to krasavice. Měla naprosto souměrnou postavu. Černé vlasy jí trčely na všechny strany, i když se je snažila pravidelné natáčet. Veiké tmavé oči ji dělaly nesmírně přitailivou, kdyby nebylo její chorobné bledostí a prázdného, jakoby chybějícího pohledu. V její tváři se jen zřídkakdy projevovaly nějaké pocity. A když už se to stalo, stejně měl člověk dojem, že je zcela neživá a jakoby studená.
Marta si jednou postěžovala:
"Ona sedí, kouká na tebe, pořád kouká a kouká a jenom Pán Bůh ví, na co myslí."
"No..." zeptala se znova Margie. Přičemž mířila ke skříni svou zlehka kolébavou chůzí. "Co to znamená, není co vykládat?"
Lehký tvídový plášť jí sklouzl z ramen. Pokrčila nos a zavětřila.
"Kdo je to tu cítit alkoholem?"
"My obě, drahoušku," odpověděla matka. "Na příborníku je láhev brandy. Napij se."
Margie si sundala klobouk, přihladila vlasy, nalila si skleničku brandy a zeptala se: "Při jaké příležitosti?"
"Tetička Jane má nepříjemnosti, zlato."
"Zase Lotton?" vyptávala se Margie a dívala se přes skleničku do světla.
"Ne, má milá. Věc se týká smlouvy o pronájmu. To může zkomplikovat prodej ostrova."
Margie se zrovna chtěla napít, ale když uslyšela slova své matky, zmrtvěla. Aniž by se na kohokoliv podívala, pomalu spouštěla ruku dolů. Ve vzduchu bylo napjaté ticho. Margie ho přerušila první.
"No, pokračujte."
"To nemá žádný význam, Margie," trpělivě promluvila Jane. "Všechno bude v pořádku. Zůstaly už jenom formality. Jsem přesvědčena, že to na prodej nebude mít žádný vliv a že nebudou žádné potíže. Lotton předpokládá, že celý obchod bude uzavřen už zítra nebo pozítří."
Aniž by si všimla, co Jane říká, pohodila Margie ramenem.
"To znamená, že půjčku nedostanu. Zavolám to Frankovi."
Matka i teta promluvily současně.
"Ať tě to ani nenapadne," vykřikla Jane.
"Věc není tak vážná," pokoušela se ji uklidnit Marta Stanhopová.
Margie se otočila a dívala se na matku.
"Není to tak vážné. Frank Momar je invalida a nemá nohu. Nečeká na milodary, ale chce si otevřít svůj vlastní obchod. Je hrdý a nechce si mě vzít do té doby, dokud si nebude moci na živobytí vydělávat sám. Podepsali jsme všechny doklady, které byly nutné ke koupi obchodu, a vložili jsme do toho všechny své peníze. Slíbili jsme, že zbývající peníze přineseme příští týden. Chtěli jsme se vzít v sobotu. A všechno závisí na penězích, které nám slíbila tetička Jane. Já jsem ji neprosila. Sama se nabídla. Dobře. Budeme předpokládat, že něco nepůjde tak, jak jsme si představovali. Potom my přijdeme o obchod. A ještě k tomu ztratíme Frankových dva tisíce dolarů. Víte, co to pro něj bude znamenat? Podle mého si vy ani neumíte představit, co to znamená - být z ničeho nic mrzákem. Zdá se mi, že nikdy nepochopíte, co znamená vrátit se domů do země, za kterou člověk bojoval a tady... tady se to všechno bere, jako by to byla naprostá samozřejmost. Tady... tady..."
Přerušila proud své výmluvnosti v půli slova. Trhla svými hubenými rameny, zvedla skleničku k ústům a v jediném okamžiku ji celou vyprázdnila. Pak ji prázdnou postavila na stůl a obrátila se k matce. Nebylo vidět, že by byla nějaká rozčarovaná nebo zničená. Odešla svou klasickou houpavou chůzí a tiše zavřela dveře.
Jane se bezmocně obrátila na sestru.
"Je mi to strašně líto."
Marta mlčela.
"Zřejmé teď půjde k sobě domů a bude plakat," prorokovala Jane.
"Ona nebude plakat. Sedne si do křesla, otočí ho proti stěně a bude sedět," prohlásila Marta.
"Bude přemýšlet?" ptala se Jane.
"Možná. Jenže o čem ona přemýšlí, to nikdo neví. Když na ni promluvíš, odpoví ti trpělivě a klidně, jako by se nic nestalo. Upřímně řečeno, Jane, nemám ani ponětí, co se jí honí v hlavě. Dala bych přednost tomu, kdyby plakala nebo křičela, kdyby se rozčílila nebo cokoli jiného, ale ona se prostě uzavře do sebe. A člověk se nikdy nedoví, na co myslí."
"Víš, Lotton mě prosil, abych k němu hned teď přijela... On..."
Marta Stanhopová přešla ke skříni a vyndala klobouk a plášť.
"Ty někam jdeš, Marto?"

"Pojedu s tebou."
"K Lottonovi? Když on..."
"Lotton je úplná nula," přezíravě prohlásila Marta. "Jenom on má vinu na tom, že jsi se dostala do takovéhle situace, když jsi podepsala tu smlouvu. Už ses dávno měla obrátit na advokáta. Ještě dřív, než jsi to podepsala. Vydrž moment, řeknu Margie, kam jdeme."
"A kam jdeme? ptala se Jane.
"Jdeme k Perry Masonovi. Počkej minutku. Kouknu se k Margie," řekla Marta.
Zaklepala na dveře ložnice. Chvíli počkala a potom tichounce vešla do pokoje. Za minutu se vrátila, pečlivě za sebou zavřela a prohlásila:
"Všechno je v pořádku, Jane. Můžeme jít."
"Co dělá?" zajímala se Jane.
"Sedí v křesle a dívá se z okna," klidně odpověděla Marta.

4

Marta Stanhopová rozhodně otevřela dveře s nápisem Perry Mason, advokát. Potom je podržela, aby mohla projít Jane, která trochu zůstávala pozadu a pochybovala, zdali má jít dál.
Slečna v recepci pozvedla oči, usmála se a pozdravila.
"Dobrý den."
"Pan Mason je u sebe, prosím?"
"Pan Mason odešel dnes dřív."
"Panebože. A nemohla bych se s ním nějak spojit?"
"Domluvte se s jeho sekretářkou Dellou Streetovou."
"Ano, to by bylo dobré. Mohla byste mi ji zavolat?"
Slečna zvedla sluchátko a vytočila číslo.
"Dobrý den, slečno Streetová. Přišly dvě paní a potřebovaly by nutně mluvit s panem Masonem. Nemohly by... Ano, děkuji vám."
Položila sluchátko a ještě jednou se usmála.
"Posaďte se, prosím. Za minutu tu bude osobní sekretářka pana Masona."
Dámy se posadily a podívaly se jedna na druhou. Jane si hlasitě povzdechla a pomyslela na to, že tohle se určitě Lottonovi líbit nebude. Marta Stanhopová seděla s vysoko zvednutou hlavou a pevně sevřenými rty. Její pohled přímo fascinoval svojí rozhodností.
"Marto. Co myslíš? Zatímco čekáme... nemohla bych zavolat Lottonovi?"
"Ne."
"No tak dobře," znovu si povzdechla Jane, která se pořád topila v pochybnostech.
Dveře s cedulkou Cizím ustup zakázán se otevřely.
"Promiňte, pan Mason už odešel. Ale řekněte mi svá jména a zhruba něco o problému, kvůli kterému ho chcete vidět..."
Marta Stanhopová začala vyprávět. Della Streetová si dělala poznámky, zapisovala jména, adresy a druh činnosti těch, o kom šla řeč. Když Marta skončila, Della se trochu zamračila a podívala se na své krátké zápisky.
"Pana Masona... dnes večer... už bude těžké sehnat. Ale je tu pan Jackson."
"Kdo je pan Jackson?"
"To je pomocník pana Masona. Upřímně řečeno, pan Mason se nezabývá praxí. Pouze výjimečné u nejtěžších případů."
"Chápu," vmísila se do hovoru Jane. "Já jsem si myslela, že můj problém nebude pro něho zajímavý."
"No... ale..." pokračovala Della Streetová. "Jeho vždycky zajímaly případy, kde se zjevně dělo někomu bezpráví. Myslím, že byste si měla promluvit s panem Jacksonem. Už jo po páté hodině a obávám se, že se vám nepovede najít žádného jiného advokáta."
"Dobrá, promluvíme s ním," zamračené souhlasila Marta.
"Tudy, prosím," vyzvala je Della Streetová.
Pomocník Masona, Jackson, se cítil opravdu šťastný pouze tehdy, když měl nos v nějaké právní příručce nebo ve sborníku soudních rozsudků při hledání obdobného precedentu. Pouze existence precedentu ho mohla přesvědčit o zdárném průběhu případu. Málokdy vycházel z kanceláře dřív než v šest hodin nebo v půl sedmé, a dokonce i tehdy se od svých knih zvedal s velkou neochotou. Měl fenomenální paměť, ohromné zaujetí pro věc a přímo pedantický sklad vědomostí. Bylo mu mnohem příjemnější dívat se na hromady starých knih než do obličejů svých klientů.
Jednou se Jackson Masonovi přiznal:
"Víš, pro mě je nejtěžší najít pro problémy našich klientů paragraf v zákoníku. Když se mi to podaří, tak je všechno OK. Ale ten první krok, ten je neskutečné složitý."
Obličej pomocníka Perryho Masona byl poměrně zvláštní. Jeho spodní polovina vypadala, jako kdyby byla ztuhla v napjaté nervové grimase. Pod dlouhým tenkým nosem byly úzké rty, v koutcích mírné sehnuté dolů jakoby v nepřirozeném úsměvu. Vrchní část obličeje byla úplně jiná. Vysoké rovné čelo neslo známky světovosti a absolutních vědomostí. Díky své píli a trpělivosti byl Jackson opravdovým géniem hledajícím onu pověstnou jehlu ve stozích služebních problémů. Protože byl od přírody velmi opatrný, nikdy se neodvažoval vodit své klienty po neprobádaných cestách soudnictví. Když si ujasnil podstatu případu, zaryl se hlavou do stohu služebních knih, dokud v nich nenašel

podobný případ, který řešil soud v poslední době. Veškerá jeho další činnost tomu byla zcela podřízena a netrpělivý klient nesměl dělat nic, co nebylo již někdy dříve uděláno příslušnou stranou prošetřeno soudem a pak ještě překontrolováno výše stojícím soudem.
Když Jackson opakoval něčí kroky, byl nesmírně energický, rozhodný a sebevědomý. Ale jestli se stalo, že musel sejít z vyšlapané cesty a hledat svou vlastní, byl okamžité bezradný a neschopný jakékoliv činnosti. Dokonce i tehdy, když se rozhodl oženit, nabídl sňatek dámě, která byla asi o pět let starší než on. Byla poměrné přitažlivá, ale byla už vdaná. Perry Mason se kdysi zmínil Delle Streetové o tom, že dokonce i v manželství se Jackson bojí vyvíjet jakoukoliv aktivitu.
Mlčky vyslechl vyprávění Jane Kellerové občas přerušené poznámkami Marty Stanhopové. Když skončili, Jacksoii se zeptal:
"Máte ofocenou kopii té smlouvy?
"Ne," odpověděla Jane. "Je u mého švagra Lottona."
"Potřebuji nutně znát obsah toho dokumentu," řekl Jackson.
"Bude potřebovat půl hodiny, maximálně čtyřicet minut, aby ho přivezla," vysvětlovala Marta.
Jackson se podíval na hodinky. "Obávám se, že to bude příliš pozdě. V každém případě dnes již nelze nic dělat. I když...." zamyšleně doplnil, "rád bych si vyjasnil veškerá fakta, abych mohl co nejdříve zkontrolovat, jestli se řešil podobný případ někdy dříve. Kdybych měl kopii toho dokladu před sebou, mohl bych snadno zjistit, řešila-li se podobná smlouva u některého soudu jiného státu."
"Jak to můžete zjistit?" zajímala se Marta.
Jackson máchl rukou k místu, kde stály police s tlustými šanony.
"Tady jsou případy, které byly řešeny soudy všech států za poslední roky. Protokoly jsou ofoceny a sešity."
"Vy můžete najít podobný případ?"
"Ano, samozřejmě," řekl s úsměvem. "Samozřejmě, že mohu. Téměř vždycky se dá najít podobný případ. Nejdůležitější je vědět, kde hledat. A když ho člověk najde, je nutné ho dobře prostudovat."
"Dobrá, Jane, jdeme. Musíme chytit taxi."
"Mohla bych zavolat Lottonovi," nabídla se Jane. "A poprosit ho, aby mi přečetl smlouvu do telefonu, abychom si ji mohli zapsat."
"To není špatný nápad," podotkl Jackson.
Rychle odstrčil křeslo a vstal.
"Počkejte chviličku."
Zaklepal na dveře kanceláře pana Masona a oslovil Dellu Streetovou.
"Pan Mason dnes už zřejmě nebude, že?"
"Myslím, že ne."
"V té smlouvě je odstavec, který musím rozpracovat. Byla byste tak laskava a mohla mi ho zastenografovat, když vám ho budou číst do telefonu?"
"Samozřejmě," řekla Della a vzala si svůj zápisník. "S radostí."
"Stenografistky už odešly," vysvětloval usmívající se Jackson. "Zdá se mi, že vám tu překážíme a nemůžete kvůli nám zavřít kancelář, že?"
"Co se mě týče, nemusíte si dělat starosti," uklidňovala ho Della. "Napíšu vám ten text."
Přesunuli se do Jacksonovy kanceláře.
Gertie, Jacksonova sekretářka, už odešla domů, a tak bylo nutné spojit Jacksonův telefon přes ústřednu. Vytočil číslo, které mu nadiktovala Jane, a předal jí sluchátko. Jak se dalo čekat, rozhovor byl poměrně složitý. Jane se podařilo dostat k jádru věci až po několika minutách zcela bezúspěšných pokusů vysvětlit Lottonovi důvod, proč mu telefonuje, a nutnost jednat s právníkem.
"Jakmile se do toho začnou plést tihle advokáti, všechno zamotají," zlobil se Lotton. "Bude tě to stát všechny peníze, abys jim mohla zaplatit. Já tu smlouvu znám i poslepu. Žádný advokát nemůže..."
"Já ti rozumím, Lottone. Ale Marta se rozhodla, že se musíme sejít s advokátem, panem Masonem. Pro ni tahle záležitost strašné moc znamená. Kvůli Margie. Vždyť víš."
"Margie," rozhořčeně vykřikl Lotton. "Samozřejmě pro Margii to mnoho znamená. Všichni tví příbuzní se pokaždé postaví do fronty, když se na obzoru objeví aspoň trochu šťastný obchod. Nikdy se mi nepodaří dát dohromady potřebný kapitál, abych mohl investovat, když ty budeš dávat půjčky všem svým příbuzným."
"Lottone, příteli, já vím, co si o tom všem myslíš, ale prosím tě, přečti mi ty podmínky smlouvy. Tady čeká slečna, aby to všechno zapsala."
Ve sluchátku se ozvala Della Streetová. "Jsem u druhého aparátu, paní Kellerová. Až pán začne číst, zastenografuji příslušnou pasáž."
Když Lotton pochopil, že je ještě někdo poslouchá, konečně se odhodlal.
"Moment, prosím," a začal číst.
Za malou chvíli přinesla Della Jacksonovi pečlivé napsaný článek smlouvy, ve kterém šla řeč o zmíněných šesti měsících. Jackson zcela zapomněl na své klienty a začetl se. Nakonec zvedl hlavu.
"Ten článek je napsán velmi dvojsmyslně," uzavřel celou záležitost. "Potřeboval bych vědět, co je ve druhé části smlouvy. Myslím, že budu potřebovat celý dokument. Víte co? Udělám to zítra hned po ránu. Až přijdu, tak se jí začnu zabývat. Tím celou záležitost urychlíme."
"Dáte nám vědět hned, jak si tu smlouvu přečtete?"
"Pravděpodobně budu potřebovat nějaký čas," řekl Jackson. "Otázka není jednoduchá."

Marta kývla. "Dobrá. Pojedeme pro smlouvu, Jane."

5

V rozevlátém plášti a klobouku hluboce posazeném do týle kráčel Perry Mason chodbou ke své kanceláři. Ve dveřích se téměř srazil s Dellou Streetovou, která zrovna odcházela. Když uviděla Masona, překvapeně zvedla obočí.
"Panebože, proč jste se vrátil?"
Mason se usmál. "Měl jsem rozhovor s okresním prokurátorem."
"Chápu."
"Apak jsem se rozhodl, že se podívám sem, jestli není něco nového. Všichni už odešli?"
"Jackson je v knihovně."
"Opět hledá příslušný precedent? znovu se usmál Mason. "Jako vždycky. Jackson je nenapravitelný. Jestliže bude třeba najít hnědého koně s bílou pravou zadní nohou a on bude mít analogický případ, jenže s obyčejným starým koněm, bude se v těch papírech hrabat tak dlouho, dokud nenajde starého koně s bílou nohou," sarkasticky prohlásil Mason.
"S bílou pravou zadní nohou," usmála se Della Streetová. "To je právě celý Jackson."
"Co je to tentokrát?" zajímal se Mason.
"Smlouva o pronájmu s právem těžby nafty. Chvíli předtím, než jsme zavírali, přišly dvě ženy, sestry. Jedna taková malá se zasněným pohledem. Ta by se vám myslím líbila. A druhá - nejspíš taková chytrá potvora. Domnívám se, že ta nakonec sebere všechny peníze."
Tak to nejčastěji bývá," souhlasil Mason. "A co je v té smlouvě?"
"Je tam jakýsi zvláštní odstavec, ve kterém se říká, že i když nebudou splněny povinnosti jedné ze stran, smlouva zůstává v platnosti po dobu šesti měsíců."
"To vypadá, jako kdyby nějaký boháč potřeboval rychle vydělat velkou spoustu peněz," poznamenal Mason.
"Ne. Tady to vypadá trošku jinak. Řeč je o ostrovu, který je vzdálen asi třicet mil od zálivu, nahoru po řece. Je to optimální místo pro nějakého milionáře, který by si tam chtěl postavit fantastickou vilu. Pro farmu by se to nehodilo, ale postavit tam vilu... To by bylo něco."
"V dnešní době je spíš problém najít takového milionáře," usmál se Mason.
"No... já myslím, že ony už našly. Pana Parkera Bentona."
Mason hvízdl.
"Obchod už byl téměř uzavřen," pokračovala Della. "Ale jak to vypadá, nebude moci být kvůli té smlouvě dokončen."
"Jak dlouho se tím Jackson zabývá?"
"Asi hodinu. Domnívám se, že čeká, až mu ty dámy přinesou celý text smlouvy. Zřejmě chce, aby věděly, že je ještě v kanceláři. Řekl jim, aby hodily smlouvu do naší poštovní schránky. Ale slyšela jsem, jak volal manželce a říkal jí, aby na něj nečekala s večeří."
"Opět?"
"Ano. Opět a opět a opět. Kdybych byla jeho ženou, donutila bych ho, aby nosil kartičku s fotografií a jménem, abych si ho s někým nespletla, až přijde domů. Upřímně řečeno se mi zdá, že ho tak málo vidí, že si už ani nemůže pamatovat, jak vypadá. Neustále trčí tady s nosem zastrčeným v nějaké knize."
"Pojďte, podíváme se na něj, Dello," nabídl Mason a pootevřel dveře do knihovny.
Jackson seděl za stolem. Kolem něj se vršily hromady otevřených knih. Byl tak začtený, že si ani nevšiml, že přišli.
Mason trochu zpomalil a pozoroval ho. Jackson nyní vypadal jako lovecký pes, který právě narazil na čerstvou stopu.
"Dobrý večer," oslovil ho Mason. "Sedíte tu do noci?"
Jackson zvedl hlavu a přimhouřil oči.
"Velice zajímavý případ, pane Masone. Na první pohled to vypadá, že si body smlouvy zcela odporují. V jedné pasáži se říká, že nebude-li zaplacena určitá částka v daném termínu, ztrácí nájemce veškerá práva. V další, obecnější pasáži je stanoveno, že jakékoliv porušení smlouvy může být napraveno po dobu šesti měsíců v případě, že pronajímatel nezaslal písemné oznámení o zrušení smlouvy."
Mason si sedl na okraj stolu, do úst si vsunul cigaretu a škrtl zápalkou.
"Našel jste něco?" zajímal se.
"Ano i ne."
"A vaše verze?"
Jackson položil zavřenou knihu na stůl. Posunul ji stranou. Potom se opřel do křesla a sepnul ruce na břiše.
"Za prvé je to otázka ztráty práv. V případě, že je ve smlouvě o pronájmu připuštěna možnost ztráty práv, musí být všechny podmínky podle zákona přesně stanoveny. V případě, že se budeme řídit tímto principem, je bod hovořící o stanovení nájemného závislý na všeobecných podmínkách smlouvy, které říkají, že je smlouva platná po dobu šesti měsíců, jestliže nebude písemné vypovězena."
"Nezapomínejte, Jacksone, že je řeč o pronájmu, jehož hlavním důvodem jsou práva na dobývání nafty a plynu," poznamenal Mason.
"No a co? Copak to něco mění?"
Mason seskočil se stolu, přešel k polici s knihami, přejel rukou po jejich hřbetech a vyndal jednu v červeném obalu. Nalistoval příslušnou stránku a podal ji svému pomocníkovi.
"Zde jsou uvedeny soudní rozsudky celé řady případů. Prohlédněte si je a všimněte si, že při pronájmu půdy za účelem

těžby nafty je bod o ztrátě práv nedílnou součástí smlouvy. To znamená, že v našem případě jsou všechny body smlouvy rovnoprávné a o žádné závislosti nemůže být řeč."
Jackson se v křesle prudce narovnal.
"No vida," udiveně prohlásil.
"Ano, ano," vlídně potvržoval Mason. "Podívejte se - materiály z procesů John proti Elóeuer Oil Cnmpany, sbírka soudních rozsudků státu Kalifornie, případ 124, strana 744, Sluter proti Boyda, případ 82, strana 457, Hough proti Ogura, případ 120, strana 594."
"A mne ani nenapadlo podívat se na záležitost z této strany," rozrušeně se přiznával Jackson. "Jak se vám to podaří? Sotva vejdete do knihovny a hned vidíte právě to, co je potřeba. Já se vždycky pořádně zapotím jenom nad tím, než najdu správný směr, ve kterém je nutno pracovat."
"Moc často si vybíráte špatný směr," povzdechl si Mason. "Řekněte, Jacksone, jak dlouho vám to bude trvat, než budete moci dát těm dámám odpověď?
"Když ten případ nebude moc složitý a všechno přijde tak, jak bude potřeba, doufám, že už pozítří."
Mason si opět sedl na okraj stolu. Pravou nohou se opíral o zem a levou kolébal podél stolu.
"Domnívám se, že to už by mohlo být pozdě, Jacksone."
"Nemůžu nic dělat. Rychleji to půjde těžko."
"Jestli jsem to správně pochopil, ten obchod už uzavírají."
"Naprosto správně."
Mason mlčel.
"Všechno závisí na tom, nakolik Parker Benton ten ostrov potřebuje," řekl nakonec.
"Pochybuji, že bude chtít začínat soudními tahanicemi," řekl Jackson. "I když žádné jiné východisko nevidím. V té smlouvě je opravdu článek, který dává nájemci dobrou příležitost případ vyhrát. Nic mu nebrání podat žalobu."
"Je dokument zaregistrován?"
"Ne. Problém je v tom, že ve smlouvě je článek, ve kterém je stanoveno, že těžební práce začnou ihned poté, co bude zaregistrována. Právo pojištění zůstává majiteli ostrova."
"Domnívám se, že musíme jít jinou cestou," řekl Mason.
"Co máte na mysli?"
"Jak se jmenuje nájemce?
"Scott Shelby."
"Je jeho číslo v telefonním seznamu?"
"Nedíval jsem se."
"Podívejte se, Dello," otočil se Mason.
Della Streetová zašustila stránkami telefonního seznamu.
"S některými lidmi," zamyšleně prohlásil Mason, "je nutné zacházet hrubě, Jacksone."
"Ano, já vím. Ale zákon je velmi pečlivá věda. Vždycky je nějaké východisko, když člověk dobře hledá."
"Když ví, kde má hledat," doplnil ho Mason.
"A když na to má hodně času."
"Co se mě týká, dávám přednost jinému způsobu jednání s podvodníky."
"Jakému?" zajímal se Jackson.
"Vyrážím jim zuby."
Jackson se zamračil.
"Vždycky mě mrazí z těhle výrazů," přiznal se. "Nenávidím násilí ve všech jeho formách."
"A já ho miluji," řekl Mason.
Della Streetová zvedla hlavu, a když se její pohled setkal s Masonovým, pokývla. Začala svými obratnými prsty otáčet číselníkem telefonu. Za okamžik už hovořila do sluchátka.
"Buďte tak laskava a spojte mě s panem Scottem Shelbym. Volá kancelář pana Masona."
Chvíli vyčkala. Potom se podívala na Masona a mlčky kývla. Mason popošel k ní.
"Pan Shelby?" zeptala se Della. "Minutku, prosím. Volá vás kancelář pana Masona. Pan Mason by s vámi rád mluvil."
Předala sluchátko Masonovi a otočila se stranou. "Dobrý den, pane Shelby," řekl Mason.
"To je pan Perry Mason?" v hlase na druhém konci drátu byla napůl otázka, napůl údiv.
"Naprosto správně."
"Co byste rád?"
"Máte prosím advokáta?" zeptal se Mason.
"Ne. Na co?"
"Budete ho brzy potřebovat."
"Já nemyslím."
"Ale já myslím."
"Můžu se zeptat proč?"
"Rád bych vám něco oznámil," řekl Mason. "Není to příjemná zpráva, proto bych se rád sešel s vaším advokátem."
"Jestli se to nějakým způsobem týká naftového průmyslu," přímo řekl Shelby, "tak nepotřebqji advokáty. V operacích tohoto druhu se vyznám lépe než jakýkoliv advokát. Jaký máte problém?"
"Jedná se o smlouvu s Jane Kellerovou."
"A co mi k tomu chcete říci?"
"Domnívám se, že vy mi k tomu něco řeknete."

"Ale tady není co vykládat, pane Masone," pousmál se do telefonu Shelby. "Smlouva je jednoduchá, jasná, vyložená přesnými slovy obchodního jazyka, bez jakýchkoli vychytralostí nebo kliček."
"Je výborně napsána strojem," prohodil Mason.
"Samozřejmě, že je napsána na stroji. Tak je to přece o mnoho snazší."
"Bezpodmínečně pro vás."
"Podle této smlouvy," pokračoval Shelby, "mám zaplatit sto dolarů měsíčně, dokud jsem nezačal těžbu. Když je přestanu platit, mohou majitelé počítat s tím, že naše smlouva pozbývá platnosti. Podle mého je všechno jasné a spravedlivé, ne?"
"Na první pohled ano."
"Ale," poznamenal Shelby, "v dokumentu je odstavec, který říká, že v případě, že nezruší smlouvu písemnou formou, mohu se během šesti měsíců objevit a všechna svá práva obnovit. Vypadá to, že toto ustanovení přehlédli."
"To jste si vymyslel sám, nebo jste si to někde vypůjčil?" informoval se Mason.
"Nemá smysl, abychom se přeli po telefonu, pane Masone," odpověděl Shelby. "Vím, že se uzavírá smlouva o prodeji, nechci, aby si mě otočili kolem prstu, a nedopustím, abych o ten ostrov přišel. A z druhé strany bych nerad narušil dobrý obchod. Poslechněte, pane Masone, proč byste nemohl přijet ke mně? Mohli bychom si tu všechno v klidu probrat."
"Lépe bude, když přijedete vy sem," pozval ho Mason. "Já počkám."
"To ne, prosím, když už se domluvíme, že se sejdeme, dal bych přednost mojí kanceláři. Vždyť víte, jak to bývá. Co se týká toho obchodu, jestli to správně chápu, je prakticky uzavřen. Nechci rozvířit vodu, dokud k tomu nejsem vyloženě nucen. Tak co, přijedete?"
"Přijedu," odpověděl Mason.
"Kdy?"
"Za deset minut."
"Výborně."
Mason položil sluchátko a řekl: "Zavřete své knihy a jděte domů, Jacksone."
Jackson vyvalil oči.
"Bože, pane Masone, vy se chcete sejít s tím člověkem, aniž byste si nejprve ujasnil, co je ve smlouvě?"
"Čert to vem. Ale já se to brzo dovím," slíbil Mason. "Jdeme, Dello. Potřebuji svědka."
"Možná vám mohu být nějak užitečný," nerozhodně se nabídl Jackson.
"Ani ne," ukončil Mason. "Tohle je malý podvodník. Rozhovor bude hodně ostrý. Měl byste z toho nervový kolaps. Pojďte, Dello."
"Jdeme," přikývla.
Jackson je provázel smutným pohledem.

6

Dveře do kanceláře Scotta Shelbyho byly zavřeny. Mason zaklepal. Téměř současně se ozvaly kroky. Podsaditý muž s mírně svěšenými rameny, bledým obličejem a vysokým čelem otevřel dveře a pozorně se podíval na návštěvníky. Na první pohled vypadal naprosto klidný, soustředěný a pevný. Krátce řečeno se perfektně ovládal. Pouze v jeho lesklých černých očích se zračilo vzrušení.
"Pan Mason?"
Mason přikývl.
"A vy jste pravděpodobně pan Shelby."
Podali si ruce.
"Slečna Streetová, moje sekretářka."
"Pojďte dál," pozval je Shelby.
Provedl je velkým sekretariátem až do své kanceláře. Tam řekl:
"Dovolte mi představit vám slečnu Ellen Kushingovou. Její realitní agentura má sídlo v této budově. Věděl jsem, že se dnes zdrží, a poprosil jsem ji, aby přišla."
Přihlouple se usmál a nechtěně dodal:
"Upřímně řečeno, budu potřebovat svědka. Jak vidím, pana Masona napadlo totéž. Nejprve jsem vám chtěl slečnu Ellen představit jako svou sekretářku. Pak jsem si ale řekl, že bude lépe říci to přímo. Ona je můj svědek."
"Výborně," prohlásil Mason. "Slečna Streetová je také svědek. Jsme dva na dva. Přejděme k věci."
"Souhlasím," kývl Shelby.
"V tom případě můžete začít. Jaké jsou vaše návrhy?"
"Rozumí se, pane Masone, že nemíním nikomu dělat potíže a..."
"Byl bych rád, kdybychom se obešli bez úvodu," přerušil ho Mason. "Pro nás stejně nic neznamená. Jsme věcní lidé. Přejděme přímo k jádru věci."
"Nakolik jsou úmysly vašeho klienta vážné?" zeptal se Shelby.
"Nemám představu."
"Bude se řídit vašimi radami?"
"Nevím."
"Dobrá. A jak jsou vážné vaše úmysly?"

"To se uvidí," řekl Mason. Měl nohu přes nohu a levou spokojeně kýval. "Mohu někomu nabídnout cigaretu?"
"Kouřím doutníky," řekl Shelby.
Della Streetová a Ellen Kushingová si vzaly. Zatímco si Ellen připalovala nabízenou zápalkou, Mason si ji pozorně prohlížel.
Ellen Kushingová byla blondýna s výraznýma šedozelenýma očima, velkými prsy a útlým pasem. Seděla velmi vzpřímeně, s nohou přes nohu tak, že špička její krásné lodičky byla nasměrována přímo k zemi. Když ucítila Masonův pohled, zvedla oči a s lehkým úsměvem se na něj podívala, jako kdyby říkala: "Věděla jsem, že se na tohle chytne."
Mason se široce usmál a opět se otočil k Shelbymu. "Jestli jste si myslel, že to bude všechno tak jednoduché, tak jste se spletl."
"To jsem pochopil v okamžiku, kdy jste mi zavolal."
"Jsem rád, že si spolu rozumíme."
"Přesto ale," pokračoval Shelby, "bych nerad, abyste nabyl dojmu, že se zabývám vydíráním. Vlastně jsem ani nevěděl, že se uzavírá smlouva o prodeji, dokud to neřekla sama paní Kellerová mému agentovi."
Masonovo mlčení si bylo možno vysvětlit různě. Buď tento fakt nepovažoval za hodný své pozornosti, anebo se domníval, že jeho protivník lže. Shelby ho zamyšleně pozoroval.
"Pokračujte," pronesl Mason.
"Chystám se poslat písemné oznámení, mimo jiné i panu Parkeru Bentonovi, v tom smyslu, že vlastním smlouvu o pronájmu pozemku. Už jsem vyhotovil celý text tohoto dopisu a přiložím k němu kopii smlouvy. Ani se mi to moc nechce dělat, protože, jak vím, obchod je prakticky uzavřen. Pan Benton pochopitelně nebude trpět naftové vrty na své půdě. Je přesvědčen, že dostane na ostrov veškerá vlastnická práva. Oni ho samozřejmě přesvědčili, že nebudou žádné problémy. Chystám se ho informovat o svých právech."
"Vy nemáte žádná práva."
"Podle smlouvy ano."
"Máte na mysli ono dvojsmyslné ustanovení?"
"Nepokládám ho za dvojsmyslné. Ale to teď není důležité. Nedomnívám se, že by pan Parker Benton zaplatil třicet tisíc dolarů s vyhlídkou soudního procesu."
"Jenže vy se neobrátíte k soudu," sebevědomě prohlásil Mason.
"Když mě k tomu přinutí okolnosti, obrátím, abych obhájil svá práva. Doufám, že to nebudu muset dělat."
"Na to, abyste si vyjasnil, jestli máte nějaká práva, budete potřebovat deset tisíc dolarů."
"Pět let soudních tahanic," poznamenal Shelby, "stovku za každý měsíc. Vašeho klienta nevyjdou levněji."
"To samozřejmě," souhlasil Mason.
"Obchod bude přerušen, jakmile odešlu oznámení o svých nárocích."
"Osobně vám to nic nepřinese."
"Zasadím úder vašemu klientovi."
"Můžeme podepsat dlužní úpis."
"Pochybuji, že na to Benton půjde. Pojďte, budeme se řídit zdravým rozumem, pane Masone. Nemám v plánu zabývat se tímto obchodem. Jediné, co chci, je udržet v platnosti smlouvu o pronájmu. Dokonce jsem ani nevěděl, že chtějí ostrov prodat..."
"Ano. Ano. Poslouchám vás."
"Do té doby, než to sama paní Kellerová řekla mému agentovi, když jí v bance předával pět set dolarů."
"Jak jste se dověděl, kdo chce koupit pozemek?"
"To ona sama řekla."
"To znamená, že řekla, že kupujícím je Parker Benton?"
"Ano."
"A jak víte, že se domluvili a že je obchod prakticky uzavřen?"
Shelby doširoka otevřel oči. "Já... Já myslím, že mu to řekla všechno sama."
"Víte také, na jakou hodnotu je ostrov oceněn. Odkud?"
Shelby se ostře vzpřímil.
"Domnívám se, že ničeho nedosáhnete, jestli se mě budete vyptávat tímto způsobem," utrhl se.
"Kolik?" zeptal se Mason.
Shelby se do něj zavrtával pohledem.
"Dobrá, jestli vás zajímá cifra... Deset tisíc dolarů."
Mason se narovnal a kývl na Dellu Streetovou.
"To je vše."
"Přemýšlejte," navrhoval Shelby. "Benton platí za ten ostrov mnohem víc, než je jeho skutečná hodnota. Nikdo jiný tolik nedá. Je to velmi výhodný obchod."
Mason se vydal ke dveřím a v půli cesty se otočil.
"Pokládám za svou povinnost váš upozornit, že když začnu bojovat, biji se velmi tvrdě."
Věřte," prohodil Shelby, "že když dojde ke rvačce, taky nejsem beránek."
"To je nádherné," podtrhl celou záležtost Mason. "Vidím, že si stále rozumíme."
"Ale počítejte s tím, pane Masone, že jakmile vyjdete z této kanceláře, odešlu oznámení společnosti, která zařizuje doklady nutné k prodeji."
"No, co se dá dělat," pokrčil rameny Mason. Jakmile to uděláte, podám žalobu k soudu s tím, že smlouva je neplatná. Obviním vás z podvodu a nezákonného přisvojování práv. Nepochybuji o tom, že při podpisu smlouvy jste záměrně

vyvolal u druhé strany nepravdivou představu o faktickém stavu věcí."
"Prosím, prosím," jízlivě se usmál Shelby. "V té době, než posbíráte všechny doklady, stihne Benton koupit desítky domů a vašemu klientovi zůstane ostrov, který si budu já pronajímat na těžbu."
Mason se odmlčel.
"Vy se domníváte, že Benton dává za ostrov částku převyšující jeho skutečnou hodnotu?"
"Mnohokrát."
"Kolikrát?"
"Obchod zní na částku třicet tisíc dolarů. Ostrov nestojí víc než patnáct. Jsem ochoten prodat své zájmy na tomto obchodu za deset tisíc. Dokonce i v tomto případě dostane váš klient o pět tisíc dolarů víc, než by bylo možné čekat."
"To znamená... Dle vašeho názoru stojí ostrov patnáct tisíc dolarů?"
"Naprosto správně."
"A vy jste ochoten za deset tisíc dolarů odstoupit svá práva a více nepřekážet?"
"Dá se to říci i tak, když se vám to líbí."
"Právě za tuto částku? Za deset tisíc?"
"Ano."
"To je vaše poslední slovo?"
"Ano."
"No dobrá," řekl Mason. "Nezapomeňte, že vy sám jste prohlásil, že obchod s Bentonem je o několik tisíc dolarů vyšší, než je skutečná hodnota ostrova."
"Proč bych si to měl pamatovat?"
Mason se pousmál.
"Kvůli stanovení plné hodnoty způsobené škody v případě, že vás dám k soudu za nezákonné přisvojení práv. Vzhledem k tomu, jak hodnotíte celou transakci, vznáším žalobu, ve které požaduji úplnou náhradu škody."
"Žádná škoda by nemusela být, kdybyste se v tom nezačal hrabat."
"Zapamatuji si i tato vaše slova."
"Domníval jsem se, pane Masone, že se můžeme dohodnout," povzdechl Shelby.
"Za tolik peněz?"
"Mohl bych trochu slevit."
"Kolik?"
"Tisícovku, maximálně dvě."
"To je vaše poslední slovo?"
"Ano."
"Sbohem," řekl Mason a otevřel dveře tak, aby mohla projít Della Streetová.
Shelby se vzpřímil a vystoupil zpoza stolu.
"Pane Masone, přece jen řeč byla o velké částce a..."
Aniž by ho Mason nechal domluvit, zavřel za sebou dveře a vykročil do chodby. Došel k výtahu a zmáčkl knoflík.
"Nezdálo se vám, že by mohl ještě ustoupit?" zeptala se Della Streetová klesajícím hlasem.
"Samozřejmě."
"A proč jste tedy nepočkal?"
"Protože by slevil maximálně na pět tisíc dolarů. Teď zpanikaří a začne si rvát vlasy. Čas působí. Ať ví, že jsme tvrdí a že nepovolíme. Tak mu alespoň dojde, co ho čeká."
"Byl jste s ním poměrně rychle hotov."
"Hm... "Protože si myslíte, že je to podvodník?"
"Samozřejmě."
"A jak se vám líbil svědek?" Mason se usmál.
"Svědek v uvozovkách. Je do toho sama zapletená."
"Vy myslíte, že ona..."
"Asi ano. Vypadala dost zainteresovaně. Nazapomínejte, že pracuje v realitní agentuře a že Shelby ví o tom obchodu prakticky všechno. Podmínky smlouvy, termíny, dokonce i cenu. A kolik je dvě a dvě?"
"Čtyři," usmála se Della.
"Správně," přikývl Mason, "čtyři."
Výtah přijel. Vystoupil z něho muž a vydal se směrem k Shelbyho kanceláři. Z ničeho nic se však otočil a udiveně se podíval na Masona.
"Ale ano," zvedl obočí Mason, "seržant Dorset z kriminální policie. Co vás sem přivádí? Hledáte mrtvolu?"
Dorset se otočil na podpatku, vrátil se k výtahu a nařídil portýrovi: "Jeďte dolů. Přijedete si pro něj za chvíli."
Pak se otočil k Masonovi.
"Potřebuji s vámi mluvit."
"Začněte. Dnes jsem měl poměrné zajímavou besedu s okresním prokurátorem. Takže se vám asi těžko podaří mě překvapit."
Dorset pustil tuto větu jedním uchem tam a druhým ven a zeptal se: "U koho jste byl?"
Mason se usmál a mlčel.
"No dobrá, dobrá," mávnul rukou Dorset, "nechcete mluvit, nemusíte. Prostě jsem se jen zeptal."
"Já jsem to tak pochopil."
Dorset ukázal prstem ke kanceláři Shelbyho.

"Už víte o tom otrávení?"
Mason lehce šlápl Delle na nohu a řekl: "Proč myslíte, že jsem tady?"
"To bych právě rád věděl," zabručel Dorset. "Podívejte, Masone, jestli zastupujete člověka, který mu nasypal jed, a chcete ten případ nějak překroutit, tak se vám to nepovede. Doktor prozkoumal obsah žaludku. Bylo tam takové množství arzenu, že by to zabilo i koně. Proto jsem tady. A proč jste přišel vy?"
"Jestli je moje návštěva nějak spojená s vaší, tak je to souvislost čistě náhodná."
"No, dělejte, jak myslíte," zamračil se Dorset. "Je to vaše věc. Nemusíte mi to říkat. Varoval jsem vás. Na shledanou."
"Na shledanou," řekl Mason a opět přivolal výtah.
Seržant Dorset rozhodně vykročil ke kanceláři Scotta Shelbyho.
"Co myslíte, pokusil se Shelbyho opravdu někdo otrávit?" zeptala se Della.
Mason mlčel a soustředěně krčil obočí.
"Kdyby mě zabili, já nevím..." Prohlásil nakonec.
Výtah přijel.
Mason do něho nastoupil a zamyšleně dodal.
"Jed. Hm. To už je něco."

7

Druhý den ráno přišel Mason do své kanceláře v osm čtyřicet.
Když uviděl překvapený pohled Delly Streetové, vysvětlil.
"Já vím, že jsem přišel o něco dříve než obyčejně, ale rád bych si promluvil s paní Kellerovou, až přijde. Rád bych věděl, jestli se nenajde nějaký důvod, abychom toho podvodníka mohli zmáčknout."
"Ještě jsem ani nestihla utřít váš stůl," omlouvala se Della.
"To je v pořádku, Dello. Půjdu do knihovny a zůstanu tam. Vypadá to, že se začínám podobat Jacksonovi. Taky hledám precedent. Mimochodem. Byly tu včera ty dámy se smlouvou?"
"Ještě jsem nebyla v recepci. Šla jsem rovnou sem."
"Zjistěte to, prosím," požádal ji Mason.
Della Streetová odešla do recepce a vrátila se s obálkou.
"Všechno je v pořádku. Tady je ten dokument."
Mason otevřel obálku, vyndal smlouvu, popošel ke svému stolu, otočil kloubové křeslo, sedl si a položil nohy na stůl. Při tom všem nespouštěl oči z textu.
"V kolik hodin přichází Jackson?" zeptal se z ničeho nic.
"Přesně v devět. Člověk by si mohl podle něj řídit hodinky. Někdy sedí v kanceláři do devíti do desíti večer, ale ráno přichází vždycky v tuhle dobu."
"Zjistěte, jestli tu není Gertie. Rád bych si promluvil s paní Kellerovou hned, jak přijde."
Della zvedla sluchátko. "Dobré ráno, Gertie. Chtěla jsem vědět, jestli už jste přišla. Pan Mason je ve své kanceláři a chce se sejít s paní Kellerovou ihned, jakmile přijde. Vyřiďte, prosím, Jacksonovi, že... Co... Moment."
Della se otočila k Masanovi. "Gertie nevěděla, že jste tady. Přišel za vámi nějaký člověk. Gertie mu řekla, že nikdy nepřicházíte před devátou. Slíbil, že přijde ještě jednou."
"Kdo to byl?" zeptal se Mason.
"Hned se jí zeptám."
"Jak se jmenoval, Gertie?
Když Della uslyšela odpověď, rychle se obrátila.
"Byl to Parker Benton," oznámila.
"Je dole v recepci?"
"Právě odešel. Zrovna šel k výtahu."
"Dohoňte ho," přikázal Mason.
Della hodila sluchátko na vidlici telefonu a vyběhla z kanceláře. Dveře se otevřely a v nich se ukázala posmutnělá Gertie.
"Promiňte, pane Masone, nevěděla jsem, že slečna Streetová přišla. Já... "
"To nic, Gertie," chlácholil ji Mason. "Uklidněte se. Prostě jsem potřeboval s tím člověkem nutně mluvit."
Za chvíli někdo zaklepal na dveře Masonovy kanceláře. Mason je otevřel a za ramenem Delly se setkal pohledem s mužem, jehož ocelově šedé oči se na něho upřeně dívaly zpod hustých řas.
"Promiňte, pane Bentone. Moje sekretářka nevěděla, že už jsem tady. Dnes jsem přišel dřív. Pojďte dál, prosím," pozval ho Mason.
Podali si ruce.
Benton byl vysoký muž kolem padesátky. Dozadu sčesané tmavé vlasy dávaly vyniknout opálenému obličeji. Celkově vypadal, že tráví hodně času na čerstvém vzduchu. Měl sice asi dvacet liber nadváhy, ale jinak vypadal dobře. Jeho stisk ruky byl pevný a přátelský.
"Bylo mi oznámeno," začal, "že pan Jackson z vaší kanceláře se ujal případu, na kterém jsem zainteresován. Jelikož této věci přikládám velký význam, rozhodl jsem se promluvit si s vámi osobně."
"Posaďte se,"nabídl Mason. "Kdo vám řekl o panu Jacksonovi?"
"Jane Kellerová."

"Vy jste se s ní setkal?"
"Mluvil po telefonu."
"Mohl byste mi v krátkosti vysvětlit podstatu problému?"
"Domnívám se, že zhruba už všechno víte."
"Dal bych přednost tomu, kdybyste mi to vyprávěl sám," s úsměvem řekl Mason.
Benton se rozesmál.
"Nebudeme chodit kolem horké kaše."
Mason nabídl Bentonovi cigaretu.
"Přece jen se domnívám, že by nebylo špatné, kdybyste mi o své kaši povyprávěl. Byli bychom si jisti, že mluvíme o tomtéž."
Benton se znovu rozesmál.
"Včera večer mi zatelefonoval nějaký člověk, který se představil jako Scott Shelby. Řekl mi, že je mu známo, že kupuji od Jane Kellerové ostrov. A že v případě, že na něj chci mít plná práva, musím se s ním sejít, abychom dořešili nějaké formality. Když to neudělám, začne tam těžební práce. Vychází z toho, že nedopustím, abych měl naftové vrty přímo pod okny své letní vily."
"A co jste mu odpověděl? zeptal se Mason.
"Zadal jsem mu několik otázek, abych si vyjasnil situaci."
"A pak?"
Benton se pousmál.
"Poslal jsem ho ke všem čertům, protože nemám rád, když mě někdo vydírá."
Mason přikývl.
"Tak co mi řeknete o zákonnosti jeho nároků?"
"Domnívám se, že jsou zcela nepodložené. Platnost smlouvy vypršela před pěti měsíci. Přestal platit, což bylo pravděpodobně po vzájemné dohodě stran přímým důkazem, že se vzdává práv. Neplacení je vážný důvod pro zrušení platnosti smlouvy. Když dáme případ k soudu, vyhrajeme ho."
"Jak dlouho to bude trvat?"
Mason si prohrábl rukou vlnité vlasy.
"Mluvte," povzbudil ho Benton. "Jsem věcný člověk, pane Masone. Mám vlastní advokáty a můžu si všechno zjistit u nich. Jen jsem chtěl šetřit čas."
"Samozřejmě," začal Mason. "Mnohé závisí na tom, s jakým se setkáme odporem. Buď Shelby jenom blafuje, nebo je opravdu odhodlán oželet určitou sumu, aby nám zkomplikoval situaci."
"Bude se snažit stát nám v cestě."
"Vy ho znáte?"
"Ne. Neznal jsem ho. Ale teď už ho znám."
Mason udiveně zvedl obočí.
Benton vysvětlil: "Vlastním agenturu soukromých detektivů, kteří se zabývají otázkami pronájmu. V podobných situacích se vždycky snažím zjistit, s kým mám tu čest"
Mason mlčel a čekal na návrhy. Parker Benton se odmlčel.
"Vlastně, proč bych to neřekl," usmál se. "Nakonec máme na té věci oba zájem. Nebudu tajit, pane Masone, že bych ten ostrov rád koupil. Ale rozumí se, že si nepřeji, aby někdo těžil naftu přímo pod mými okny a dělal z mého bazénu naftovou louži."
Mason přikývl.
"Scott Shelby je obchodník," pokračoval Benton. "Je vychytralý a je možné, že nemá čisté ruce. Byl dvakrát ženatý. Teď má třetí ženu, která je mnohem mladší než on. Nikdo nezná jeho finanční situaci, protože tají své bankovní účty. Říká se, že velkou část svých peněz má pod polštářem v hotovosti. Jeho kredit se rovná nule."
"Nechce platit daně," předpokládal Mason.
Benton rozhodil ruce.
"Vy děláte své závěry a já své."
Mason se podíval na svého společníka.
"Z jakého důvodu jste sem přišel?"
"Zajímá mě právnická stránka tohoto případu."
"Máte vlastní advokáty."
"Domníval jsem se, že jste lépe informován."
"Proto jste přišel?"
Parker Benton se ostře zasmál.
"Tak dobrá, Masone, vyhrál jste."
"Tak proč?" opakoval Mason.
"Dobrá. Vyložím vám své karty," rozhodl se Benton. "Ten ostrov stojí kolem patnácti dvaceti tisíc dolarů. Já za něj platím třicet. Ale chci ho dostat."
"Moc to chcete?"
"Moc."
"Mám to chápat tak, že jste připraven zaplatit Shelbymu jakoukoliv částku, abyste ho vyřadil ze hry?"
"V tomto případě pro mě peníze nejsou důležité," přiznal se Benton. "Tady jde o princip. Nemám rád, když mi někdo překáží. A vůbec mě nezajímá, jakou budu mít reputaci u toho prosťáčka. Ten ostrov potřebuji. Jestliže bude Shelby

chtít peníze, dáme mu je. Rozumíte?"
Mason přikývl.
"Takže," pokračoval Benton, "Shelby blafuje a nabídku přijme, když dáme věc k soudu. Nemá jiné východisko. Bude se chtít vyhnout soudnímu procesu."
"Máte plán?" zeptal se Mason.
Benton si ho pozorně prohlédl.
"Nevolal mi někdo od vás dneska ráno?"
Mason mlčky zavrtěl hlavou.
"Dnes brzo ráno jsem měl telefon," vysvětloval Benton. "Volala žena, která, jak se zdálo, byla do celé záležitosti zasvěcena. Řekla, že mi chce dát dobrou přátelskou radu. Je možné všechno urovnat, jestliže pozvu Scotta Shelbyho a jeho ženu dnes večer na projížďku jachtou k ostrovu. Ta osoba měla mimochodem velmi příjemný hlas. Snažila se mě přesvědčit, že Shelby je ochoten se domluvit, ale je velmi rozhořčen. Jeho manželka Marion je však velmi rozumná a okouzlující žena."
Benton udělal pauzu a očekával reakci na svá slova. Ale advokát stále mlčel.
"Co vy na to?" zeptal se Benton nakonec.
"Vy víte, kdo to byl?"
"Ne."
"Znamená to tedy, že ona naprosto přesně navrhla, abyste se sešli na vaší jachtě?"
"Ano."
"A jako cíl vaší cesty měl být ostrov?"
"Ano."
"Nu což," usmíval se Mason. "Je úplně možné, že s vámi mluvila sama paní Shelbyová. Je velmi pravděpodobné, že to udělala na žádost svého muže."
Benton přikývl.
"Domnívám se, že to tak bylo."
"A jak jste se rozhodl?"
"Chystám se zavolat Shelbymu a pozvat ho i s jeho paní na malou projížďku," pousmál se Benton. "Byl bych rád, kdybyste jel také. Bude tam i paní Kellerová. To znamená všechny zúčastněné strany. Pohovoříme si, a jestliže Shelby navrhne rozumnou cenu, zaplatíme mu a donutíme ho podepsat, že se vzdává veškerých práv."
"Chcete radu?" zeptal se Mason.
"Jakou?"
"Máte možnost obrátit se na společnost, která vystavuje doklady potřebné k operaci, s prosbou o vydání potvrzení o rozporech ohledně zákonnosti smlouvy o pronájmu. To bude pro Shelbyho největší rána. V tom případě společnost nenese žádnou odpovědnost a vy můžete ostrov klidně převzít. A poté oznámíte Shelbymu, že na vás může podat žalobu. V každém případě dojde věc k soudu. Říkám vám o tom proto, aby měl Shelby větší nepříjemnosti," řekl Mason.
"Rozumím vám. Děkuji," kývl Benton.
"Potýkat se s vámi bude, myslím, poměrně drahá zábava."
"Velmi drahá," potvrdil Benton.
"To znamená... Buď zažalujeme Shelbyho, abychom ho mohli zbavit jeho práv a dokončit obchod, zatímco on nám začne všemožně komplikovat život a hrát na nervy, anebo, jak jsem právě řekl, vy převezmete ostrov a potom bude muset žalovat on vás. Pochybuji, že mu ta druhá verze bude sympatická."
Benton pevně stiskl rty a pak se nečekaně zeptal:
"Jste ženatý, pane Masone?"
"Ne."
"Byl bych velmi rád, kdybyste mohl být dnes večer na jachtě. Vyjíždíme ve čtyři hodiny. Na lodi bude několik volných kajut. Nechtěl byste si vzít někoho s sebou?"
Mason obrátil svůj pohled k Delle Streetové.
Téměř neznatelně kývla a on řekl: "Vezmu s sebou svou sekretářku."
"Dobrá. Jestli budete chtít vzít s sebou ještě někoho jiného, budu rád. Vezměte kohokoliv, kdo by mohl alespoň trochu oživit společnost. Nejprve si odpočineme, popovídáme si, a až se trochu poznáme, sedneme si a celou věc v klidu probereme. Jsem velmi rád, pane Masone, že jste mi poradil, jakým směrem se mám ubírat v rozhovoru s panem Shelbym."
"Kde se setkáme?" zeptal se Mason.
"V půl čtvrté pro vás pošlu auto. Mimochodem, co myslíte, pan Jackson by nechtěl jet?"
Mason se rozesmál.
"Obávám se, že se Jacksonovi nepodaří v jeho knihách najít obdobný případ, kdy se budou soudní spory řešit na palubách jachet."
"Chcete říci, že nic nedělá bez osvědčené předlohy?"
"Nic," potvrdil Mason.
"V tom případě ho nepotřebujeme," tvrdě řekl Benton.
"Také se domnívám," souhlasil Mason. "Vrátíme se pozdě večer?"
Benton stiskl rty a pak se usmál.
"Upřímně řečeno, pane Masone, dnes se nebudeme moci vrátit. Ale ostatní o tom neví. Ostrov leží nahoře na řece. V téhle roční době, když je ve dne horko, bývají v noci mlhy. Nebudeme moci plout v mlze. Rozumíte?"

"Rozumím."
"Tak to je výborné. Vezměte si s sebou pyžamo a nedivte se, jestli vám společnost na palubě bude připadat poněkud různorodá."

8

Lehce a plavně klouzala jachta po vodě. Sto třicet liber velkoleposti a slávy. Dunění obrovských motorů a šumění vody tryskající zpod dvou velkých lodních šroubů neslo svědectví o ohromné síle skryté uvnitř. Honosné paluby obložené červeným dřevem, pohodlná křesla, to vše dělalo dojem blahobytu a komfortu.
Poté, co ho Parker Benton provedl po celé lodi a představil četným hostům, dospěl Mason k závěru, že by bylo těžké vybrat příjemnější místo pro mírová jednání. K přátelství a pohodě napomáhalo nejen okolní prostředí, ale i přiznání ohromné movitosti pohostinného majitele.
Když se Mason zdravil s Jane Kellerovou a Lottonem Kellerem, zahlédl v pohledu druhého z nich skrytou nenávist. Keller si zjevně nepřál, aby se do jeho věcí pletli advokáti.
Benton velkoryse dovolil pozvat na palubu všechny, kdo měli byt i nepatrný vztah k případu, dokonce i Martu Stanhopovou s dcerou. Scott Shelby nebyl zjevně ve své kůži a statečně to skrýval pod svým příjemným a společenským chováním. Nicméně jeho snaha byla naprosto zřejmá. Když Masonovi představili jeho ženu, mladou, asi dvacetiletou dámu s tmavými, téměř černými vlasy a šedomodrýma očima, byl příjemně překvapen. Marion Shelbyová si všechny získala svou upřímnou srdečností a příjemným vystupováním. Celkově dělala dojem, že nemá vůbec tušení, jaký je opravdový cíl této cesty. Lichotili jí pracovní známosti jejího manžela. Přivítala toto pozvání a prožívala velké uspokojení.
Když se podával coctail, Parker Benton všechny varoval:
"Prosím vás, ani slovo o práci. Po večeři sejdeme do kajuty a tam u velkého stolu všechno probereme. A nyní, prosím, užívejte života."
Poté nabídl všem hostům prohlídku jachty. Ukázal jim překrásné vybavení místností a technické novinky v kajutě určené pro odpočinek.
Chvíli poté se Mason odebral na palubu a opíraje se o zábradlí nastavil tvář příjemnému svěžímu větru. Záliv zůstával vzadu. Nyní pluli nahoru po řece. Vzdálenost obou břehů byla o něco menší než jedna míle. Navigátor vedl loď mezi bójkami označujícími poměrně složitou plavební dráhu. Přestože bylo nutné snížit rychlost nejméně o polovinu, jachta stále lehce klouzala vpřed.
Byl horký den bez jediného mráčku, ale v zálivu začala padat mlha. Nebe přesto zůstávalo blankytně modré a čisté.
Mason uslyšel za zády kroky a hlas Scotta Shelbyho:
"Rád bych si s Vámi promluvil, pane Masone, o samotě."
"Obávám se, že to nepůjde."
"Jak to myslíte?
"Přidržuji se myšlenky pana Bentona, abychom si o všem promluvili společně, najednou, a ne po kouskách."
"Rád bych mluvil o něčem jiném."
"O čem?"
"Váš přítel, seržant Dorset, včera ztratil spoustu času tím, že se mě vyptával na důvod vaší návštěvy"
"Je to zvídavý chlapík."
"Stalo se mi něco zvláštního."
"Nemusíte mi to vyprávět, jestli nechcete."
"Chci."
"Zastupuji Jane Kellerovou a nemohu zastupovat vás."
"Já vím."
"Jaký smysl tedy vidíte v rozmluvě se mnou?"
"Abych si pohovořil o seržantu Dorsetovi. Nelíbil se mi."
"Nelíbí se spoustě lidí."
"Zdá se mi, že se snaží někomu něco zavařit a přišít"
"Co a komu?"
"To kdybych věděl."
"Také neumím číst cizí myšlenky."
"Před několika dny se mě pokusili zabít."
"Opravdu?"
"Domníval jsem se, že je to jen otrava z jídla, ale ukázalo se, že je to složitější. Každopádně to Dorset tvrdí. Dělá celé záležitosti zbytečnou popularitu."
Oba mlčeli, jen dole bylo slyšet šplouchání vody o boky lodě. Mason chvíli vyčkal a potom řekl:
"Poslouchám vás."
"Obědvali jsme s manželkou v restauraci. Objednali jsme si různá jídla. Já jsem pil červené víno, ona bílé. Já jsem jedl přední hovězí a smažené francouzské brambory, žena měla ústřice a ovoce. Moučník jsme měli stejný. Za půl hodiny po jídle se nám oběma udělalo zle. Ona cítila lehkou nevolnost, mně se udělalo strašně špatně. Typický příklad otravy jídlem. Nemám pravdu? Také se domníváte, že je to tak?"
Mason se usmál:

"Nedomnívám se vůbec nic."
Shelby na něj pohlédl s neskrývaným vztekem. Po chvíli odvrátil zrak.
Mason stále stál opřen lokty o zábradlí a díval se dolů. Ostrá příď lodi rozřezávala vodní hladinu. Voda se vzdouvala a pěnila. Vlny se rozbíjely o bok a rychle se ztrácely za zádí lodi. Chvíli bylo ticho.
Z ničeho nic Mason promluvil:
"Zdá se, že míříme k ostrovu."
"Pravděpodobně," odpověděl Shelby a doplnil. "Hovořili jsme o otravě."
"Vzpomínám si."
"Bylo mi velmi špatné, zavolal jsem lékaře. Poskytl pomoc i manželce. Vysvětlil jsem mu, že máme oba otravu z jídla. Zřejmě po něčem konzervovaném. Protože já jsem měl stále v ústech chuť jako po nějakém kovu.
"Chápu," kývl Mason.
"A víte, co se stalo potom?"
"Ne."
"Včera večer přišel váš přítel seržant Dorset a oznámil mi, že se mě pokusili otrávit arzenem. Myslím, že to všechno chce nafouknout a udělat z toho případ."
"Jakým způsobem?"
"Kladl mi otázky v tom smyslu, jestli mám nějaké nepřátele a tak dále. Nedej pánbu, aby se to dostalo do novin. Zejména nyní, když mám uzavřít několik obchodů."
"A jak se dle názoru seržanta Dorseta dostal arzen do jídla?"
"V tom je celý problém. On by rád, abych mu to vysvětlil já. Proč by si nemohl dojít do restaurace a zeptat se tam?"
"Nikdo jiný se už neotrávil?"
"Dorset řekl, že si nikdo jiný nestěžoval."
Mason se podíval na oblohu. Slunce už zapadalo a od vody se zvedala mlha.
Přicházela k nim Carletta Bentonová. Když se trochu přiblížila, zvolala: "Ach tady jste, bože, jací vy jste vážní. Doufám, že jste si nezkazili chuť k jídlu svými pracovními problémy."
"Ne, ne. Pan Shelby mi vyprávěl o své nemoci," odpověděl Mason.
Shelby mu lehce šlápl na nohu.
"Obyčejná otrava z jídla, vysvětlil."
"Snědl jsem v restauraci něco ne moc čerstvého."
"Ano, to se v dnešní době stává. Doufám, že teď ui je všechno v pořádku," zajímala se Carletta Bentonová.
"Absolutně," odpověděl Shelby.
"Podle mého jste stále nějaký bledý."
"Já mám takovou barvu tváře."
"Svolávám hosty na coctail. Večeře se bude podávat asi za třicet minut. Parker se domnívá, že teď je ta nejlepší chvíle."
"Řekněte mi,"obrátil se k ní Mason a snažil se, aby nebylo znát, že on jediný ví to, co ostatní ani netuší, "máme někam namířeno, nebo plujeme jen tak bez cíle ?"
Carletta se zasmála: "To vám nemohu říci, to je překvapení."
"Vypadá to, že plujeme k ostrovu," předpokládal Shelby.
Znova se zasmála:
"Jsem vdaná už dvacet let a za tu dobu jsem si zvykla podřizovat se manželovi... v některých věcech," dodala rychle.
Pánové se chápavé pousmáli a vykročili za ní k přístřešku na zádi lodi, odkud bylo slyšet příjemnou hudbu.
Della Streetová tancovala s Parkerem Bentonem. Oči jí zářily. Vypadala, že ji tahle neočekávaná cesta příjemně překvapila. Marion Shelbyová tančila s Lottonem Kellerem. Z jejího úsměvu a živého pohledu Mason usoudil, že se s ní Keller snažil flirtovat a že se mu to podařilo.
Scott Shelby nenacházel klid. Obrátil se k Masonovi a polohlasně řekl: "Už aby celý tenhle společenský nesmysl skončil a abychom se dostali k věci."
"Chcete něco navrhnout?" zeptal se Mason.
"Možná."
Číšník v bílé košili přinesl coctail a začala společenská debata. Jednou nebo dvakrát se Shelby pokusil dostat se k věci, ale Parker Benton ho rozhodně přerušil v půli slova.
Jak houstla tma, měnila se pára nad řekou v bílou mlhu. Když zasedli k večeři, ozval se ostrý varovný signál, který informoval ostatní lodě o místu, kde se nachází jachta. Potom se signál začal ozývat v pravidelných rovnoměrných intervalech, jako by chtěl připomínat všem přítomným, že se nacházejí na lodi a že mlha sílí.
"Vypadá to, že se nebudeme moci dnes vrátit," řekl Parker Benton.
"Vy nikdy neplujete v mlze?" zajímala se Della Streetová.
"Jestliže to není zcela nevyhnutelné, tak ne. V této plavební dráze je to nebezpečné."
"Obáváte se srážky?" zeptala se s neklidem v hlase Jane Kellerová. "Může se lod potopit?"
"Není ani tak velké nebezpečí srážky, jako spíše pravděpodobnost, že bychom mohli vyjet z plavební dráhy, najet na mělčinu a uvíznout tam na dlouho," vysvětloval Benton.
"Ale já se musím vrátit ještě dnes", protestovala paní Stanhopová a podívala se na sestru.
"Obávám se, že nemáme jiné východisko. Na jachtě je dost místa, abychom se sem všichni vešli."
"Poslechněte," přerušil ho Scott Shelby, "co se děje? Víte lépe než já, že je v tuto roční dobu v noci na řece mlha vždycky."

"Vždy ne," namítl Benton.
"Tak tedy téměř vždy."
Parker Benton, zdůrazňuje svou starostlivost, nabídl: "Mohu spustit na vodu člun, jestli chcete. Odvezou vás deset mil proti proudu k nejbližší osadě. Odtud se můžete vrátit do města vlakem."
"To bude zatracené nepohodlné," řekl Shelby. "A já jsem se ještě nevzpamatoval z té strašné události v restauraci."
"Scott měl otravu z jídla," rychle vysvětlovala Marion Shelbyová.
"Takže," ukončil celou záležitost Parker Benton, "nechci riskovat bezpečí lodi ani pohodlí ostatních pasažérů. Jestliže chcete, můžete odjet. Akorát stihnete vlak."
"Nechci."
"V tom případě nevím, v čem je problém," usmál se Benton. "Seďte a bavte se. Myslím, že mám několik lahví šampaňského."
"Nikdy nehovořím o práci, když jsem před tím pil," varoval ho Shelby.
Večeře se schylovala k závěru. Hostům podávali kávu s likérem, když se najednou celá jachta zatřásla. Lodi byl dán zpětný chod. Byl slyšet rachot klouzajícího řetězu a za pár minut se motory zastavily úplně.
Parker Benton nabídl všem cigarety a doutníky a vysvětlil:
"Dámy a pánové, připluli jsme k ostrovu."
Všichni ztichli.
Poté se Benton obrátil ke Scottu Shelbymu.
"Tak," prohlásil, "vaše návrhy?"
"Nemám žádné návrhy," odsekl mu Shelby.
"Hrajete na čas?" zeptal se Benton. "Uvidíme."
Benton se obrátil k Jane. Kellerové.
"Vy máte ve hře třicet tisíc dolarů, paní Kellerová. Někdy je lepší vrabec v hrsti než holub na střeše. Já mám ve hře ostrov. Možná je lepší špatný kompromis než dobrá těžba. Takže, pane Shelby, co navrhujete?"
"Deset tisíc hotově a zřeknu se všech svých práv," řekl Shelby.
"To je mnoho," odpověděl Benton.
"Pro mě je to strašně málo, jsem přesvědčen, že na ostrově je nafta."
"Budeme mluvit otevřeně, Shelby. Jestliže by paní Kellerová byla ochotna dostat o dva tisíce méně, než bylo dohodnuto, jsem já ochoten ze své strany přidat k této částce ještě dva tisíce, což by činilo dohromady čtyři tisíce dolarů, které byste mohl dostat, kdybyste se zřekl svých práv a odešel ze hry."
Shelby záporně zavrtěl hlavou.
"V tom případě," pokračoval Benton, "buď zruším obchod, nebo..." podíval se rychle na Masona a prohlásil, "nebo požádám společnost, která zpracovává podklady potřebné ke koupi, aby mi vydala doklad o převedení práv majitele, s poukázáním na existenci sporných bodů nejemní smlouvy. Vaše pozice je poměrné nejistá a já jsem přesvědčen, že dříve nebo později získám soudní rozsudek, který vám bude zakazovat vstup na ostrov."
"Možná, že získáte tento zákaz, ale on nabude platnosti pouze tehdy, až bude schválen nejvyšším soudem," poznamenal Shelby.
"Počítal jsem i s tím, pane Shelby," s úsměvem promluvil Benton. "Pro mě v tom není rozdíl. Nekupuji ostrov kvůli spekulaci. Chci tam žít a nemíním ho prodávat. Proto je mi jedno, jak dlouho bude celý proces trvat. Hlavně, že tam nebudete vy."
"A co když případ vyhraji já? Co potom?"
"Moji advokáti to zváží. Jestliže jejich návrh bude stejný s názorem pana Masona, uzavřu tento obchod a vy můžete podniknout jakékoliv kroky, které budete považovat za nutné," řekl Parker Benton.
Shelby se zamračil. "To znamená, že nikdo kromě advokátů nic nedostane."
"Já dostanu ostrov," namítl Benton.
"Mě takové řešení neuspokojuje," oznámil Shelby. "Můžete zvolit jinou cestu," připomenul mu Benton. "Vezmete si čtyři tisíce dolarů hotově a zapomenete na tento obchod. V opačném případě bude soudní proces a nekonečné výlohy."
"Mám to chápat tak, že čtyři tisíce jsou konkrétní nabídka?"
Parker Benton se podíval na Jane Kellerovou a potom na Masona.
"Co se týče mých dvou tisíc, je to nabídka."
Marta Stanhopová se obrátila k sestře.
"Jane, chápeš, co chce pan Benton?"
Do rozhovoru se zapojil Lotton Keller.
"Dle mého názoru, jestli chce pan Benton koupit ostrov, měl by zaplatit celé čtyři tisíce. Nakonec, částka, kterou dostane moje švagrová, není tak velká."
Benton se s nevolí v očích zahleděl na Lottona Kellera.
"Oznamuji vám, že má nabídka je konečná. Dva tisíce, které nabízím, jsou dost velký ústupek z mě strany. Je zvykem, že prodávající odpovídá za kvalitu zboží."
"Potřebujete ten ostrov?" zeptal se Keller.
"Samozřejmě, že potřebuji."
"Tak platte."
"Chcete tím říci, že vaše strana odmítá zaplatit tyto dva tisíce?"
"Lottone, prosím tě, bud zticha. Nebuď tak lakomý. A vůbec, to musí rozhodnout Jane. Já osobně si myslím, že je to

velmi rozumný návrh," řekla Marta Stanhopová.
"Takže, paní Kellerová?" obrátil se k Jane Benton.
"A co si o tom myslí pan Mason?" zeptala se Jane.
Mason se obrátil k Shelbymu.
"Jestliže vám nabídnou čtyři tisíce, přijmete je?"
"Ne," odpověděl Shelby
"V tom případě nic nenabízíme," řekl Mason. "Jestliže budete souhlasit s částkou čtyři tisíce dolarů, pak se můžeme poradit, kde ji vezmeme. Zatím se nechystám dělat žádné nabídky. Když na sebe nechcete vzít konkrétní závazky, je každá nabídka předčasná."
"Proč?"
"Protože to oslabuje naši pozici. Začíná smlouvání. My dáváme nabídku, vy dáváte protinávrh. A pak vydělíme rozdíl dvěma. Neřeším případy tímto způsobem. Jestliže vám budou stačit čtyři tisíce, pak se dohodneme. Ale jestliže čekáte nové nabídky, tak se nedočkáte."
"Ani není potřeba," bručel Shelby.
"Mimochodem," pokračoval Mason, "práva na ostrov patří vám?"
"Co máte na mysli?"
"Ostrov využíváte vy sám, nebo jste předal práva někomu jinému?"
Shelby nasucho polkl a snažil se uhnout pohledem od Masona a své ženy.
"Copak to má nějaký význam? zeptal se nakonec.
"Velký," odpověděl Mason. "Osobně mě zajímá, patří-li práva na pronájem ještě někomu jinému a máte-li zplnomocnění vést v této záležitosti jednání."
"Co se týče toho druhého, můžete být klidný. Ale odmítám pokračovat v rozhovoru, jestliže budete pokračovat tímto tónem."
"Ptám se vás zcela jasně, nejemní práva patří jen vám?" naléhavě opakoval Mason.
"Zastupuji všechny zainteresované strany."
"Vlastní ještě někdo jiný tato práva?"
"Nechápu, jaký to má vztah k celé věci?"
"Naprosto přímý," vmísil se do rozhovoru Parker Benton. "Budu vést jednání pouze s oprávněným majitelem nebo se všemi majiteli."
"Dobrá," přiznal se Shelby, "mám společníka, kterému patří polovina. Ale jeho uspokojí jakékoli řešení, které já schválím."
"Jméno vašeho společníka," vyiadoval Parker Benton.
"Ellen Kushingová," řekl Shelby.
Marion Shelbyová se setkala pohledem s Masonem a rychle sklopila oči.
"Znamená to, že práva patří vám oběma," ještě jednou si upřesnil Parker Benton. "Dál jste je nikomu nepředali?"
"Ne."
"Znamená to, že majitelem práv jste jen vy a váš společník?"
"Naprosto správně."
"Souhlasíte se čtyřmi tisíci dolary?" zeptal se Benton.
"Ne, ne a ne."
"Jaká částka by vás uspokojila?"
"Deset tisíc dolarů."
Benton se rozesmál.
"Nepůjdeme si zatancovat? Vypadá to, že se náš rozhovor dostal do slepé uličky."
"Smlouva je zákonná," řekl Shelby. "Mohu donutit pronajímatele, aby přijal pozastavenou platbu."
"Nezajímají mě právní podrobnosti," oznámil Benton. "Zítra odpoledne buď ustoupím od koupě, nebo uvědomím společnost, že jsem připraven převzít osvědčení s ohraničenými majetnickými právy. Zatím jsem se ještě nerozhodl, jak se zachovám."
"Jestliže případ nabral tento směr," s neklidem v hlase začal Lotton, "rád bych, abyste věděli, že my..."
Parker Benton ho rozhořčeně přerušil. "Vy už jste své mínění řekl."
"Nemuselo být konečné."
"Co se týče mě a vás, je všechno konečné," rozhodně prohlásil Benton. "Jestliže budou ještě nějaká jednání, budu je vést pouze s panem Masonem. I když se stále více přikláním k tomu, najít si nový pozemek."
"To je dobře, tato varianta mě uspokojuje," prohlásil Shelby.
Aniž by se ohlédl jeho směrem, Parker Benton pokračoval.
"A nyní, aby se nenarušila atmosféra naší vzájemné úcty, ve které se odehrávala naše beseda, dám příkaz, aby vám ukázali naše kajuty. Dáte-li přednost tomu, zůstat dole, nebo se raději vrátíte k tanci, rozhodněte, prosím, sami. Nicméně, jestliie se budete chtít vrátit, prosím vás, abyste více nemluvili o našich problémech a zůstali přáteli. Na jachtě je sedm kajut, v každé kajutě je telefon s několika tlačítky. Když zmáčknete příslušný knoflfk, můžete zavolat stewarda nebo zatelefonovat do kterékoli kajuty pro hosty."
Parker Benton se obrátil k stewardovi: "Prosím, doprovodte hosty do kajut
Lotton Keller se ozval.
"Když jsem vše ještě jednou zvážil, dospěl jsem k závěru, že pro Jane bude opravdu lepší, když něco obětuje, aby se vyhnula soudním procesům. Jsem připraven dát dva tisíce."

"Není potřeba," štěkl Shelby, "nemusíte se namáhat. Kde je má kajuta? Zůstávám na vaší jachtě jen proto, že je to pohodlnější, než se tlouct někde ve vlaku. Ráno okamžitě vystoupím na břeh. Buďte si jist, že jakmile začnete na tom ostrově něco stavět, okamžité udělám vrt přímo pod vaším oknem. Není podstatné, jestli tam nafta bude nebo ne."
"To ještě uvidíme," studené podotkl Parker Benton. "Není mi znám stav vašich financí, ale před tím, než uděláte první vrt na mém dvoře, budete ještě mnohokrát litovat, že jste vůbec nějakou smlouvu podepsal. Dobrou noc. Jdu k sobě a rád bych si četl. Možná, že vzniknou nějaké problémy s kajutami, ale steward se bude snažit najít místo pro všechny, kteří se rozhodnou zůstat. Jestli bude chtít někdo vystoupit na břeh, aby stihl vlak v jedenáct hodin, odvezou ho na člunu. Ještě jednou, dobrou noc."

9

Perry Mason se pohodlně uvelebil na posteli s bílými polštáři, přisunul si stolní lampu a vzal do ruky knihu. Stihl přečíst sotva první kapitolu, když se ozval drnčivý zvuk, naprosto nepodobný ostrému zvonění městských telefonů. Mason zvedl sluchátko a uslyšel hlas Delly Streetové.
"Panebože, šéfe, to je strašné, že?"
"Dá se říci, že se atmosféra po večeři změnila."
"Co myslíte, proč?"
"To je těžké říci," odpověděl Mason. "Dle mého názoru se Parkerovi nelíbil Lotton Keller, a mimo jiné - je možné, že opravdu nechtěl dát víc než dva tisíce. Není vyloučeno, že má v zásobě ještě jiný pozemek a domnívá se, že rozdíly v ceně mezi nimi nepřevýší dva tisíce."
"Možná máte pravdu, ale podle mého názoru on není typ člověka, který by lehce ustoupil. Když už se pro něco rozhodne, tak si za tím stojí."
Mason se zasmál.
"Nezapomínejte, že mluvíme o našem hostiteli a někdo nás může slyšet."
"Mně je to jedno. Snážila jsem se číst knihu, kterou jsem našla v hlavní knihovně."
"A jak se vám líbila?"
"Řekla bych, že je zajímavá, ale nemohu se soustředit. Stále musím přemýšlet o všech na lodi. Sešlo se tu tolik lidí, kteří se nenávidí a kteří jsou nuceni zůstat spolu kvůli mlze celou noc. Nebyl jste na palubě?
"Trochu jsem se prošel, než jsem šel k sobě."
"Mlha je pořád taková hustá?"
"Jak se cítíte, Dello? Něco vás znepokojuje?"
"Já ani nevím."
"Můžeme jít nahoru, zapnout rádio, poslouchat hudbu a..."
"Děkuji, šéfe, to nestojí za řeč. Je tam sychravo a chladno. Jen jsem s vámi chtěla mluvit. Trochu jsem se vylekala."
"Vylekala?"
"Ano."
"Čeho?"
"Já sama nevím, všude vidím nebezpečí."
"Myslím, že vás chápu," řekl Mason. "Až příliš často se setkáváte s vraždami. Raději si zkuste chvíli číst, Dello, a pak se hezky vyspěte. Ráno se všechen strach ztratí."
Tiše se rozesmála.
"Zřejmě začínám být příliš citlivá, ale musíte se mnou souhlasit, že je docela nepříjemné, když tu člověk sedí zavřený. Všude kolem je samá mlha, tady uvnitř jen nenávist a chamtivost a pod námi studená řeka."
"Ráno to bude všechno dobré, Dello."
"Dobrou noc," řekla a zavěsila.
Mason znovu vzal knihu a najednou zjistil, že nemůže přečíst ani stránku. Zhasl světlo a snažil se přinutit, aby usnul. Spánek nepřicházel.
Loď obestíralo hluboké ticho. Čas od času ho rušil náraz vlny o příď. Někde kapala voda. Když si Mason četl, nebyl ten zvuk skoro slyšet. Nyní se ozýval hlasitěji: kap, kap, kap, kap, ...
Když Mason pochopil, že se mu nepodaří usnout, podložil si pod hlavu polštář, rozsvítil lampu a vrátil se ke knize. Bylo už kolem půlnoci, když rozmrzele zavřel knihu, oblékl se a vyšel na palubu.
Mlha houstla. Nebylo vidět ani na několik stop.
Stál na přídi jachty, kotvící proti proudu, a poslouchal tiché šplouchání vody u kotevního lana. Zamyšleně pomalu přecházel po palubě směrem k zádi. Zahlédl nehybnou postavu námořníka ve vlněném plášti. Vypadal jako socha. Měl noční hlídku a nepřemýšleje o hostech trpělivě očekával ráno.
Mason se obrátil a kráčel zpět po pravém boku. Škobrtl o kousek lana a odkopl ho stranou. Zhruba uprostřed lodi se zastavil, deset minut stál a přemýšlel o svých problémech.
Z tohoto přemítání ho vytrhl srdceryvný ženský křik, který se ozval nedaleko od něj. Ihned poté zaznělo několik tlumených plácnutí. Mason se rychle obrátil k zádi. Námořník, který stál na stráži, zmizel. Pravděpodobně běžel na příď lodi po levém boku. Mason se vydal tím směrem. Uslyšel rychlé kroky a téměř se srazil s člověkem běžícím po palubě. Potom ucítil lehký dotek mokré vlny a slabou vůni parfému. V následqjícím okamžiku Mason pochopil, že žena, kterou drží v náručí, je smrtelně vyděšená. Cítil, jak jí silně bije srdce a jak jsou všechny její svaly napjaté. Pohnula se a Mason si všiml, že se jí v ruce mihl revolver.

Z přídi lodi se ozvalo volání, které je tak známé námořníkům celého světa:
"Muž přes palubu, muž přes palubu!"
Odněkud zdola, ze studené hloubky, zazněly tupé údery.
Přímo podél boku lodi proud odnášel něčí v křečích se svíjející tělo. Na okamžik vše utichlo. Pak se ozvalo bouchání dveří, křik hlasů.
"Prosím vás," ozval se ženský hlas třesoucí se vzrušením, "prosím vás, pusťte mě."
Mason pochopil, že má v náručí Marion Shelbyovou.
"Co se stalo?"
"Ne, nic... prosím vás, prosím vás... pusťte!"
Mason mlčky ukázal na zbrad.
"čí je to?" zeptal se. V tom ucítil, jak křečovitě napjala

celé tělo, rychlým pohybem se zvláštně prohnula, sklouzla dolů, pokrčila kolena a upadla na palubu. Snažil se ji zadržet, ale uskočila.
Něco zapraskalo. Protáhla se mu pod rukou a utíkala po palubě. Za okamžik na palubě rozsvítili světla. Někdo hodil přes palubu záchrannou vestu se světlicí. Oslepující bílé světlo se rozlilo po hladině. Ozářilo záchrannou vestu a nevelký prostor okolo. Na povrchu vody byl vidět zvláštní křivý stín, který odrážela jachta v závoji husté mlhy. Vestu vzal proud a pomalu ji odnášel po vlnách řeky.
Mason ucítil na svém rameni čísi ruku a otočil se. Před ním stál Parker Benton. Byl v bačkorách, pyžamu a županu.
"Co se stalo?" zeptal se.
"Slyšel jsem, jak někdo křičí Muž přes palubu! a pak plesknutí," oznámil Mason.
"A výstřel jste slyšel?"
"Zaslechl jsem nějakou ránu."
"Zapněte reflektor," rozkázal Benton.
Z kapitánské kabiny zazněla odpověď: "Rozumím, pane."
Rozsvítili reflektor, jehož jasný paprsek se zabodl do mléčného závoje mlhy a rozpouštěl se v něm.
"Posviťte na zadní část lodi, osvětlete prostor za vestou," vydával přikazy Benton.
Paprsek reflektoru sklouzl dolů a zatančil kolem záchranné vesty. Na vodu spustili malý člun. Ozvalo se skřípění vesel a člun se rychle vzdaloval po proudu. Poté se obrátil a pohyboval se v opačném směru. Na přídi stál člověk. Nahýbal se přes okraj a snažil se něco objevit pomocí kapesní baterky.
"Svolejte všechny na palubu," rozkázal Benton. "Je nutné zjistit, jestli se někdo neztratil."
Otočil se k Masonovi.
"Vy jste byl tady? Vy jste oblečen! Copak vy jste si vůbec nešel lehnout?
"Snažil jsem se usnout, ale bezúspěšné. Tak jsem se rozhodl vyjít nahoru na palubu a nadýchat se čerstvého vzduchu," odpověděl Mason.
"A byl jste zde dlouho předtím, než jste uslyšel křik?
"To nemohu přesně říci, pravděpodobně dvacet minut."
"Viděl jste někoho?
"Muže na přídi. Domníval jsem se, že je to někdo z posádky."
"A ještě někoho?
"Ano, ženu, která běžela po palubě v noční košili."
"Kdo to byl?"
Mason se mu zadíval do očí a poté odpověděl:
"To nemůžu říci."
Benton se na chvíli zarazil a o něčem přemýšlel. Nakonec řekl:
"Mějte na paměti, Masone, že na této lodi za všechno odpovídám já."
S těmito slovy se otočil a odešel dolů.
Noc se naplnila neklidnými zvuky. V chodbách bylo slyšet bouchání dveří, na schodech se ozývaly kroky. Bylo slyšet šum nepokojných hlasů. Veškerý tento hluk zastiňoval ostrý, mocný hlas, jenž dával příkazy.
Na vodu zatím spustili motorový člun, který kroužil kolem jachty. Mason stál sám na boční palubě.
Asi za deset minut přišla Della Streetová, opřela se o zábradlí a zeptala se:
"Co se stalo, šéfe?"
Aniž by Mason odtrhl oči od temné vody, odpověděl: "Nevím, Dello, ale vy se nebojte."
"Ztratil se Scott Shelby," oznámila mu.
"Já jsem si to myslel."
"Na palubě byla jeho žena, říkala, že..."
"Někdo sem jde."
"To je Parker Benton. Vypadá to, že má špatné zprávy."
"A co když..."
"Mlčte, Dello," přerušil ji Mason. "Běžte si raději poslechnout, co se říká kolem."
Parker Benton rozhodně přistoupil k Masonovi.
"Pane Masone, ztratil se Scott Shelby."
"Hm."
"Na palubě byla jeho žena. To byl ten, koho jste viděl."

"Tak?"
"A nepoznal," poznamenal Benton.
Mason mlčel.
"Říkala, že jí manžel telefonoval a byl rozrušený. Požádal ji, aby vzala z toaletního stolku revolver a přinesla mu ho na palubu. Podle jejího názoru volal z přídě jachty a žádal ji, aby spěchala, protože je to otázka života a smrti."
"A co udělala paní Shelbyová? zeptal se Mason.
"Vyskočila z postele, chytla revolver, a aniž by si oblékla šaty, vyběhla nahoru. Na boční palubě zahlédla nejasné obrysy něčí postavy dělající zvláštní pohyby, jako kdyby s někým bojovala. Přitom ale tvrdí, že viděla jen jednoho člověka. Protivník musel být z druhé strany lanového zábradlí."
Benton se zastavil a vyčkávavě se díval na Masona.
"Pokračujte," kývl advokát.
"Nestihla jít blíž. Shelby se z ničeho nic podivně zkroutil a zmizel za bokem lodi. Když uslyšela plácnutí, vykřikla. Pak se ozval výstřel a po něm ještě několik šplouchnutí. Vrhla se k boku lodi a zaslechla, jak někdo zavolal její jméno. Nahnula se přes zábradlí a uviděla člověka plácajícího se ve vodě. Vypadal, že je těžce raněn, ale že se snaží plavat. Proud ho mírně snesl a on se dostal do pásu světla vycházejícího z příďového lodního okna v mezipalubí. Mohla si prohlédnout jeho tvář. Byl to její manžel. Volal ji k sobě a snažil se jí něco říci, ale vůbec mu nerozuměla. Měl velmi slabý hlas. Pak najednou přestal klást odpor a proud nesl jeho tělo pod přední vaz. Domnívala se, že se objeví na pravoboku a vrhla se tam. Ale pravděpodobně ho proud snesl podél levé strany. Říkala, že jste ji zastavil a že byla příliš rozrušená, než aby vám mohla odpovědět souvisle."
"Toto vyprávění naprosto souhlasí se všemi mně známými fakty," řekl Mason.
"Ale," namítl Parker Benton. "Nesouhlasím s tím, jak se věci odehrály."
"Tak?" podivil se Mason.
"Ano," potvrdil Benton. "A to ze zcela jednoduchého důvodu. Nemohl volat z přídové části lodi."
"Proč?" zajímal se Mason. "Vždyť je tam také telefon, v malé vodotěsné skříňce. Když jste nás provázel po jachtě, tak jste nám ho ukazoval. "Je pochopitelné, že je málo pravděpodobné, aby v takovéto situaci muž volal manželce, ale to teď není podstatné. Zajímá mne, proč jste řekl, že to není proveditelné. Předpokládám, že jste měl na mysli právě toto."
"Právě toto," odpověděl Benton. "Problém spočívá v tom, že systém telefonního spojení na jachtě má jednu zvláštnost."
"Jakou?"
"Je, dá se říci, automatický. Nechtěl jsem zabudovávat na jachtu ústřednu, jelikož bych potřeboval spojovatelku. Dal jsem proto přednost systému s přímým spojením. Tento systém má ale ohraničené množství telefonních stanic. Abych mohl tuto situaci vyřešit, musel jsem zabudovat dva takové systémy."
"Pokračujte," řekl Mason, "to mě zajímá."
"V kajutě hostů jsou telefony propojeny mezi sebou a zároveň jsou spojeny s kajutou stewarda. Ale nedá se z nich volat do jiných částí lodi. Pouze v jedné kajutě jsou telefony z obou systémů."
"Ve vaší," předpokládal Mason.
"V mojí," potvrdil Benton. "Mohu telefonovat do řídicí kabiny, do strojovny, do lodní kuchyně, na stanoviště hlídky a rovněž se mohu spojit s příďovou částí lodi. Když využiji druhý systém, mohu se spojit s kteroukoli kajutou pro hosty nebo se stewardem. Scott Shelby nemohl zatelefonovat své ženě z příďové části jachty."
"Znamená to, že z této části je možné zavolat pouze do jedné kajuty?" upřesnil Mason.
"Naprosto správně," potvrdil Benton. "Tento telefon je připojen k síti, která spojuje moji kajutu, řídicí kabinu, strojovnu, lodní kuchyň a tak dále. Je z něj možné telefonovat pouze do mé kajuty."
"To znamená?"
"To znamená," řekl Benton, "že - jestli Marion Shelbyové opravdu někdo telefonoval, jak říká - tak to udělal z jiné kajuty anebo od stewarda."
"Jasné."
"Ale všechny ostatní kajuty," suše poznamenal Benton, "jsou obsazené."
"A kde byl steward?"
"Stewarda znám dlouho a plně mu důvěřuji. Měl mít službu do dvou hodin v noci. Na palubě se sešlo mnoho hostů a já jsem se domníval, že jeho pomoc se může hodit. Sám se nabídl. Jednou jsem mu zachránil život. Jeho oddanost ke mně nezná mezí."
"On nespal?"
"Když se to stalo, seděl za stolem a četl. Neslyšel žádný křik, ale slyšel výstřel a potom takový zvláštní zvuk, jako by byl nějaký předmět tažen podél lodi."
"Co teď?" zeptal se zadumaně Mason.
"Teď," odpověděl Parker Benton, "jsem ve složité situaci. Jeden z mých hostů se ztratil a jeho žena vypráví zcela nepravděpodobné věci."
"Nevidím v jejím vyprávění nic nepravděpodobného," namítl Mason.
"Ona tvrdí, že jí manžel volal z přídové části lodi. Podívejte se, co z toho plyne. Když jsem seznamoval hosty s jachtou, ukázal jsem jim ten telefon. Přirozeně se domnívali, že je na jachtě jednotný telefonní systém. Ale není tomu tak. Paní Shelbyová vyprávěla zajímavou historku, která bohužel neodpovídá skutečnosti."
"Je mi velmi líto, Bentone, ale nejsem o vašich důkazech zcela přesvědčen. Nedokázal jste, že její vyprávění je nepravdivé."
"Nedokázal?"

"Ne," odpověděl Mason.
"A jaká je vaše verze?"
"Je možné, že jí manžel řekl, že volá z přídě jachty. Možná to byl on, kdo se dopustil chyby. Vždyť i on byl mezi námi, když jste nám ukazoval ten telefon."
"Jestli je to tak," suše poznamenal Benton, "znamená to, že telefonoval z některé kajuty pro hosty anebo z kajuty stewarda. A já vím přesně, že od stewarda nevolal."
"Věci začínají nabírat obrátky," řekl Mason. "Kam se poděl revolver, který měla paní Shelbyová?"
"Rozhodl jasem se, že ho zatím nechám u sebe a potom ho předám policii. Revolver je nabitý a je v něm jen jedna nábojnice."
"Někteří lidé dávají přednost nabití zbraně právě tímto způsobem - prázdná nábojnice pod úderníkem."
"Těmito podrobnostmi ať se zabývá policie," řekl Benton. "Vypadá to, že se z toho snažíte paní Shelbyovou vysekat. Snad vás nenajala?"
"Ne, bože chraň. Je mi prostě sympatická. A pak, vím naprosto přesně, jak s ní bude zacházet policie. Vytřesou z ní duši. Snažím se rozpomenout na to, zda jsme na nic nezapomněli."
"Obávám se, že ne."
"Udělal jste všechna opatření, abyste našel..."
"Všechna. Dal jsem příkaz spustit na vodu oba čluny, aby vedly pátrání. Není nejmenší naděje, že by ten člověk mohl být živý a ještě se držel nad hladinou. Pravděpodobné už je na dně a v tomto místě je hloubka asi dvacet stop."
"Byl oblečen? Lépe řečeno, našli jste v kajutě jeho věci?"
"Shelby se ženou šli spát. V jejich kajutě je dvoupostel. Ona spává obyčejně velmi tvrdě. Když usnula, Scott Shelby pravděpodobně vstal a oblékl se. Je zvláštní, že si nevzal ponožky a spodní prádlo. Rovnou na sebe natáhl kalhoty, košili, boty a plášť a vyšel na palubu."
"A klobouk?" zeptal se Mason.
"I to je zvláštní," pokrčil rameny Benton, "vzal si klobouk, ale neoblékl si spodní prádlo, ponožky, kravatu a šálu."
"Pravděpodobně se strojil ve velkém spěchu, ale to jsou jen dohady."
"Naposled byl viděn, když zhasínal světlo, těsně před tím, než si lehl do postele. Manželka tvrdí, že se mračil jako čert. Nepochyboval o tom, že dostane výhodnější nabídku."
"Doufal, že přistoupíme na jeho podmínky?"
"S největší pravděpodobností ano."
"Domníval se, že částka čtyři tisíce dolarů je směšně malá. Ba co více, cítil se ublížený tím, jak jsem přistoupil k řešení celého problému. Podrobnosti zatím neznám. Ale obecně vzato - soudě dle slov jeho ženy - byla situace taková."
"Rozumím. A co bylo dál?"
"Ona tvrdě spala. Zazvonil telefon. Zvedla sluchátko a ještě v polospánku uslyšela hlas svého manžela. Přikázal jí vzít revolver a přinést mu jej na příď jachty. Naléhal, aby se neoblékala a utíkala tam co nejrychleji. Pak slyšela, jak někdo, domnívá se, že to byl její muž, vydal přidušený sten, jakoby od nadměrného úsilí nebo silné rány. Dokonce se jí zdálo, že slyšela úder. Ale není si tím jista, protože se v té době ještě zcela neprobudila."
"A co udělala?"
"Tvrdí, že okamžitě zavěsila telefon, popadla revolver a jen v noční košili se vrhla na palubu."
"Oznámíte to policii?" zeptal se Mason.
"Okamžitě, jakmile se vrátí jeden ze člunů."
"Kdy to bude?"
"Až se rozhodne, že pokračovat v pátrání je zbytečné. Asi za pět deset minut. Vyšlu motorový člun do města, aby lidé odtud zavolali šerifovi. Kromě toho se postarám, aby nikdo neopustil jachtu."
Mason přikývl.
"Máte nějaké jiné návrhy?" zeptal se Benton.
"Návrhy? Ne."
"Děkuji. Poprvé jsem se dostal do takovéto situace a rád bych se s vámi poradil, jestli všechno, co dělám, dělám správně."
"Naprosto správně."
"Děkuji," zopakoval Benton a odešel.
Na jachtě se rozprostřela atmosféra zlověstného očekávání. Hosté se bez cíle prochaízeli po lodi. Vcházeli do svých kajut a zase se vraceli na chladnou palubu s pocitem rostoucího nebezpečí a strachu.
Námořníci ve člunu pokračovali v beznadějném hledání těla. Neprůzračnou mlhou se neslo skřípění vesel na loďkách. Zřídka se ozvaly ostré příkazy.
Mason a Della Streetová stáli na palubě. Syrovost a sychravost mlhy zalézala až do morku kostí.
Delle přeběhl mráz po zádech a zeptala se:
"Co se děje, šéfe? Proč nemůžeme jít někam, kde je teplo?"
"Rád bych počkal na policii, Dello," odpověděl Mason.
"Proč?"
"Za prvé potřebuji, aby tady všechno pozorně prohlédli. Mohou tu být důkazy. A za druhé není vyloučeno, že dokud jsme zde sami, bude se s námi chtít někdo podělit o svůj názor"
"Chcete, abych tu zůstala s vámi?"
"Jestli vám pochopitelně není zima..."
Della udělala několik dřepů.

"Mám špatný krevní oběh," vysvětlovala. "Tímhle způsobem se prokrvuji. Nenapadlo by mne, že budu muset vstávat v noci a ještě tady mrznout v téhle mlze. I když, v kajutě je mi těžko, šéfe. A co teď bude s ostrovem?
"Co máte na mysli?"
"Koupí ho Parker Benton?"
"Pravděpodobně ne."
"Chcete tím říci, že jestliže je Scott Shelby mrtev, jestli ho zabili, nepřinese jeho smrt vrahovi žádný prospěch?"
"Co se týče tohoto případu, žádný. Spíše naopak. Nyní byl Parker Benton oficiálně seznámen s existencí nájemní smlouvy. Jestliže jako majitel převezme ostrov, musí s tímto dokumentem počítat, nehledě na to, že nebyl odpovídajícím způsobem zaregistrován. A se smrtí Scotta Shelbyho se ztratila poslední možnost kompromisu před tím, než se spustí celá ta mašinerie. Takovýto zvrat věcí těžko Parkera Bentona uspokojí," zamyšleně pronesl Mason.
Jakmile Della pochopila celý smysl vyřčeného, přestala dělat dřepy a obrátila se k němu.
"No, odvahu," povzbuzoval ji Mason. "Řekněte, co vás napadlo."
"To znamená, že vrah nemohl být nikdo z těch, kteří... Tím ale padá celá má verze, šéfe. Domnívala jsem se, že..." nedomluvila.
"Vysvětluji vám, Dello, jen právní otázku věci. Je možné, že k motivu vraždy to nemá žádný vztah."
"Co tím chcete říci?
"Vrah mohl neznat zákony a nechápat, jak se to všechno otočí. Mohl jen cítit, že mu Scott Shelby překáží a že nebýt jeho, mohl by získat velkou částku z výhodného prodeje, nebo získat to, co chtěl."
"Připouštíte i toto?" zeptala se Della Streetová.
"Problém je v tom," začal Mason, "že, jestliže... počkejte, Dello, někdo k nám jde."
V mlze se odrážela postava člověka.
"Haló," zdravil je Lotton Keller a snažil se vypadat nenuceně. "Nevěděl jsem, že tu někdo je."
"Hledáte něco?" zeptal se Mason.
"Ale ne, jen se procházím, abych se mohl soustředit. Řekl jsem Bentonoví, že by nebylo špatné napít se trochu horkého punče. Ale on nechce, aby z nás byl cítit alkohol, až přijede policie. A já bych si tak dal sklenici horkého punče s džemem."
"To zní lákavě," souhlasil Mason.
"Jen jestli tu mají džem," řeklá Della Streetová.
"A rum," usmál se Lotton.
"A horkou vodu," doplnil Mason.
Všichni tři se rozesmáli. První promluvil Lotton Keller.
"Už se podařilo zjistit, co dělal Shelby na přídi lodi?"
"Zatím to vypadá, že ne," odpověděl Mason. "Alespoň já o ničem nevím. Nebyl jsem tam, když se o tom bavili. Dávám přednost neposlouchání cizích verzí."
Lotton Keller se zamračil.
"Možná jsem to neměl říkat, ale stejně ho považuji za podvodníka a vyděrače. Přesto bych nechtěl, aby se obchod uskutečnil za takovou cenu."
"A nenapadlo vás," zeptal se Mason, "že smrt Shelbyho nic nezměnila?"
Lottonu Kellerovi se nepodařilo skrýt údiv.
"Ne," přiznal se, "domníval jsem se... popravdě řečeno jsem o tom nepřemýšlel."
"Zjistěte, co dělá Parker Benton," poradil mu Mason. "Předpokládám, že zjistíte, že už si všechno dobře rozmyslel. I když, raději to nedělejte. Vaše netrpělivost by mohla vypadat nezdvořile."
Keller nebyl schopen slova.
"Tak vy se domníváte, že jeho smrt situaci nevyřešila?"
"Ještě více zkomplikovala," řekl Mason.
Keller mlčel. Vyndal z kapsy krabičku cigaret, škrtl sirkou a zapálil si. Ruka se mu lehce třásla. Della Streetová si toho všimla a rychle se podívala na Masona. Advokát zlehka pokrčil obočí, což byl signál, aby se zdržela jakýchkoli poznámek. Zápalka zhasla a všechny opět pohltila temnota.
Ohromený Keller se otočil k odchodu, ale najednou si to rozmyslel a obrátil se k Masonovi.
"Možná, že to s celou záležitostí nemá co dělat," řekl pomalu, "ale rád bych vám řekl..."
"Co?"
"Chvíli před tím, než se to stalo, se Margie Stanhopová procházela po palubě."
"Jak to víte?" zeptal se Mason.
"Viděl jem ji."
"A kde jste byl vy?"
"Zahlédl jsem ji z okna své kajuty. Nemohl jsem usnout a vstal jsem, abych si zakouřil. Pak jsem se chtěl podívat, jestli se nezvedla mlha. Popošel jsem k okénku. Z mě kajuty je výhled na levou palubu."
"Bylo rozsvícené světlo?" opatrně se zeptal Mason.
"Ne, ale všechno jsem viděl. Nebyla taková tma."
"A co jste viděl?"
"Viděl jsem, jak se Margie Stanhopová prochází po palubě."
"Šla k přídi, nebo k zádi?"
"K přídi."
"A jak šla? Jen se procházela, nebo bylo patrné, že se odněkud vrací?"

"Spíše to druhé."
"Řekl jste to někomu?"
"Kromě vás nikomu. Domníváte se, že bych to měl někomu říci?"
"Zachovejte se tak, jak vám napovídá vaše svědomí," odpověděl Mason.
"Říkal jsem si... co myslíte? Bude nás policie vyslýchat?"
"Bezpodmínečně."
"Mám jim o tom říci?"
"To se rozumí. Jestliže se zeptají, zda jste někoho viděl, bude vaše povinnost říci pravdu."
"Samozřejmé, že nebudu lhát."
"I když," pokračoval Mason, "nikdo vás nemůže nutit, abyste to oznámil. Avšak, když vás požádají, abyste řekl vše, co je vám známo, a vy zamlčíte takovýto fakt a dodatečně si na něj vzpomenete, až budete odpovídat na jinou otázku, můžete se dostat do velmi složité situace."
"Ano. Ano. Rozumím," zamumlal Lotton Keller. "Dal bych přednost tomu, kdyby Margie Stanhopovou vyslýchali jako první, a jestliže řekne, že byla na palubě, pak to všechno bude v pořádku."
"A když ne?" zeptal se Mason.
"Tak... zatraceně, Masone, tahle myšlenka mě ani nenapadla. Jestli bude chtít zapřít, že na palubě byla a já... panebože... Vždyť to je totéž, jako kdybych ji obvidoval z vraždy."
"No, to už je váš problém. V tom vám neporadím," suše podotkl Mason.
"Panebože, co mám dělat? Mám jít ke slečně Stanhopové a říci jí, že jsem ji viděl, nebo počkat, až co řekne ona? Asi bude nejlepší, když za ní zajdu sám."
Mason se protáhl a zívl.
"Domnívám se, že už se tím nemusíte dlouho trápit. Jestli se nepletu, přijela policie."
Z mlhy se ozvalo dlouhé zatroubení, na které jachta odpověděla podobným způsobem. Vzadu rozsvítili reflektory. Světla vytvořila v husté mlze úzký tunel, ve kterém kroužila jako v kaleidoskopu bílá vláha.
"Zdá se, že máte pravdu," řekl Keller. "Je to policie."
Otočil se a kráčel pryč.
"Nemám se podívat, kam šel?" nabídla se Della.
"Pochybuji, že bude mít čas promluvit si se slečnou Stanhopovou," zakroutil hlavou Mason.
Než to stihl dopovědět, objevil se v pásu světla rychlý motorový člun. Rychle se přibližoval a řev motoru sílil. Muž stojící na přídi hodil na palubu jachty lano. K jeho konci byl připevněn provaz, za který člun přitáhli k jachtě.
Na palubu vystoupili dva venkovští policisté. S rozhodným přesvědčením dobře splnit svou misi důležitě sestupovali dolů v doprovodu Parkem Bentona. Cestující byli svoláni do společenské kajuty, kde si policisté sedli do čela stolu. Jeden z nich, pomocník šerifa, začal huhňavým hlasem zadávat otázky. Byl vysoký a vyzáblý, vlasy mu už řídly, modré oči vypadaly za tlustými opadanými skly brýlí kalné a matné. Rychle zvážil důležitost celé situace.
"Takže," prohlásil, "co je vám známo o tom, co se stalo?"
Napjaté mlčení přerušila paní Shelbyová, která smutně, ale odhodlaně pronesla:
"Zdá se, že jen já jsem viděla, co se odehrálo. Řekla jsem už všechno, co vím, ale mohu to zopakovat."
Začala vyprávět a nevynechala jedinou podrobnost. Pomocník šerifa ji pozorně vyslechl a uzavřel její řeč slovy: "Nu což, v podstatě je všechno jasné."
Podíval se na svého kolegu, zakašlal a obrátil se k Masonovi.
"Vy jste byl na palubě, pane Masone?"
"Naprosto správně."
"Co mi můžete o té události říci?"
"Můžu pouze úplně zopakovat vyprávění paní Shelbyové."
"Byl ještě někdo z vás na palubě?" obrátil se šerifův pomocník ke všem ostatním.
Opět vyvstalo nepříjemné ticho.
"Kdyby nebylo toho výstřelu," ujal se slova druhý policista, "bylo by možné se domnívat, že někdo prostě přepadl přes palubu. Výstřel situaci mění."
"Paní Shelbycvá jste si jista, žejste slyšela výstřel?"
"Ano."
"Vy jste měla revolver?"
"Ano."
"Ale vy jste z něj nevystřelila?"
"Ne."
"Jste si tím jista?"
"Ano."
"V bubínku je vystřelená nábojnice."
"Ano, já vím."
"Odkud to víte?"
"Pan Benton prohlédl revolver ihned poté, co jsem mu vše vyprávěla. Řekl mi, že jedna kulka chybí. Před tím jsem to nevěděla."
"Ostatní náboje byly na místě?"
"Pravděpodobně."
Pomocník šerifa opět pohlédl na svého spolupracovm'ka a zeptal se Masona:

"Proč jste byl na palubě, pane Masone?"
"Nemohl jsem usnout."
"Nevěděl jste, že... možná jste tušil, že by se mohlo něco podobného stát."
Mason se usmál.
"Oh, já nejsem jasnovidec."
Pomocník šerifa zůstával vážný. "Především musíme najít tělo," řekl.
"Pátrání běží už poměrně dlouho," odpověděl mu Benton. "Mohu vám oznámit, že nikdo neviděl topícího se člověka. Paní Shelbyová, mám pocit, že jste říkala, že váš muž umí dobře plavat?"
"Ano, je výborný plavec. Nemohl jít ke dnu. Tedy chci říci, že by se neutopil, kdyby přepadl přes palubu. Udržel by se na hladině velmi dlouho, kdyby..."
"Kdyby nebyl raněn, to máte na mysli?" zeptal se pomocník šerifa.
"Ano."
"A nevíte, kdo by měl zájem ha jeho smrti?"
Zaváhala, podívala se směrem k Parkeru Bentonovi, pak sklouzla očima k Lottonu Kellerovi, potom k Jane Kellerové a opět se podívala na šerifova pomocníka.
"Ne," odpověděla pevně.
"Já jsem také byla na palubě," vmísila se do rozhovoru Margie Stanhopová.
"Ano?" upřeně se na ni zadíval policista.
"Ano."
"A co jste dělala?"
"Procházela jsem se, nemohla jsem usnout. Tato záležitost pro mě hodně znamená. Víc, než si myslíte."
"Jaká záležitost?"
"Záležitost, kterou pan Benton řešil s panem Shelbym."
"Potom vám vše vysvětlím," sliboval Benton obraceje se na šerifova pomocm'ka.
Policista se opět obrátil k Margie Stanhopové.
"Viděla jste někoho?" zeptal se.
"Ano, pana Shelbyho."
"Kde?"
"Na přídi."
"Co tam dělal?"
"Stál. Choval se tak, jako když na někoho čeká. Vypadalo to, jako že má schůzku."
"Mluvila jste s ním?"
"Snažila jsem se, ale požádal mne, abych odešla. Řekl, že někoho čeká. Že se musí o něčem poradit."
"Neřekl jméno toho člověka?"
"Ne."
"Proč jste to neřekla dřív?"
"Neměla jsem možnost."
Policisté si chvíli šeptali.
Pak se jeden z nich obrátil k paní Shelbyové a řekl omluvným tónem:
"Musím vám zadat osobní otázku. Zanechal vám manžel nějaké pojistné?"
"Ano."
"Na velkou částku?"
"Poměrně velkou."
"Kdy jste obdržela pojistku?"
Marion hluboce vzdychla.
"Před dvěma měsíci," řekla.
Pomocník šerifa přejel všechny pohledem.
"Domnívám se, že bude lepší, když půjdete všichni do svých kajut. Musíme paní Shelbyové zadat ještě několik otázek. Bude lepší, když to uděláme mezi čtyřma očima."

10

Marion Shelbyová nesměle zaklepala na dveře Masonovy kajuty.
"Vstupte," dovolil.
Vešla do místnosti a řekla: "Odpusťte, že vás ruším, ale potřebovala bych se s vámi poradit."
Bylo vidět, že plakala. Měla červené oči a opuchlá víčka.
"Co se stalo?" zeptal se Mason. "Byli na vás hrubí?"
"Ano."
"A z něčeho vás obvinili?"
"Přímo ne, ale kladli mi takové otázky, že... Zacházeli se mnou, jako kdybych byla zločinec."
Mason chápavé přikývl.
"Pane Masone, chtěla bych, abyste... jednoduše, jestli to bude nutné... rozumíte, co mám na mysli."
Zmlkla.

"Pokračujte," povzbudil ji Mason.
"Prosím vás o pomoc. Chtěla bych, abyste hájil mě zájmy, a prosím vás o ochranu. Nevím, co se děje, ale cítím, že mě chtějí do něčeho zaplést."
"Váš manžel mi vyprávěl, že se ho pokusili otrávit," řekl Mason.
"Ano, oba jsme měli otravu z jídla, ale teď jsem si téměř jista, že nám do něj něco nasypali."
"Měl váš manžel nepřátele?"
"Ano."
"Hodně?"
"Myslím, že nemálo."
"Jaký byl váš vztah?"
Znova hluboce vzdychla.
"Asi, asi je to tak všude, i když jsem se snažila být trpělivá."
"Chcete říct, že měl i jiné ženy?"
"Nevím, neptala jsem se."
"A vy se domníváte, že nějaké byly?"
"Poslední dobou jsem ho téměř neviděla."
"Když se objevil doma, tak vždycky až pozdě v noci, a nechtěl se mnou ani mluvit. Pořád o něčem přemýšlel. Pochopila jsem to a snažila jsem se dělat všechno tak, jak si přál. Když chtěl být sám, nepřekážela jsem."
"Neptala jste se ho na nic?
"Ne. Domnívám se, že většina rozhovorů se odehrává proto, že se lidé pletou do věcí jeden druhému. A pak, člověku se stejně nedá zakázat, aby dělal to, co sám chce. Muži chtějí mít svobodu rozhodování. Jakmile mají pocit, že jejich svobodu někdo omezuje, zatvrzují se."
"Mám to chápat tak, že jste byla manželským životem rozčarována?
"Přesněji řečeno jsem byla rozčarována Scottem Shelbym, když vás to zajímá."
"A vy sama jste neměla jiného muže?"
Snesla jeho pohled a pevně odpověděla:
"Ne."
"Paní Shelbyová, chci být přesvědčen, že mi o uplynulých událostech vyprávíte pravdu."
"Je to čistá pravda, pane Masone. Přísahám!"
Mason mlčel a přemýšlel. Najednou se rychle zeptal:
"Byla jste to vy, kdo zavolal Parkeru Bentonovi a nabídl mu, aby zorganizoval projížďku na jachtě a pozval všechny zainteresované strany včetně vás, abyste našli nějaký kompromis?"
Oči se jí rozšířily údivem.
"Kdo vám to řekl?
"Tak volala, nebo ne?"
"Ano, odkud to víte?"
"Nic jsem nevěděl. Jen jsem se zeptal."
"Manžel mě poprosil. Byl velmi rozrušen. Řekl, že měl možnost domluvit se s advokátem, který zastupoval Parkera Bentona, ale nevyužil jí. Potom se zamyslel a řekl, že snad ještě není vše ztraceno. Požádal mě, abych zavolala Parkeru Bentonovi, nepředstavila se a řekla mu, že Shelby je výbušný a tvrdohlavý. Ale jeho manželka je úplný protiklad a má na něj vliv. Když je pozve..."
"Otázka, kterou vám nyní položím, pro vás může mít rozhodující význam," přerušil ji Mason. "Řekněte, nemluvili jste s manželem již dříve o možnosti projížďky na této jachtě?
"Ne."
"Ručíte za svá slova?"
"Pochopitelně. Ani nevěděl, kdo je to Parker Benton."
Mason se zachmuřil.
"Navrhl, abychom se všichni vydali na projížďku jachtou koncem týdne," pokračovala. "Měl na mysli jachtu, kterou si mínil teprve pořídit. Chtěl ji vyzkoušet, a tak se svým přítelem zorganizoval nedělní projížďku. Měla jsem jet také. Jednalo se ale o jachtu, kterou kupoval, respektive se chystat koupit."
Ztichla, protože se ozvalo zaklepání na dveře. Mason vstal a šel otevřít. Mezi dveřmi stál s vyděšenou tváří pomocník šerifa a vedle něj vzpřímeně seriant Dorset.
"Co vy tady děláte?" vykřikl Mason, obraceje se k Dorsetovi. "Nezdá se vám, že překračujete své pravomoci?
"Doufal jsem, že přijedu ještě včas, ale vypadá to, že už je pozdě," řekl Dorset.
"Ještě včas? Co tím myslíte, seržante?
"Spěchal jsem, abych mohl zabránit vraždě Scotta Shelbyho."
"Věděl jste, že mu hrozí nebezpečí?"
"Posbíral jsem dostatek důkazů a rozhodl jsem se, že mohu zakročit," odpověděl Dorset.
Mason se na něho upřené zadíval.
"Pojďte, pojďte dál, seržante, povídejte, co máte?"
"Nu což," pousmál se Dorset. "Když to chcete vědět, prosím. Přijel jsem se zatykačem."
"Kohojste chtělzatknout?"
"Marion Shelbyovou, za pokus o otrávení. To ona mu nasypala smrtelnou dávku arzeniku a kdyby mu nebyla okamžitě poskytnuta lékařská pomoc, zemřel by."

Marion Shelbyová poodstoupila. Vyřčená slova byla pro ni jako rána. Schovala se Masonovi za záda.
"To nesmíte říkat! To není pravda! To... to ne!"
"Klid," poradil Mason. "Dopovězte to, seržante."
"Copak to nestačí?"
"Jestli chcete ještě něco říci, rádi vás vyslechneme."
"Přijde doba a vyslechnete," zamračeně procedil skrz zuby Dorset.
"V této situaci, paní Shelbyová," pomalu prohlásil Mason, "s ohledem na to, že jste zatčena, se domnívám, že bude nejlépe, když se zdržíte jakýchkoli prohlášení."
"Chci vyvrátit toto obvinění," pobouřeně namítla Marion. "Je to naprosto absurdní. Je to lež. Je to politováníhodný výmysl."
"Dobrá," souhlasil Mason. "Můžete popírat toto obvinění, ale mějte na paměti, paní Shelbyová, že jestliže budu hájit vaše zájmy já, byl bych rád, kdybyste se řídila tímto vzorcem. Pro tisk budeme mít tři slova: Na otázky neodpovídám. A policii budete říkat: Jsem nevinná, nic jsem neudělala, obvinění je neopodstatněné, nebudu nic řešit bez svého advokáta, a až přijde, bude odpovídat za mne."
"Pochopitelně," ušklíbl se seržant Dorset. "Stále tentýž způsob."
"Ano," potvrdil Mason. "Když na mého klienta nastrojí obvinění, dávám přednost právě tomuto způsobu."
"Nastrojí," vyprskl smíchy Dorset.
"Ano, právě, že nastrojí." zdůraznil Mason.
"A co vy na to?" zeptal se Dorset. "Nejdříve donutí manžela, aby se pojistil v její prospěch, pak ho přesvědčí, aby jí předal polovinu svého majetku, potom jde do lékárny a koupí si arzenik, přičemž řekne, že ho potřebuje na krysy. Ten se z ničeho nic vysype ze sáčku a objeví na manželové talíři."
"Ale vždyť já jsem se otrávila stejným jídlem," pokusila se namítnout Marion Shelbyová.
"Ano, opravdu," přiznal seržant Dorset. "Jenže to je starý trik. Zločinci se k němu často uchylují, aby odvedli pozornost od své osoby. Sobě jste nasypala trochu a manželovi smrtelnou dávku."
"To není pravda!"
"Pamatujete si, jakou jste měla ten den kabelku? Hnědou, koženou, barevně ladila k vašemu kostýmu," řekl seržant Dorset.
"Ano, vzpomínám si."
"Tak v té kabelce jsme našli papírový sáček s arzenikem."
"To není možné, to..." hlas jí přeskočil.
"Nechcete snad popírat," pokračoval seržant Dorset, "že jste kupovala arzenik? Ani jste se nenamáhala jít někam dál a koupila jste ho přímo čtyři bloky od vašeho domu."
"Proč bych měla někam chodit? Vždyť jsem nic netajila?"
"Kdy jste ho koupila?"
"Buďte opatrná," radil jí Mason.
"To není potřeba, pane Masone, nemám vůbec co skrývat. Koupila jsem arzenik na krysy, poprosil mě o to manžel."
"A kam jste ho dala poté, co jste ho koupila?" zeptal se seržant Dorset.
"Dala jsem ho manželovi."
Dorset se zachechtal.
"A pak už to bylo jednoduché. Pozval vás na oběd, sobě nasypal trochu více, vám o něco méně a zbytek strčil do vaší kabelky."
"Já..."
"Seržante," obrátil se k němu Mason. "Na tom něco je. Zřejmě jste se chtěl pobavit, ale domnívám se, že nejste daleko od pravdy. A my," obrátil se k paní Shelbyové, "budeme raději zatím mlčet."
Dorset dělal, že to přeslechl a pokračoval.
"Dnes v noci se rozhodla použít místo nespolehlivého jedu revolver. Sebrala ho z toaletního stolku, strčila muže přes palubu a vystřelila na něj. Pak začala volat o pomoc."
"Tak to není, nic takového jsem neudělala. Vyprávěla jsem policistovi, co se stalo."
"Ano, já vím," unaveně prohodil Dorset. "A je nutné říci, že jste si vymyslela zajímavý příběh."
"Je to pravda."
"Poslyšte," vmísil se do rozhovoru Mason. "Jestliže jste přesvčdčen, že střílela tato žena, proveďte zkoušku s parafínem a..."
"Do háje s takovými hloupostmi," prohlásil Dorset. "Když se věc týká promyšlené vraždy? Nevěřím tomu. Střílela v rukavicích. Zmáčkla spoušt a pak hodila rukavice do vody. Z revolveru bylo vystřeleno před několika hodinami. Hlaveň je ještě cítit střelnými plyny. A ona nepopírá, že měla revolver u sebe, když byl její manžel zastřelen."
"Trváme na sebrání otisků," přerušil ho Mason.
"Máte zde parafín?" zeptal se Dorset.
"Samozřejmě že ne, ale domnívám se, že na jachtě bude."
"Pochybuji a vůbec nechápu, proč dáváte takový význam tomuto testu. Existují i lepší způsoby."
"Nestřílela jsem z toho revolveru," prohlásila Marion Shelbyová.
"Slyšela jste výstřel?"
"Ano."
"Váš muž vám telefonoval z přídi jachty?"
"Řekl mi, že je na přídi."

"Hm. A kde tam našel telefon?" podivil se Dorset. "Odkud volal?"
"Tak vidíte, seržante," řekl Mason. "Konečně jste začal klást otázky k věci. Když už jste tady jako oficiální zástupce kriminální policie, mohl byste sejmout otisky prstů ze všech telefonů na jachtě a zkontrolovat, nepatří-li některé z nich Scottu Shelbymu."
Seržant Dorset obdařil advokáta přezíravým úsměvem.
"To by byla zbytečná ztráta času, Masone. Scott Shelby nemohl zanechat otisky prstů na žádném telefonu, jelikož prostě netelefonoval. Nemohl telefonovat. Je naprosto jasné, že je ta povídačka celá vymyšlená. Asi se domnívala, že pojišťovací společnost nezahájí pátrání a okamžitě vyplatí čtyřicet tisíc dolarů, přestože majitele odkrouhli sotva dva měsíce po uzavření pojistné smlouvy. Když jenom pomyslím, že někdo jde pro arzenik, kterým chce otrávit manžela, do nejbližší lékárny... Bože, jaká naivita."
"Seržante, žádám vás, abyste sňal otisky prstů z telefonů."
"Vy jste se na to úplně upnul," pokrčil rameny Dorset a otevřel dveře, aby mohla zatčená projít.
Marion Shelbyová vycházela z pokoje vzpřímená se zdviženou hlavou.
Mason stál pár vteřin nehnutě. Pak vykročil k toaletnímu stolku, otevřel svoji brašnu a vysypal její obsah do zásuvky. Potom se obrátil k telefonu, vyndal z kapsy nůž a rychlým pohybem přeřezal dráty. Opatrně, tak, aby nezanechal své otisky na sluchátku, zvedl aparát, vložil ho do brašny a zacvakl zámek. Nasadil si klobouk, vzal plášť a s taškou v ruce se vydal chodbou ke kajutě Delly Streetové.
"Kdo je tam?" ozvala se Della, když zaklepal.
"Oblečte se, Dello," řekl přes dveře Mason, "odjíždíme."
"Copak my nepočkáme, než..."
"Nejsme povinni na nic čekat," přerušil ji Mason. "člun odjíždí, svezu se s ním. Přijel seržant Dorset se zatykačem na Marion Shelbyovou. Právě jsme spolu mluvili."
"Dovolí nám odjet?" zeptala se Della.
"Kdyby nás chtěli zadržet, museli by si pro to najít vážný důvod. Domnívám se, že nebudou nikoho zdržovat. Seržant Dorset se domnívá, že je záležitost uzavřena. Pojďme, Dello. Máme mnoho práce."

11

Paul Drake, hlava soukromé detektivní agentury, se naučil plánovat svůj den v souladu s potřebami své profese. Naučil se spát se třemi telefony kolem postele, a když řešil nějaký důležitý případ, často ho budilo zvonění některého z nich. Jednou rukou automaticky rozsvěcel stolní lampu a druhou zvedal telefonní sluchátko. Vyslechl stručnou zprávu, okamžitě vymyslel plán činnosti, vydal patřičné rozkazy, vrátil sluchátko na místo, vlezl zpátky do postele, zhasl světlo a usnul dříve, než se hlavou dotkl polštáře.
"Dobrý detektiv," říkával často Drake, "musí mít dvě nejdůležitější vlastnosti. Za prvé: v žádném případě nesmí vypadat jako detektiv a za druhé: musí se naučit spát a jíst jen tehdy, když mu to dovolují okolnosti."
K tomu s úsměvem dodával:
"Když to má v hlavě v pořádku, je to dobře, ale rozhodně to není nutné."
Drake dával přednost tomu, vypadat zamračeně a unyle. Když se ho Della Streetová snažila rozhýbat, neustále opakoval.
"Nechte mě, Dello. Chci vypadat jako ředitel pohřební služby. V mé profesi je nejdůležitější dokonale ovládat převtělování."
Vrchními klouby prstů zaklepal Mason na dveře jeho kanceláře. Uslyšel bosé nohy, které plácly o podlahu, a pak kroky.
"Kdo je?" zeptal se Drake.
"Perry Mason, Paule."
Uvnitř cvakl zámek.
"Je se mnou Della Streetová," rychle dodal Mason.
"V tom případě mi dejte pět vteřin," poprosil Drake.
Za malou chvíli se dveře otevřely. Drake se objevil v županu a pantoflích. Zježené vlasy mu stály na všechny strany. Podezíravě si je prohlédl a prohlásil:
"Vypadáte jako dva cvoci, kteří se právě vzali, nebo něco podobného, a přišli mě vzbudit, aby mi to oznámili."
"To by byl poměrně zvláštní způsob, jak trávit líbánky," usmála se Della Streetová.
"Moc se nesměj, Paule," řekl Mason. "Muž, který by k tobě přivedl svoji mladou manželku, by udělal velkou chybu. Kdyby se dověděla, že muž může vypadat jako ty, smrtelně by se vyděsila a utekla zpátky k mamince."
Drake si prohrábl vlasy rukama.
"Kdybyste nejdřív zavolali, tak bych se učesal a oholil."
"A možná by ses dokonce umyl studenou vodou."
Drake přikývl.
"A kdyby to bylo nevyhnutelné, tak bych si možná i vyčistil zuby. Je mi zima, radši si půjdu zpátky lehnout. A vy se posaďte a povídejte. Perry, hoď někam ty kalhoty ze židle. Hlavně opatrně, mám v kapse hodinky. Mimochodem, kolik je hodin?"
Mason se podíval na hodinky.
"Půl šesté a dvě minuty."

"Skoro poledne," otřásl se Drake. "Tak co se stalo?"
"Potřebujeme, abys našel mrtvolu."
Drake skočil do postele, zavrtal se, upravil si polštář a podíval se na Masona a Dellu Streetovou.
"No pochopitelně. Mohlo mě napadnout, že mě nezvete na romantickou procházku. Kvůli tomu byste se ke mě nehrnuli uprostřed noci. Jako vždy vás přivedl případ, pochopitelně vražda."
Mason odstrčil ze židle Drakeovy kalhoty a nabídl: "Posaďte se, Dello, já si sednu na postel."
Drake pokrčil nohy.
"Nemůžeš říci, že bychom pro tebe tentokrát neměli něco pikantního," poznamenal Mason a sedl si na postel.
"Zatím jsem si nějak nevšiml."
Mason vysvětlil:
"Většinou najdeme tělo a po tobě chceme, abys našel vraha. Tentokrát máme vraha a potřebujeme najít tělo."
"Na dně nějakého jezera, že?" předpokládal Drake.
"Ne jezera, ale řeky."
"To mám prolézt celé dno?"
"Ne, tím se zabývá policie."
"A kde ho mám tedy hledat?"
"V bytě jedné blondýnky."
"Na to se můžu vykašlat," protáhl Drake. "Díky tobě brzo budu v těchto věcech zkušený odborník."
"Co je na tom tak složitého? Zaklepeš na dveře..."
"Takže, bude asi kolem čtvrt na sedm, já zaklepu a řeknu: ‚Odpusťte, madam, jsem z pohřební kanceláře. Zajímalo by mě, jestli nemáte nějaké starší mrtvoly, které by bylo potřeba pochovat. Koupil bych od vás pár kousků, ale jestli už jich máte plné zuby, mohli bychom je od vás kupovat ve velkém...' Nebo se budu tvářit jako medik-začátečník, který shání těla pro své objevy. To taky není špatný nápad. ‚Promiňte, madam, jsem student medicíny, studuji na univerzitě, kde je nedostatek mrtvých na preparování. Napadlo mě, že byste nám třeba ráda pomohla...' Jestliže vybereme tuto verzi, nemusím si ani brát klobouk, stačí, když se naučím prostoduše a upřímně usmívat. Kdo by něco takového upřel chudému studentovi? To bude perfektní, Perry. Najde tu mrtvolu, i kdyby ji měla jít vykopat na hřbitov."
"Jestli jsi už skončil svá cvičení v ostrovtipu, tak si možná poslechneš, o co vlastně jde. Nemáme moc času," řekl Mason.
"Dobře, dobře, začni. Co jsi mi chtěl říci?"
"Je to poměrně složité, abych tě stihl zasvětit do všech podrobností. Řeknu ti zhruba, oč jde," navrhl Mason.
"Prosím."
"Jakýsi Scott Shelby vydělával peníze spekulacemi s nájemními smlouvami na těžbu nafty. Byl třikrát ženatý. Jeho krásná manželka je o několik let mladší. Je to milé stvoření. Sympatická tvář, krásné nohy..."
Drake se obrátil k Delle Streetové.
"Všechno je v pořádku, Dello, ještě není beznadějně ztracen. Všimněte si, že ještě neřekl ani slovo o vraždě, ale jakmile přišla řeč na vzhled manželky toho člověka, zpívá nám tu jako slavík. A to tvrdí, že má málo času."
Della se usmála.
"Divil byste se, jakých věcí si všímá."
"Opravdu?" nadzdvihl obočí Drake.
"OK, pane Masone. Co jste mi chtěl říci o panu Shelbym a jeho krásné ženě?"
"Byli jsme společně na jachtě," pokračoval Mason. "Vzbudil ji telefon. Volal její muž a žádal, aby vzala z nočního stolku revolver a co možná nejrychleji mu ho přinesla na palubu. Protože je to otázka života a smrti."
"A ona ti okamžitě zavolala, sama se otočila na druhý bok a spala dál," dokončil Drake. "A ty teď chceš, abych našel mrtvolu."
"Ne, vyskočila z postele, popadla revolver a jen v noční košili a bosa běžela na místo, které jí popsal manžel. Zahlédla už jen, jak se trhavě pohybuje, pak zaslechla plácnutí a viděla, jak mizí přes palubu. V tom okamžiku se ozval výstřel. Vykřikla a vrhla se na příď jachty. Ve vodě spatřila svého muže, který se snažil udržet na hladině a tiše na ni volal. Pak ho proud snesl pod přední vaz. Domnívala se, že vyplave na pravoboku, ale s největší pravděpodobností protáhl proud jeho tělo podél levé strany. Bylo slyšet několik úderů do lodi."
"Co udělala?" zeptal se Drake.
"Běžela po pravoboku a padla mi přímo do náruče," odpověděl Mason.
"Kolik bylo hodin?"
"Okolo půlnoci."
"To není špatné," poznamenal Drake a opět se obrátil k Delle Streetové.
"V dětství, když jsem se učil krasopis, jsem stokrát opisoval přísloví "trpělivost růže přináší" a pohledme, jaké štěstí potkalo mládence, který stál na pravoboku a čekal, až mu něčí ženuška padne do náruče. Je možné, že tam stál tři nebo čtyři hodiny, než byla jeho trpělivost odměněna. Krásná žena, oblečená jen do tenké hedvábné noční řízy, se rychle mihne po palubě a vrhne se přímo do jeho náruče. Výborně, Perry, teď už chápu, proč jsi tak vyzdvihoval přednosti té ženy. A kdo je podezřelý?"
"Pouze manželka."
"Výborně. A co bylo s revolverem? Ten měla ona?"
"Ano, držela ho v ruce."
"Bylo z něj vystřeleno?"
"Jednou."

"Ještě lépe. Ach, Perry, ty darebáku!" pohrozil mu prstem Drake. "Jak můžeš dopustit, aby tě taková krásná víla zbavila rozumu? Kdyby přišla s něčím podobným k tobě do kanceláře, řekl bys jí rovnou, že je to svinstvo. Ale ona je v tvé náruči, ty jí hledíš do očí a jsi okamžitě připraven bránit ji proti hrubým a drzým policajtům."
"Opravdu si to myslíš?" zeptal se Mason.
"Myslím!" vykřikl Drake. "Panebože, Perry, jestli to opravdu bylo tak, jak vyprávíš, tak se podívej sám, jaká je to pikantní historka. Za prvé: Kdo střílel? Smrtelně raněného muže snáší proud podél lodi, a kde je v té době vrah? Pochybuji, že by plaval někde nedaleko, A na palubě jste ho neviděli. Zkus se vžít do pozice porotců. Přitažlivá mladá žena se mile usmívá a prohlašuje: ‚Byla jsem na palubě pouze u noční košili. V ruce jsem měla revolver. Dole ve vodě se plácal můj smrtelně raněný manžel. V blízkostí nikdo jiný aeóyl, ale já u tom nespatřuji nic zvláštního. A nyní vám všechno vysvětlí můj advokát.' Potom si sedne, hodí nožku přes nožku a s úsměvem se obrátí k tobě, Perry. Pak budeš na řadě ty, abys porotcům vysvětlil, jak to všechno bylo."
"Ještě nevíš všechno," zamračeně podotkl Mason.
"Nu což, pokračuj, vždy se rád dovím něco nového."
"Asi před dvěma měsíci pojistila svého manžela na čtyřicet tisíc dolarů."
"Och... cha, cha, cha," popadal se za břicho Drake.
"A před čtyřmi dny v lékárně kupovala arzenik."
"Pravděpodobně na krysy."
"Správně."
"Čím dál tím lépe. A kampak se poděl ten jed, Perry?"
"Objevil se u tatíka v polévce."
"Zřejmě vyskočil na stůl a začal pištět jako krysa. Jeho žena se přirozeně domnívala, že krysy milují polévku, a že je to právě to jídlo, do kterého je nutné nasypat jed."
"Paule, pochopil jsi, kam směřuji?" zeptal se Mason.
"Ó, Bože spravedlivý, to se rozumí. Přestalo tě bavit vyhrávat případy. Hledáš takový, ve kterém bys neměl ani nejmenší šanci na zdárný průběh. Nepleť se do toho, Perry. Myslím to vážně. Řekni mi, proč nesedíš v klidu u sebe v kanceláři. Tam chodí lidé v šatech. Kdybys viděl tu krásku normálně oblečenou, ani by tě nenapadlo se v něčem takovém hrabat. Dám ti jednu radu."
"Jakou?"
"Ať si zase oblékne noční košilku a jde v ní před soud, možná udělá na porotu stejný dojem jako na tebe. I když, popravdě řečeno, o tom pochybuji."
"Já také," souhlasil Mason.
"Je to vaše jediná šance."
"Paule, zkus to brát trochu vážně," požádal ho Mason.
"Nechci, Perry. Je mi to nepříjemné, když na to jen pomyslím. Jestli se domníváš, že moje detektivní agentura nemá co na práci, tak se pleteš. Nechci s tím mít nic společného, ani kdybys mi nabízel modré z nebe. Rád s tebou spolupracuji, Perry, ale nepodaří se ti mě přesvědčit, že je ta žena nevinná. Najdi si někoho důvěřivějšího a nebuď ho tak brzy ráno..."
"To snad stačí," přerušil ho Mason. "Nemáme moc času."
"Dobrá, dobrá, jen jsem řekl svůj názor. Nemám nejmenší chuť se tím zabývat."
"Ta dáma je krásná..."
"To už jsi říkal."
"Má takový živý lesk v očích. Jako všechny krásné ženy, které vnímají a chápou život, znají jeho smysl a považují ho za zajímavý."
"Ano, znám ten typ," přerušil ho Drake. "Jsou natolik neobyčejné, že každý muž, který je potká, z nich nemůže spustit oči a ony se tím baví. Za nějakou dobu mají pocit, že jim projde i vražda. Stačí obléci průzračnou noční košík a zařídit to tak, aby padly do náruče známého advokáta."
"Jen jsem chtěl říci, že není hloupá," mračil se Mason. "Když už nic jiného, tak jí to myslí."
"Při veškeré mě úctě ke zde přítomné Delle Streetové, jediné z žen, které znám, zosobňující rozum i krásu, musím říci, že se tyto dvě kvality málokdy spojují," mínil Drake.
"Takže co," zeptal se Mason. "Přistoupíme k rozboru případu?"
"Je na čase," zabručel Drake.
"Takže, nejprve přesvědčí manžela, aby se nechal pojistit na poměrně slušnou částku, pak jde do nejbližší lékárny, která je kousek od jejich domu a kterou musí zákonitě navštívit policie, kdyby začalo pátrání. Tam koupí arzenik a tvrdí, že ho potřebuje na krysy. Náhle její muž téměř umírá na otravu. To se stane v restauraci, kde spolu obědvají. Ze všech přítomných měl v jídle jed jen on. A co ještě, Paule, málem bych zapomněl..."
"Doufám, že nechceš říci, že jsou proti ní ještě nějaké přímé důkazy?"
"Právě."
"Jake?"
"Když policie prohlédla obsah kabelky, kterou měla ten den s sebou, našla papírový sáček se zbytky arzeniku."
"Výborně!" vykřikl Drake. "Ne, opravdu, Perry, moc se těším na přelíčení, až si poslechnu, co budeš porotě vyprávět. To bude stát za to."
"Pojď, teď zapomeneme na faktickou stránku věci a zvážíme všechno zdravým rozumem," navrhl Mason. "Kdyby se manželka rozhodla nasypat svému muži do polévky arzenik a doufala, že odejde k telefonu nebo něco podobného, nejdříve by si odsypala potřebné množství jedu, rozdrobila ho do polévky a pečlivě rozmíchala. Těžko by oddělovala

kousky a ty si nechávala v kabelce pro policii."
"Už chápu," přikývl Drake. "Tak takhle se chceš obhajovat. Ona není úplně hloupá. To jsi chtěl říci?"
"Ano."
"Nepřesvědčil jsi mě."
"Proč?"
"Vezměme jako příklad arzenik. Je možné, že nasypala do polévky jen půlku proto, že se chystala druhou zamíchat do dezertu, ale mužíček najednou dezert neobjednal, nebo nešel k telefonu, nebo volal z takového místa, odkud je na stůl vidět. A ona neměla odvahu oddělit vrchní část dortu a přisypat mu tam čarovný prášek, který měl zařídit, aby pojišťovna zaplatila mamince všechny penízky, aby mohla zdrhnout s někým jiným."
"Dobrá," ustoupil Mason. "Možná to tak bylo, ale proč potom, když udělala všechny tyhle hlouposti, po příchodu domů nezničila všechny zbytky arzeniku a nechala si ho v kabelce pro policii?"
"Pochopitelně vycházíš z toho, že pečlivě rozmýšlí všechny své kroky a předpokládá, že se policie o arzeniku dozví. Jenže problém je v tom, že v těchto případech většina hodňoučkých manželek předpokládá, že lékař napíše zprávu, že smrt byla zapříčiněna silnou otravou, a ony se tím nebudou muset dále zabývat."
Mason nechal jeho poznámku bez odpovědi a pokračoval: "Takže, podle tvého názoru, se po nezdařeném pokusu otrávit manžela rozhodne pozvat ho na jachtu a tam zabít. Čeká, až bude půlnoc. Svlečená se pak vydá s revolverem v ruce na příď. Vtáhne tam manžela, přivleče ho až k zábradlí, strčí do něj a v moment, kdy ten přepadne a dotkne se vodní hladiny, se nakloní a vystřelí po něm. Pak utíká zpátky po palubě, pořád s tímtéž revolverem, ze kterého byl vystřelen jeden náboj, a narazí na mne."
"Nemyslela si, že potká tebe, i když to možná předpokládala," nevzdával se Drake.
"Mysli si, co chceš," odpověděl Mason. "Ale přece není taková husa."
"Neříkej! Předpokládejme, že by tě nepotkala. Úplně v klidu by se mohla vrátit do své kajuty, zalézt do postele a spát spánkem spravedlivých. Do té doby, než by zaklepal na dveře kapitán a zeptal se: ‚Promidte, madam, nepostrádáte manžela?"
"Ano," připustil Mason; "to by bylo velkolepé. Vypadala by kouzelně ve své nevědomosti s vražednou zbraní na toaletním stolku. Pochopitelně by nikoho ani nenapadlo ji podezřívat. Byl by to perfektně provedený zločin."
Drake se podrbal na hlavě.
"Začínáš mě přesvědčovat," přiznal se.
"I úplně hloupou slepici by napadlo hodit revolver do řeky, tím spíš, že na to měla dost času," poznamenal Mason.
"Pokračuj," řekl Drake. "Věc začíná být zajímavá. Co bylo pak?"
"Pak," pokračoval ve svém vyprávění Mason, "hodili do vody záchrannou vestu. Bezvýsledně. Potom spustili na vodu dva čluny, zapnuli reflektor a prohledali všechno kolem. Ale tělo nenašli."
"Ani kulku," mlaskl Drake. "Zřejmě nešel hned ke dnu."
"Nezapomínej, že předtím stíhá proplout podél celé jachty a bubnovat na dno tak silně, že vzbudil všechny ty, které před tím neprobudil ani výstřel, ani křik. Ozvěna rány zesilovala a byl to pořádný rachot."
"Ať je po tvém," odporoval stále Drake, "ale to, že mrtvolu nenašli, nic nedokazuje. Mohla zůstat na dně. Je přirozené, že se raněný člověk, kterého snáší proud, bude ze všech sil snažit chytit se lodi. Bude po ní šmátrat v naději, že se mu podaří za něco se zaháknout."
"Ještě něco bych ti chtěl říci," vzpomněl si Mason, "chtěl si koupit jachtu, ale nejdříve se rozhodli ji vyzkoušet a vydat se na víkend na projížďku. Měla s ním jet manželka a několik přátel."
"Nechápu, Perry."
"Teprve potom vyvstala záležitost s Bentonem. Shelby požádal ženu, aby zavolala Parkeru Bentonovi a navrhla mu takový výlet. Rozumíš?"
"Vylož všechny karty, Perry," zamračil se Drake. "Domnívám se, že začínám chápat, o co jde."
"Dobrá," souhlasil Mason. "Poslouchej: chvíli před vraždou, když jsem se procházel po přídi jachty, zakopl jsem o kus provazu, dvacet stop dlouhého a asi jeden palec širokého. Odkopl jsem ho stranou."
"No a?"
"Chvíli po střelbě a ránách už tam nebyl."
"Pokračuj," poposedl Drake. "Šel jsi to ověřit?"
"Ano, prověřil jsem to."
"A nikdo tam mezitím nebyl?"
"Nikdo."
"Ale kdo tedy střílel, když ne manželka?"
"Copak jsi to ještě nepochopil, Paule? To přece mohl udělat jen jediný člověk!"
"Kdo?"
"Manžel."
"Chceš říct, že spáchal sebevraždu?"
"Ale ne," rozčiloval se Mason. "Vystřelil jen proto, aby podezření padlo na jeho ženu. Z revolveru, který mu měla přinést, vystřelil už dříve. Zbývalo jen vše narežírovat tak, jak bylo třeba. Počkal, až se manželka objeví na palubě, a pak dělal, že se s někým pere. Nepřirozeně se zkroutil a přepadl přes zábradlí. Vystřelil a plaval na takové místo, kde ho musela vidět. Dokonce volal její jméno, aby ho skutečně poznala. Pak zmizel z dohledu a plaval podél jachty. Měl ještě tolik sil, aby kopal do lodi a tím vzbudil svědky. Pak zmizel úplně."
"A co provaz?" zeptal se Drake. "Co s tím má společného?"
"Podívej, Paule, Shelby potřeboval nejen sehrát nešikovný pád, chtěl, aby ho žena ve vodě poznala. Musel to zařídit

tak, aby ho proud neodnesl dřív, než ho Marion uvidí. A kromě toho chtěl vystřelit. Musel na hlaveň dávat pozor, aby se do ní nedostala voda. To znamená, že když skočil, měl pravou ruku stále nad vodou, do té doby, než vystřelil."
"Domníváš se, že na to potřeboval provaz?"
"Ano, potřeboval. Pro tenhle trik je nejlepší udělat na přídi smyčku. Když stiskl v levé ruce oba konce provazu, ohnul se přes zábradlí a skočil, vypadalo to, jako by nějak nepřirozeně padal. Ozvalo se hlasité šplouchnutí, ale Shelby se nepotopil, zůstal nad hladinou s vysoce zdviženou pravou rukou, ve které držel revolver. Pak vystřelil, pustil jeden konec provazu a stáhl ho do vody za sebou. Pak už zbývalo jen se trochu ráchat ve vodě, napodobovat smrtelně raněného a zůstat na místě do té doby, než se objeví žena. Teprve potom plaval podél jachty."
"Pane Bože," povzdechl si Drake. "Ten zřejmě hodně miloval svoji ženu."
"To je právě ono," významně řekl Mason. "Domnívám se, že není zcela lhostejný k mazlivé blondýnce z realitní agentury. Jmenuje se Ellen Kushingová. Už je dvakrát rozvedený a platí svým bývalým manželkám slušné odstupné. Zřejmě nechtěl zvyšovat tuto část výdajů. Pro tentokrát se rozhodl zemřít. Jenže, když člověk umírá, musí být splněny určité formality. Někdo musí indentifikovat tělo. Proč nesvést všechno na ženu? Ať pozná tělo ona. Rovnou se to dá zařídit tak, že bude podezřelá z vraždy. Nejprve chtěl všechno zorganizovat při víkendové vyjížďce na jachtě, kterou se chystal koupit. Jedna věc je být zastřelen a spadnout přes palubu, když je kolem tolik přátel, ale něco úplně jiného je být zastřelen na palubě jachty Parkera Bentona, při sjednávání kompromisu. Benton je známý jako vášnivý jachtař. Fotografie jeho jachty můžete vidět ve všech jachtařských časopisech. Shelby se rozhodne vše provést na palubě jeho lodi a tím donutit Parkera Bentona, aby se zpovídal policii. Chápeš?"
"Začínám... trochu, ale proč nepřistoupil na kompromis? Dostal by peníze a..."
"Protože mu byto naprosto jasné, že mu Benton nedá ani groš, dokud nebude smlouva o pronájmu oficiálně zrušena. Vyžadoval by od něj patřičně ověřený doklad, že se zříká všech práv. Když ale nechal otázku nedořešenou, mohl si být jist, že nikoho nenapadne pravý důvod jeho zmizení."
Drake si vjel rukou do vlasů, podíval se na Dellu Streetovou, promnul si čelo a nakonec řekl:
"Teda, Perry, tys mě přesvědčil! Musím uznat, že jsem poprvé v životě slyšel takový úchvatný příběh, na jehož konci běží bosá žena po palubě s revolverem v ruce a naříká: ‚Panebože, to je hrůza, právě zabili mého manžela! Netuším, kdo to mohl udělat. To, že mám v ruce revolver, je náhoda. Copak vypadám jako vrah?' To je případ, jak má být, Perry. Ale nezapomínej, že jsem slyšel jen tvoji verzi. Něco mi říká, že kdybych já byl na místě porotce a posleehl si prokurátora, byl bych rozhodně na jeho straně. A aniž bych o tom dále přemýšlel, vznesl bych obvinění viny z vraždy. Umím si představit, jak tě okresní prokurátor obdaří svým sarkasmem a ještě dlouho před tím, než dokončíš svou řeč, budeme všichni připraveni si z tebe utahovat."
"V tom máš pravdu," přiznal Mason. "Poslední slovo má okresní prokurátor. Přesto jsem přesvědčen, že to bylo tak, jak jsem řekl. Musíme sehnat důkazy."
"Jaké důkazy?" zeptal se Drake.
"Musíme dokázat alespoň to, že měl Scott Shelby společníka. Někdo na něj musel ve člunu čekat. Někde dole po proudu v místech, kde není tak hluboko. Když proplouval podél jachty, ponořil se a plaval nějakou dobu pod vodou. Pak se vynořit a lehl si na záda. Tak se nechal snášet proudem do té doby, než dostal signál od svého společníka. Rozsvícenou baterku, nebo něco podobného. Vylezl do loďky, jeho společník vytáhl kotvu a tiše vesloval ke břehu, kde na ně čekalo auto. Všechno bylo pečlivě naplánováno. Scott Shelby odletěl pravděpodobně někam na východ nebo do Mexika. Tam se objeví pod jménem Scott Kushing a za nějakou dobu za ním přicestuje manželka blondýnka. Proto potřebuji tvou pomoc, Paule. Chtěl bych, abys pro tento případ sehnal nejlepší detektivy. Potřebuji, aby tvoji lidé prohledali celou agendu leteckých pasažérů, zkontrolovali ranní vlaky, prohlédli břehy řeky. Možná přijdou na stopu blondýny, která si pronajala loďku. Krómě toho, Paule, jestli bylo vše tak, jak předpokládám, musel se Scott Shelby převléci v autě své přítelkyně. Chci to auto najít a podívat se. Třeba tam je mokré oblečení Scotta Shelbyho. Proto pospíchám a proto musíme začít rychle."
Paul Drake odhodil deku a vyskočil z postele.
"Podej mi kalhoty, Perry. Klidně sedte, Dello, obléknu se v koupelně. A vy zatím zavolejte do agentury a řekněte službě, aby zavolala lidi z operativní skupiny. Seznam leží v pravé vrchní zásuvce mého stolu. Na tyto lidi se mohu spolehnout. Poslechni, Perry, zřejmě bude lepši poslat k ní někoho dřív, než... Dello, sežente adresu Ellen Kushingové a zařidte, aby se tam vydali tři lidé a čekali na nás. Pro začátek se podíváme na její auto."
"Souhlasím," přikývl Mason.
"Moji lidé budou potřebovat asi hodinu, než se sejdou u mě v kanceláři. OK, Dello, telefonujte. Já se jdu zatím obléci."

12

Ráno bylo sychravé a chladné. Della Streetová se pečlivě zachumlala do svého pláště. Auto zastavilo.
"Čím začneme?" zeptal se Drake Masona.
Mason zvedl oči k několikapatrovému obytnému domu stojícímu v tiché ulici, který s nadějí očekával, až ho teplé sluneční paprsky vzbudí do nového dne.
"Vypadá jako spící království," řekl Mason. "Ani se mi nechce věřit, že je uvnitř spousta lidí."
"Počkej, za hodinu uvidíš. Začnou vytahovat rolety, vařit si kávu a sbíhat dolů po schodech v naději, že chytí taxi," ozval se Drake.
"Kdybych tak věděl, že tu hodinu mám," povzdechl si Mason. "Takže, za prvé musíme zjistit, který je to byt, a za druhé, kde je garáž."

"S garáží mohou být problémy," namítl Drake. "Někdo nebude moci ráno dospat, bude koukat z okna a..."
"Také jsem o tom přemýšlel."
"Nechci nic riskovat, Perry."
"Dobře. Co navrhuješ?"
Drake se na okamžik zamyslel.
"Nevím, zatracená věc," řekl. "Ale kdybys požádal o pomoc seržanta Dorseta ..."
"Tak se mi vysměje."
"A poručík Tragg?"
"Ten to nechá na Dorsetovi. Nedovolí mi udělat nic, co by převyšovalo Dorsetovu pravomoc. Alespoň ne teď, možná později."
"A proč bychom nemohli počkat?"
"Voda má jednu nepříjemnou vlastnost - vypařuje se," suše poznamenal Mason. "Chci auto prohlédnout dříve, než sedadla uschnou."
"Dobrá," souhlasil Drake. "Když si to tak přeješ, jdeme. Nebudeme to protahovat."
Vystoupili z auta a vydali se k domu. Podle zvonku zjistili, že byt Ellen Kushingové je pod číslem 16B.
Když se vrátili k vozu, řekl Mason: "Paule, ty si sedneš do auta a budeš se motat po příjezdové cestě. My budeme dělat, že hledáme místo na zaparkování. Kdyby něco, tak nám půjčil přítel na několik dní garáž. Než se vrátí z dovolené."
"A co budeme dělat, až se nás někdo zeptá, jak se ten přítel jmenuje a kde bydlí?" zajímal se Drake.
"Musíš se snažit lhát co nejvěrohodněji, a kdyby něco, tak zmizíme. Nebuď posera!"
Drake si sedl do auta, nastartoval a pak se pomalu rozjel po cestě. Mason s Dellou šli pomalu napřed. Cesta vedla do dvora. Uvnitř byla velká vybetonovaná plocha, kolem níž stály garáže.
"Zatím máme štěstí," řekl Mason. "Podívejte, na každých dveřích garáže je číslo bytu."
"A visací zámky," doplnila Della.
"To je Paulova práce," řekl Mason. "Co by to bylo za detektiva, kdyby neuměl otevřít zámek, když je to třeba?"
"Neklasifikuje se tohle náhodou jako vloupání?" zeptala se Della.
"Ano," připustil Mason, "je to trestný čin. Neudělal bych to ani za milion dolarů, kdyby existoval jiný způsob."
Drake zastavil, vystoupil a prohlédl zámek.
"Mně se to nelíbí, Perry."
"Mně taky ne, ale co může dělat? Máš šperhák?"
"Na takovouhle práci ne, Perry. Někdy je dobré vědět, kdy přestat."
"Tak rnáš, nebo nemáš?"
"Mám, v autě."
"Tak ho přines."
"Šéfe, já to otevřu," nabídla se Della.
"Otevřu to sám," řekl Mason.
"Podívej se, Perry," Drake mávnut rukou směrem k domu. "Spousta bytů má okna do dvora a..."
"Čím déle nám to tady vykládáš, tím větší je pravděpodobnost, že někdo zaslechne hlasy a půjde se podívat, co to tu děláme. Dost smlouvání. Musíme se chovat tak, jako kdyby byla garáž naše a my jsme tam dávali auto na noc."
"Přines ten šperhák!"
Drake se chvíli hrabal v kufru, než našel svazek paklíčů a podal je Masonovi.
"Tu máš."
Della Streetová si stoupla k vratům tak, aby na Masona nebylo vidět. Drake udělal také dva nejisté kroky k vratům, pak si to ale rozmyslel a vrátil se zpátky k autu, dávaje tak najevo, že s tím nemá nic společného.
Mason vyzkoušel pět paklíčů, než našel ten pravý. Zámek cvakl a Della odstoupila, jako by čekala, až Drake zajede do garáže.
Mason vešel dovnitř a okamžitě volal: "Hej, Paule, pojď sem honem."
Drake chvíli stál a pak se neochotně loudal za ním. Mason otevřel dveře auta a rukama osahával sedadla a koberečky.
"Sáhni na potahy na zadních sedadlech, Paule. Nemáš pocit, že jsou vlhké?"
Drake s nechutí položil ruku na sedadlo.
"Na levé straně," napovídal Mason.
"Asi jsou trochu navlhlé," přiznával Drake.
Mason skrčil čelo a přemýšlel.
"Kdyby byla tvoje verze pravdivá, muselo by to být promáčené skrz naskrz, Perry."
Mason přejel vůz pohledem . Ve tváři se mu zračilo rozčarování.
"Zbytečně," s úlevou vydechl Drake.
"Zřejmě jsme na špatné stopě, Paule," řekl Mason. "Musíme odtud rychle zmizet. Zatracená práce, proč je to sedadlo vlhké, co myslíš?"
"Ani kdybys mě zabil, tak nevím."
"Pojil, podíváme se, jestli není zahřátý motor."
"Jako led," konstatoval Drake.
"OK, vypadá to, že jsme prohráli."
"Všechno bylo zbytečné?" vešla do garáže Della Streetová.
"Všechno, Dello."

"A co myslíte, nemohla jet jiným autem?"
"To kdybych věděl."
"Jediné, co víme, je, že tady jsme nenašli důkazy potvrzující mou verzi. A když nejsou tady, tak nevíme, kde je hledat."
"No dobrá," nervózně je přerušil Drake. "Vypadneme odtud a venku si o tom promluvíme. Mně se tenhle nápad od začátku nelíbil."
Mason se už vracel k vratům, když Della, která stále přejížděla očima garáž, nečekaně vykřikla: "Šéfe, pojďte sem!" Z jejího hlasu bylo znát vzrušení.
"Co se stalo, Dello?"
"Sem, honem!"
Drake s Masonem vylekáni jejím hlasem přiběhli. Della se skláněla k něčemu pod psacím stolem v tmavém rohu.
"Co je tam?"
Della se narovnala. V ruce držela tlustou vojenskou deku.
"Sáhněte."
Mason se dotkl deky a hvízdl.
"Úplně zmáčená!" vykřikl Drake.
"A podívejte se sem."
Della znovu vlezla pod stůl a vytáhla pánské boty, které ležely v koutě. Crčela z nich voda.
"Vzdávám se, Perry," prohlásil Drake. "Vyhrál jsi."
"Díky Delle," usmál se Mason.
"Co budeme dělat dál?" zeptal se Drake. "Vezmeme důkazy s sebou?"
"Ne," odpověděl Mason. "Vrátíme vše tam, kde to bylo. Ať udělá tenhle objev policie."
"Myslíš, že tady budou hledat?"
"Když jim šikovně napovíme, tak určitě."
"Takže mám dát všechno zpátky, šéfe?"
"Ano, ale nejdříve se podívejte na rozměr a na značku výrobce."
"Šéfe, je to tady vevnitř, přečtěte to," poprosila Della a podala mu boty. "Já si to napíšu."
Mason je vzal do ruky a obrátil se ke světlu. Snažil se rozluštit čísla na podkladové látce. Pak je přečetl nahlas spolu s názvem výrobce.
"Nedá se zjistit, v kterém obchodě byly koupeny?" zeptala se Della.
"Ne," zakroutil hlavou Mason. "Boty jako boty. Číslo je osm a půl, jestli jsem správně pochopil to šifrování, i když nejlepší bude zeptat se v nějakém obchodě."
"A rychle odsud," popoháněl je Drake.
"Tak," řekl Mason, "vraťte to tam, Dello."
Della dala boty pod stůl a hodila na ně deku. První vyšel ven Drake, poslední Mason. Když zavíral dveře, stoupla si Della opět tak, aby nebylo z oken vidět, jak otírá kapesníkem otisky prstů ze zámku. Mason pomohl Delle nastoupit a sedl si vedle Drakea.
"Co dál?" zeptal se Drake, když se rozjížděl.
Jel teď mnohem rychleji než před pár minutami.
"Podíváme se k Ellen Kushingové?"
"Podle mého názoru to není naše věc," řekl Mason. "Ať se tím zabývá policie."
"Jak to chceš zařídit?"
"Potřebujeme víc důkazů. Když se nám povede je najít, bude to v pořádku. Když ne, stejně to musíme zkusit."
"A kde ty důkazy seženeme?"
"Pomůžou nám tvoji detektivové, Paule."
"Nechápu. Co jsi vymyslel?"
"Zahni za roh," poprosil ho Mason. "Zastavíme a promluvíme si. Tvoji lidé už jsou na cestě?"
"Měli by přijet každou chvíli."
"Výborně," pochvaloval si Mason. "Postav se tak, abychom viděli na vchod do domu."
Drake zajel za roh, zacouval, zaparkoval u obrubníku a vypnul motor. Mason se k němu obrátil.
"Teď poslouchej, Paule. Řeknu ti krátce, o co tu jde. Scott Shelby měl všechno dokonale promyšlené. Ale nedovolil by si vzít z šatníku něco suchého, do čeho by se mohl převléknout."
"Proč?"
"Protože pojišťovna začne vyšetřování."
"I když to policie hodí na Marion Shelbyovou?"
"Ať to svedou na kohokoliv, pojišťovna se tím stejně začne zabývat. Jediným logickým vysvětlením může být, že ho manželka zabila kvůli pojistce. Chytí se toho a budou všemožně pátrat, aby se vyhnuli výplatě pojistného."
"No a?"
"Takže jestli se při vyšetřování objeví něco, co by mohlo dokazovat spolčení, jen to přileje olej do ohně."
"Nechápu."
"Problém je v tom," vysvětloval Mason, "že pro policii je přirozeně nejlepší kvalifikovat případ jako vraždu, připsat ji ženě a prohlásit ji za vinnou. Pojišťovna se nejvíc bojí toho, že se manželé dohodnou. To se často dělá. Na poslední chvíli se dokáže, že je manželka nevinná a sbohem, jejich penízky."
"OK. A co dál?"
"První, co začne pojišťovna zjišťovat, bude, jestli to bylo spolčení, nebo ne. Dělají to pokaždé a mají už praxi.

Zkontrolují, zda je na místě všechno oblečení, jestli se mu neztratily nějaké boty a tak dále."
Drake přikývl.
"Jestliže zjistí, že něco v jeho šatníku chybí, nedají si pokoj, dokud nezjistí, kam se to podělo. V opačném případě budou předpokládat, že Shelby je živ."
"To Shelby nechtěl," došlo Drakeovi.
"To nemohl připustit. Bylo to nejslabší místo jeho plánu. Proto se rozhodl, že se nepřevlékne vůbec. Sledujte, co se stalo. Skočil přes palubu a všechno udělal tak, aby podezření z vraždy padlo na jeho ženu. V loďce na něj čekala Ellen Kushingová. Nasedli do jejího auta. Prozřetelně s sebou vzala jednu nebo dvě deky. Zabalila ho do nich a co nejrychleji ujížděla domů. Jednu hodila do kouta v garáži a druhou, která nebyla tak mokrá, vzala s sebou. Proto byla sedadla jen vlhká."
"A boty?"
"Nejspíš mu vzala pantofle. Když se člověk zabalí do dek, tak vydrží nějakou dobu i v mokrém. Ale být v mokrých botách nebylo nutné. Myslím, že tak za hodinu vezme boty z garáže a dá je sušit."
"A proč je nevzala rovnou?"
"Nevím, možná prostě zapomněla."
"Dobrá, co budeme dělat dál?"
"Tvoji detektivové ohlídají vchod do domu. Zjistí, která okna patří k bytu 16B a budou je sledovat dalekohledem."
"Koho mají hledat?"
"Muže. Když budeme sledovat vchod, budeme s určitostí vědět, že na zvonek bytu 16B nikdo nezvonil, a tudíž tam ani nikdo nevešel. Je nutné pečlivě sledovat okna. Domnívám se, že se tam brzo někdo objeví. Jestli to bude muž, tak začneme jednat. Jasné?"
Drake přikývl.
"Je to velmi riskantní, Perry..."
"Mlč už," okřikl ho Mason. "Na opatrnost nemáme čas. Ten chlapík zmizel za velmi zvláštních okolností. Okouzlující blondýnka má polovinu smluvních práv. Vezla ve svém autě něco mokrého, zabaleného do deky. V její garáži se válí mokré pánské boty. Co ještě chceš, Paule?"
Zpoza rohu vyrazilo auto, trochu přibrzdilo, ostře zahnulo a přimáčklo se k chodníku za Drakeovým vozem.
"Dorazili tři moji detektivové," řekl Drake. "Čím začneme?"
"Postav je tak, jak jsem říkal, aby mohli sledovat byt, garáž i okna."
"OK. A potom?"
"Potom," přerušila je rázně Della Streetová, "si dáme každý šálek horké kávy, a jestli se v autě najde trochu brandy, tak ji mírně dochutíme. Klepu se zimou."
"Věcná připomínka," souhlasil Mason.

13

Plni očekávání Drakeových zpráv seděli Perry Mason a Della Streetová ve své kanceláři. Nevypadali po chladné bezesné noci plné záhad a vzrušení nic moc. Mason se ještě nestihl oholit. Teď, když rozčilení trochu opadlo, objevila se na tváři Delly Streetové smrtelná únava.
"Nechápu, jak to můžete s Paulem vydržet," řekla Della. "Já, když se v noci nevyspím a ještě jsem rozrušená jako dnes, tak ale... ne, šéfe, já jsem úplně zničená."
"Měla byste si jít domů odpočinout, Dello, teď už nám stejně v ničem nepomůžete."
"Ne, ne, chci vědět, jak to všechno dopadne."
Mason si přejel rukou vousy na bradě.
"Pamatuji doby, kdy si člověk mohl pozvat holiče až do kanceláře. Nejlepší lék po bezesné noci je turecká lázeň. Pak je dobré nechat se oholit a namasírovat."
"Masáž bych teď neodmítla," protáhla se Della. "Panebože, šéfe, už bude devět hodin. Kdyby byla doma, dávno by ji viděli a..."
Ozvalo se ostré zvonění telefonu. Della prudce zvedla sluchátko.
"Ano, dobrý den... minutku, Paule..."
Předala sluchátko Masonovi.
"Paul Drake, je nějaký rozčilený."
Mason zaslechl Drakeův hlas.
"Máš úplnou pravdu, Perry."
"Co?"
"Před deseti minutami začali chodit po bytě," oznamoval Drake. "Blondýnka byla v noční košili. Přistoupila k oknu, zavřela ho a roztáhla závěsy. Zřejmě je to okno do ložnice."
"Pravděpodobně," souhlasil Mason. V jeho hlase bylo znát neklid.
"Viděli jste ještě něco?"
"Jeden z mých lidí zahlédl v pokoji muže."
"Jak vypadal?"
"Je mu asi kolem třiceti, soudě podle toho, co bylo možné rozeznat v dalekohledu. Pokoj je špatně osvětlený."
"No tak," povzbuzoval ho Mason. "Povídej všechno, co víš, Paule."

"Můj detektiv se domnívá, že ten muž měří kolem pěti stop a osmi palců. Váží 165 až 170 liber. Vlasy má černé."
"Tak to souhlasí s Shelbyho popisem, Paule," řekl Mason. "A co říkal ten, co sleduje vchodové dveře? Nezaletěl nám tam ten ptáček z ulice?"
"Ne, byl celou dobu uvnitř. V žádném případě k ní nikdo nešel. Vchod pečlivě hlídáme. Na zvonky nikdo nezvonil. Z domu vycházelo hodně lidí, ale dovnitř nevešel nikdo, kdo by odpovídal popisu. A už vůbec nikdo nezvonil na zvonek bytu 16B."
"To jsme potřebovali vědět, Paule. Jedeme," řekl Mason.
"Mohu vám ještě s něčím pomoci?"
"Pojď s námi, budeš svědek."
"OK. Kde se sejdeme?"
"Ty jsi teď v kanceláři?"
"Ano."
"Přijedu za tebou."
"Pojedeme k seržantu Dorsetovi?"
"Ne," odpověděl Mason. "Teď, myslím, se můžeme obrátit přímo na poručíka Tragga. Dorset je příliš nepříznivě naladěn."
"Dobrá, budu čekat."
Mason položil sluchátko a řekl: "Všechno souhlasí."
"Co všechno?"
"Scott Shelby je u ní v bytě."
"Jste si tím jist?"
"V její ložnici je muž. Popis odpovídá Shelbymu. Jeden z Paulových detektivů ho viděl dalekohledem v okně. Do domu nikdo nevešel. Byl u ní celou noc."
"Tak to je bezva, šéfe."
"To ukazuje, jak je nebezpečné zanechávat nepřímé důkazy. Všechno bylo sehráno tak, aby podezření z vraždy padlo na Marion Shelbyovou. Avšak režisérovi tohoto představení selhal cit pro míru. Přehnal to. Těžko si umím představit ženu, která by byla tak hloupá a naivní. Každý, kdo chodí do kina, čte noviny nebo detektivky ví, že takovéto drsné metody nevyjdou. Marion Shelbyová není tak prostoduchá."
"Říkal jste, že potřebujete poručíka Tragga?" zeptala se Della.
"Kdybyste mi ho mohla najít," odpověděl Mason.
Della vytočila číslo policejního ředitelství, požádala o spojení s kriminální policií a k telefonu si vyžádala poručíka Tragga.
"Minutku, poručíku, chce s vámi mluvit pan Mason."
Mason si vzal sluchátko.
"Dobrý den, poručíku, co je nového?"
"Slyšel jsem, že máte nového klienta, podezřelého z vraždy."
"Vidím,že máte přesné informace."
"Domnívám se, že tentokrát prohrajete. Poslechněte mou radu, dejte od toho ruce pryč, dřív, než bude pozdě."
"Už je pozdě," prohlásil Mason. "Potřebuji s vámi mluvit, poručíku."
"Kdy?"
"Teď hned. Co možná nejdříve."
"Co že je takový spěch? Mám moc práce."
"Ta věc velmi spěchá," ubezpečoval ho Mason.
"No, když na tom trváte..."
"Ano, trvám."
"A o čem chcete mluvit?"
"O té vraždě."
"Proč?"
"Našel jsem nové důkazy, chtěl bych vás o nich informovat."
"Poslechněte, Masone, jestli jste našel něco, co dokazuje nevinu vašeho klienta a chcete mi neprodleně vyložit svou verzi, abych se necítil jako hlupák, tak to nestojí za to. To počká, mám velmi důležitou práci."
"Ne, nepočká," umíněně trval na svém Mason. "Má to spojitost s důkazy."
"S jakými důkazy?"
"S důkazy, které mohou vašemu ředitelství prokázat velmi špatnou službu, když nestáhnete obvinění proti Marion Shelbyové."
"Ale co mi to vykládáte? Vina Marion Shelbyové je tak jasná, že si netroufá říci ani slovo na svou obhajobu. Dokonce se ani nesnaží popírat fakta, která svědčí proti ni. Protože jsou nesporná."
"Do těchto "fakt" mi nic není," řekl Mason, "ale jestli mě nevyslechnete, budete pro smích celému městu."
"Nu dobrá, jaké máte důkazy?"
"Nemohu mluvit do telefonu."
"V tom případě si promluvíme později, oznámil Tragg. "Té ženě se nic nestane. Sedí ve vězení a já nevidím žádný rozdíl v tom, jestli se sejdeme po obědě, zítra, nebo..."
"Zatraceně, říkám vám, že je v tom rozdíl," přerušil ho rozčileně Mason. "Chci vám něco předat."
"Ano, a copak?"

"Tělo," řekl Mason.
"Jaké tělo?"
"Tělo Scotta Shelbyho."
"Ach ták," úlisně popotáhl Tragg. "To už je něco, pane Masone. Pochopitelně potřebujeme věcné důkazy potvrzující výpověď obviněné. A máme velký zájem na tom, abychom tělo našli."
"A proč myslíte, že se snažím? Chci vám ho předat."
"Kde je?"
"Představte si," řekl Mason, "prochází se živé a zdravé po bytě jedné osoby. Takže, jestli nestáhnete obžalobu proti Marion Shelbyové a zveřejníte ji v novinách, budete hořce litovat, až budete tomu tělu dávat náramky."
Poručík hvízdl.
"Pojistka?"
"Z části."
"Jede v tom manželka?"
"Nemyslím."
"A nezkoušíte to na mne?"
"Ne."
"Jak rychle tu můžete být?"
"Během deseti minut."
"Zatraceně, celých deset minut," nadával Tragg. "Pokuste se tu být za pět. Pospíchejte, člověče, za deset minut stihnu přejet celé město z jednoho konce na druhý."
"Vy máte maják," poznamenal Mason.
"Vždyť vy ho máte také," namítal Tragg. "Jestli doopravdy víte, kde to tělo je, vymáčkněte z auta všechno a vyřiďte každému policajtovi, který vás zastaví, že mu vzkazuji... zatracená práce, radši přijedu já k vám. Kde jste teď?"
"U sebe v kanceláři."
"Sedte tam, dokud nepřijedu," přikázal Tragg. "Nebo ještě lépe. Jděte dolů a čekejte na ulici. Za pět minut jsem u vás."
Mason slyšel, jak na druhém konci drátu s rachotem zapadlo sluchátko do vidlice. Usmál se na Dellu Streetovou.
"Zajdu za Paulem Drakem do kanceláře. Pak seběhnu dolů a budu čekat na Tragga. Vy počkejte tady, pro případ, že by někdo z nás telefonoval. Kdyby bylo něco důležitého, zavolejte dolů do vestibulu."
"Jak dlouho mám čekat?"
"Tragg slíbil, že tu bude za pět minut. Dáme mu deset. Jestli do té doby nebudou žádné nové zprávy, přijďte dolů. Když tam nebudeme, odjeli jsme s Traggem. V tom případě běžte domů a vyspěte se."
"Nemohla bych jet s vámi?"
"Ne, teď už bude všechno oficiální. Věci se ujala policie." "Chtěla bych vědět, jak to dopadne."
"Chápu, ale nedá se nic dělat. Zařídíme to s Traggem sami. Vy běžte domů a vyspěte se. Zajděte si do salónu krásy Ať vám udělají masáž a účes a vůbec všechno, co potřebuje žena, aby se dobře cítila. Účet mi předložte k proplacení. Všechno ať udělají tak, jak je třeba. Nic nezanedbejte."
"Kdy se uvidíme?" zeptala se Della.
"Pravděpodobně zítra," odpověděl Mason.
"Chci ukončit tento případ, zajít si do tureckých lázní, oholit se, nechat si udělat masáž, alespoň patnáct hodin se vyspat, a až se vzbudím, dobře se najíst."
"OK. Takže na viděnou."
Mason si nasadil klobouk, otevřel dveře a sešel do Drakeovy kanceláře.
'Ten už ho čekal. Klobouk měl naražený do čela. Rychle dával poslední příkazy sekretářce.
"Jdeme, Paule," řekl Mason, "Tragg tu bude každou chvíli. Rozhodl se, že přijede dříve on k nám, než my k němu."
"Páni!" vypadlo uznale z Drakea. "Zdá se, že jsi ho patřičně zaujal."
"Ano."
"Jak se ti to podařilo?"
"Musel jsem hrát vabank."
"Co jsi mu řekl?"
"Že mu chci ukázat tělo Scotta Shelbyho."
Drake se rozesmál.
"To ho muselo posadit na zadek. Už musí mít nožičky celé ušoupané z toho, jak hledají corpus delicti."
"Možná. Ještě na něco jsem ho navnadil."
"Na co?"
"Slíbil jsem mu tělo, které se prochází v plném zdraví."
"Jsem přesvědčen, že mu klesla čelist, když to slyšel."
"Pravděpodobně," souhlasil Mason. "Půjdeme teď dolů a počkáme ve vestibulu. Za chvíli je tady."
"Panebože, dal bych přednost jízdě ve vlastním autě. Nesnáším, když pískají brzdy v zatáčkách a kolemjdoucí hluchnou od sirény. A Tragg jinak nejezdí, když pospíchá."
"To je dobře, jen ať spěchá," řekl Mason. "Aspoň nebude mít čas si to rozmyslet."
"Jak to?"
"Protože by mu mohlo dojít, že překračuji pravomoc seržanta Dorseta. Poslal by mě k němu, nebo by ho jednoduše vzal s sebou."
"Co by to změnilo? Případ je jasný"

"To nechci," řekl Mason. "Dávám přednost jednání s Traggem. Udělá všechno, jak bude potřeba. Má to v hlavě v pořádku. Dorset je tvrdohlavý jako mezek. Pojď, jdeme, Paule."
Drake se obrátil k sekretářce.
"Zavolám hned, jak budu mít trochu času," slíbil. "Zapisujte všechny zprávy a zařidte, aby všichni zůstali na svých místech. Vědí, co mají dělat. Tak, Perry, jdeme."
Sjeli výtahem dolů a vyšlí na ulici. Neuběhlo ani půl minuty, když se ozvalo táhlé vytí sirény. Za malý okamžik se Traggovo auto mihlo kolem řady stojících automobilů a prudce zastavilo u okraje chodníku.
"Sedněte si," vykřikl Tragg na Masona. "Zdar, Drakeu, co vy tady děláte?"
"Jede se mnou," odpověděl za něho Mason.
"Sedněte si," přikázal Tragg. "A držte se pevně," doplnil a chopil se volantu.
Mason s Drakeem nastoupili. Mason řekl adresu.
"OK," prohodil Tragg, "doufám, že máte pevné nervy?"
"Buďte bez obav," prohlásil Mason.
"Mluv za sebe," zabručel Drake a zapínal si bezpečnostní pás. "Někteří lidé mají nedostatečněr vyvinuté mozkové centrum, takže se u nich neprojevuje pocit strachu. Já jsem v pořádku, já se bojím."
"V tom případě se pevně držte," poradil mu poručík Tragg. "Nebo strachy umřete, než tam dojedeme. Strašně spěchám."
Ostře vyjící siréna si vynucovala volný průjezd. Auto nabíralo rychlost. Čas od času Tragg něco prohodil.
"Podívejte se, dělají, že nic neslyší. Pošlu sem pár lidí, aby ty pacholky naučili. Páni řidiči!? Myslí jen na to, aby se dobře jelo jim. A že se někdy objeví mimořádné okolnosti, je ani nenapadne. Jen se podívejte, jak se ten trouba snaží procpat křižovatkou..."
"Pozor!" vykřikl Drake.
Řidič automobilu jedoucí boční ulicí uviděl policejní auto se zapnutým červeným majákem a sirénou na poslední chvíli. Šlápl na brzdu a strhl volant, aby se vyhnul čelnímu nárazu. Auto ulétlo do smyku, Drake vrhl zoufalý pohled na protijedoucí auto a skrčil se pod sedadlo. Tragg ostře stočil volant a policejní auto se bokem protáhlo z osudného místa. Za okamžik se Traggovi podařilo vůz srovnat. Jel dál, jako by se nic nestalo.
"Idiot," otočil se a zanadával.
Odněkud zespodu se ozval Drakeův prosebný hlas: "Poslechněte, nemohl byste dávat trochu pozor?"
"Masone, řekněte svému příteli detektivovi, ať se připraví, budeme zatáčet."
"Drž se, Paule," varoval Mason, "zatáčíme."
"Co si myslíš? Že se nedržím?" nešťastně vykřikl Drake. "Mám ruce rozedřené do krve."
Auto se v zatáčce naklonilo a kola zaskřípěla.
"Ještě čtyři bloky. Bude to z pravé strany," oznámil Mason.
"OK. Vypnu sirénu." Zároveň ubral na rychlosti.
"Jak budeme postupovat?" zeptal se.
"Ta dáma se jmenuje Ellen Kushingová. Shelby je v jejím bytě. Paula Drakea a vás nezná, ale mě ano. Můžeme jí říci, že jsme přišli kvůli smlouvě."
"A co dál?" podivil se Tragg. "Nemám čas sedět tam půl dne a tlachat o ničem."
"Potřebujete hmatatelné důkazy?"
"Řekl jste, že hmatatelný důkaz je u ní v bytě."
"Naprosto správně. Jen, Pane Bože, neříkejte jí to rovnou," poprosil Mason. "Ať udělá chybu sama. Trocha opatrnosti nám neuškodí. Jinak můžeme všechno pokazit."
"Dobrá, začnete rozhovor sám," souhlasil Tragg. "Já budu mlčet jako ryba. Ale moc to neprotahujte, spěchám. Mám dnes ještě moc práce."
Poručík zastavil.
"Pojďte, nadýcháme se čerstvého vzduchu, Drakeu," nabídl.
Úplně bledý Drake vzal za kličku, otevřel dveře a vystoupil.
"Jestli si myslíte, že s vámi pojedu i zpátky, tak se mýlíte."
Když vystupovali po schodech ke vchodu, Mason polohlasně připomněl:
"Byt 16B, poručíku. Když jí řeknete, že chcete odkoupit její smlouvu na pronájem, myslím, že se chytí."
"Jděte první," komandoval Tragg.
Mason přivolal výtah. Něco tiše zašramotilo, dveře se otevřely. Mason nechal Drakea a poručíka Tragga vejít.
"Které patro?" zeptal se Tragg.
"Druhé," odpověděl Drake.
"Byl jste tam už?"
"Ne, ale moji lidé byt hlídají."
"Shelby je do ní zamilovaný?"
"Vypadá to tak."
"Jak se sem dostal?"
"Můžu vycházet jen ze svých předpokladů. Domnívám se, že plaval dolů po proudu k loďce, ve které na něj čekala. Pak nasedli do auta a jeli domů."
"Jestli je to tak, musí v autě být nějaké důkazy. Mokré oblečení, nebo něco takového."
"Možná," lichotivě odpověděl Mason. "Vy jste policie, vy to musíte zjistit."
"Musíme ohlídat, aby se auta nikdo nedotýkal," řekl Tragg.

"Moji lidé se o to postarají," ubezpečil ho Drake.
"OK. Perry, mluvte s ní sám."
Vystoupili z výtahu. Mason našel příslušný byt a zazvonil.
Ellen Kushingová otevřela téměř okamžitě. Vypadala svěže a soudě podle oblečení se chystala někam odejít.
"Dobré ráno, pane Masone," uvítala je. "Vy jste právě člověk, kterého potřebuji."
"Také jsem s vámi chtěl mluvit. Toto je pan Drake a pan Tragge. Přicházejí ve věci nájemní smlouvy. Předpokládám, že jste slyšela, co se stalo s panem Shelbym?"
"Ano, dověděla jsem se to dnes ráno," odpověděla. "Telefonovala jsem mu do kanceláře. Zvedl to nějaký detektiv a začal se mě vyptávat, kdo jsem a co dělám. Vzal si můj telefon. Povídejte, pane Masone, jak se to stalo?"
"Vydal se na vyjížďku s Parkerem Bentonem."
"Ano, já vím, copak vy jste tam nebyl?"
"Byl."
"Pokud vím, chtěl nějak urovnat tu věc s pronájmem."
"Pravda."
"A co se stalo?"
"Přepadl přes palubu."
"Jeho žena u toho byla?"
"Ano."
"Chápu."
"Proč se na to ptáte?"
Usmála se a mlčela.
"Pojďte dál, prosím, posadte se."
Vešli do bytu. Tragg přejel pohledem obývák. Nic nesvědčilo o tom, že je v bytě host.
"Máte dvoupokojový byt?" zeptál se Mason.
"Má to být dva plus jedna, ale kuchyně je tak malá, že vypadá spíš jako větší komora. Je tu obývací pokoj, ložnice a kuchyň."
"Škoda, že pana Shelbyho postihla taková nehoda. Chvíli před smrtí nám řekl, že zastupuje i vaše zimy a že část práv patří vám."
"Ano."
"Řekl, že vám patří polovina," upřesnit Mason.
Zasmála se a řekla:
"Ano, domluvili jsme se, že to řekne."
"Není to pravda?"
"Ne úplná."
"A jak je to ve skutečnosti?"
"Práva na pronájem patří mě. Všechna," odpověděla.
Mason vrhl rychlý pohled na poručíka, Tragga.
"Pan Shelby říkal, že máte každý polovinu."
"To je v pořádku, chtěla jsem, aby se představil jako rovnocenný partner. Domnívala jsem se, že projedná záležitost lépe než já. Víte, jak to bývá. Muž často zvládne to, co žena nemůže. Pan Shelby měl v těchto věcech zkušenosti."
"Znáte se dlouho?" zeptal se Mason.
"Asi půl roku."
"A jiné obchodní případy jste spolu neměli?"
Znovu se usmála.
"Poslyšte, pane Masone, nezdá se vám, že nedáváte otázky k věci? Jestli to správně chápu, přišli jste ohledně smlouvy?"
"Správně."
"V tom případě čekám na vaši nabídku."
"Vidíte," začal Mason, "vycházel jsem z toho, že vlastníte jen polovinu práv. To, že vlastníte všechna práva, zcela mění situaci."
"Copak to nezjednodušuje jednání?"
"Snad."
"Tak nabízejte."
Mason se usmál.
"To udělá můj klient. Nejprve ovšem potřebuji potvrzení."
"Jaké potvrzení?"
"Že jste jediný zástupce nájemní strany."
"To je velmi jednoduché," řekla.
"Jestli je to tak, pak to je v pořádku. Není ovšem vyloučeno, že notář zabývající se dědictvím se doví o Shelbyho prohlášení. Může pak trvat na jeho právech. A ty vy podle zákona nemůžete popřít."
"Nemohu?" zeptala se překvapeně.
"Ne. Zákon říká, že v případě smrti jedné ze smluvních stran nemá druhá právo uplatňovat jakékoli nároky."
"Chápu."
"Proto," pokračoval Mason, "potřebujeme doklad stvrzující úplnost vašich práv. Doklad s Shelbyho podpisem."

"S tím nebudou problémy. Mám doklad s jeho podpisem."
"Och... v tom případě přejděme k věci."
Mason vyndal z kapsa krabičku s tabákem, zamyšleně si zkroutil cigaretu a poklepal jí o okraj stolu.
"Nebudeme spěchat. Mého klienta by nyní spíše zajímalo, jakým způsobem se dostala veškerá práva k vám. Podepsala paní Shelbyová doklad o předání?"
"Co to s tím rná společného?"
"Je možné, že to byl jejich společný majetek."
"Ne," procítěně odpověděla Ellen Kushingová. "Nepodepsala takový doklad a nemyslím si, že by byl její podpis nutný. Marion Shelbyová neměla důvěru svého manžela v otázkách obchodu. Vlastně ani v ostatních."
"Víte to přesně?"
"Samozřejmě," potvrdila.
"Odkud?"
"Nejsem slepá. A pak, několikrát jsem slyšela, jak se o ní Scott Shelby ne právě pochvalně zmínil. A vůbec, pokud vás to zajímá, tak já si myslím, že to byla ona, kdo mu dal jed."
"To můžete těžko tvrdit," poznamenal Mason.
"Samozřejmě," opravila se rychle. "Nevyjádřila jsem se zcela přesně. Prostě se mi nelíbí. To je vše."
"Proč?"
"Protože se domnívám, že je pokrytecká. Jsem přesvědčena, že Scotta podváděla. Ale pojdme k věci. To nemá se smlouvou nic společného."
"Dobrá," přikývl Mason. "Za prvé bych se rád seznámil s dokladem potvrzujícím předání práv. Jestliže původně ujednání zajišťovalo poměrné rozdělení práv oběma stranám, ale nebylo v něm stanoveno, že v případě úmrtí jednoho ze společníků nebo nějakých jiných okolnostech druhý automaticky přebírá veškerá práva, některé věci to mění."
"Dobrá, nebudeme si hrát na schovávanou," řekla rozhodně. "Nyní, když věci vzaly takový zvrat, vám mohu říci, že Scott Shelby nemá se smlouvou nic společného. V krajním případě v posledních měsících. Jednoduše ji shodil ze stolu. Jednou, když jsem byla u něj v kanceláři, přišla řeč na obchody s naftou. Řekl mi, že má smlouvu, která by moc nestála. Jediné, co musím udělat, je uhradit drobné splátky a tím obnovit platnost smlouvy. Dále pak budu platit nájemné sto dolarů měsíčně. Nejprve to měla být legrace..."
"Pokračujte," požádal ji Mason.
Upřeně se na něj podívala a řekla: "Proč bych vám měla lhát, pane Masone?"
"Nemáte důvod."
"Tak vidíte. Nemám co tajit. Zabývám se obchodem s nemovitostmi. Dověděla jsem se, že pronajímaný ostrov chce majitel prodat Parkeru Bentonovi a že obchod je téměř uzavřen. Shelbymu jsem o tom neřekla."
"Proč?"
"Nepokládala jsem to za nutné. Myslím, že se to nikoho cízího netýká. Nakonec, oba dva, já i pan Shelby, jsme obchodníci."
"Povídejte, já vás poslouchám."
"Nabídla jsem mu, že převezmu smlouvu a zaplatím za práva sto dolarů. Měla jsem za to, že připraví patřičný doklad o předání práv a já mu zaplatím sto dolarů. Pak ještě pět set dolarů majiteli ostrova, tak, aby smlouva znovu nabyla platnost."
"Co vám odpověděl?"
"Řekl, že souhlasí, a dodal, že jeden čas se domnívali, že je tam nafta. Ale teď už tomu skoro nikdo nevěří."
Mason přikývl.
"Odkryla jsem všechny své karty, pane Masone. Ráda bych, aby si vaši přátelé udělali správnou představu o celé situaci."
Vyslala k poručíku Traggovi a detektivu Drakeovi okouzlující úsměv.
Drake se rovněž usmál, Tragg nehnul ani brvou.
"Tím se některé věci vysvětlují," řekl Mason. "To, co jste nám nyní řekla, zní mnohem přesvědčivěji než vaše první tvrzení, že po smrti Scotta Shelbyho patří veškerá práva vám."
"Najala jsem si člověka, který měl Jane Kellerové předat pět set dolarů. Vyvětlila jsem mu, jak to má provést. Pochopitelně jsem věděla, že je nebude chtít přijmout. Potřebovala jsem svědky, kteří by viděli, jak peníze přebírá nebo je alespoň drží v ruce. Proto jsem se rozhodla, že bude nejlépe počkat na ni v bance a dát jí je tam."
"A proč v bance?"
"To je místo, kam chodí vážení lidé, které lze v případě potřeby využít jako důvěryhodné svědky. A pak, člověk si vždycky vezme peníze, když mu je strkají v bance. Jinde by se jich asi ani nedotkla."
"Chápu. Nejste špatný psycholog. Všechno to bylo dobře promyšlené."
"Snažila jsem se."
"Nabídka byla udělána jménem Scotta Shelbyho?"
"Ano. Chtěla jsem zůstat co nejvíce v pozadí, jelikož se zabývám obchodem s nemovitostmi. Jednoduše, takovýto obchod by mi mohl pokazit reputaci. Na druhé straně mi bylo jasné, že se na tom dá vydělat několik tisíc dolarů. Je očividné, že je to svým způsobem podvod. Proto jsem dala přednost jednání jménem Scotta Shelbyho."
"Jste velmi otevřená," poznamenal Mason.
"S vámi je lépe jednat na rovinu."
"Pokračujte."
"Pak jste zavolal Shelbymu vy. Tenkrát se na mne vrhl. Do té doby jsem ho informovala jen velmi stručně. Po vašem

telefonátu jsem byla nucena vysvětlit všechny podrobnosti. A pak... Objevila se v něm chamtivost. Chtěl z toho vymačkat, co se dá. Měl jste přijet každou chvíli a neměli jsme čas se domluvit."
"A k čemu jste dospěli?"
"Souhlasila jsem, že mu zaplatím jako dodatečnou kompenzaci prodeje dvacet pět procent z libovolné částky, kterou usmlouvá. Myslím, že na ty peníze neměl právo, ale on se domníval, že jsem využila jeho přátelské náklonnosti a... to je vlastně všechno."
"On se domníval, že jste využila jeho přátelské náklonnosti?"
"Ano. Máme kanceláře v jedné budově. Jednou, možná dvakrát, jsem mu pomáhala, když byl v průšvihu. A on zase míval dobré nápady. Jednoduše - prokazovali jsme si drobné služby. Dá se to nazvat dobrými sousedskými vztahy."
"A přinášely tyhle drobné služby nějaký zisk?"
"Ne všechny."
"Spolupracovali jste hned od začátku?" zajímal se Mason.
Začala odpovídat, ale pak se zarazila, vrhla na Masona rychlý pohled a řekla:
"Pane Masone, snažím se vám vysvětlit podstatu věci, ale nechystám se vám tu vyprávět svůj životopis."
Mason se rozesmál.
"To děláte naprosto správně. Začínám chápat, o co šlo. Jelikož jste věděla o brzkém uzavření obchodu, pravděpodobně jste trvala na tom, aby Shelby oficiálně potvrdil předání práv."
"Ano. Předání práv a potvrzení plné moci. Bylo v ní uvedeno, že veškeré kroky budou prováděny mým jménem."
"Kdo připravoval tyto dokumenty?"
"Ja."
"Psala jste je rukou, nebo na stroji?"
"Na stroji."
"Podepsal je?"
"Podepsal a vrátil."
"Pojďme, podíváme se na ně."
Vstala a vydala se do ložnice. Pak si to najednou rozmyslela a obrátila se.
"Možná, že předtím, než vám zcela odkryji karty, poodhalíte aspoň trochu své, pane Masone?"
"Je možné, že vám mohu nabídnout určitou sumu v hotovosti."
"Kolik?"
"To zatím nemohu říci."
"Pan Shelby se domníval, že mohu dostat deset tisíc dolarů."
"Pan Shelby se pletl."
"Taky si myslím."
Trochu se zarazila a pak se zeptala přímo: "Kolik bych podle vašeho názoru mohla dostat?"
"Nevím."
"Nezdá se vám, že v tom případě by mi vaši klienti měli dát konkrétní nabídku?"
"Nebudou nic nabízet, dokud se nepřesvědčí, že jste zplnomocněna přijímat nebo odmítat jakékoli nabídky."
"Nechápu."
"Někteří lidé tímto způsobem jednají,"řekl Mason. "Nedělají žádné nabídky do té doby, než se ujistí, že jejich návrh bude přijat. Ba co více, dokud nejsou ujištěni, že poté, co byla nabídka přijata, dostanou to, co si zaplatili."
"Jasné."
"Takže jaký je váš návrh?"
"Částka, se kterou jsem počítala, je tři tisíce dolarů. Říkala jsem Shelbymu, že je to podle mého názoru nejvíce, co můžeme dostat."
"Takže měl souhlasit se třemi tisíci a..."
"Se čtyřmi," poopravila ho. "Zapomínáte, že měl nárok na dvacet pět procent z utržené částky. Domnívala jsem se, že více než čtyři tisíce dolarů nikdo nedá. Proto ani není nutné je vyžadovat."
"Shelby byl jiného názoru?"
"Byl přesvědčený, že může dostat mnohem víc."
"Tak proto se včera tak rozčílil, když pochopil, že čtyři tisíce jsou maximální hranice, na kterou Benton půjde."
"Pan Benton nabídl čtyři tisíce?"
"Ne. Během diskuse padly různé částky a zazněl návrh, že pan Benton dá dva tisíce v případě, že dá stejně za svou stranu i Jane Kellerová."
"Chtěla jsem, aby se tak dohodli," řekla. "Žádala jsem ho, aby si řekl o čtyři tisíce dolarů. Dva z každé strany. Je to tak malá částka, že bychom ji pravděpodobně dostali. Parker Benton si mohl dovolit dát dva tisíce navíc při té částce, kterou za ostrov platil; a Jane Kellerová to mohla považovat za druhou daň z nemovitosti."
Mason přikývl.
"Řekněte, co se tam vlastně dělo?" požádala ho nervózně. "Jak to dopadlo? Domluvili se na čtyřech tisících?"
"Shelby o tom nechtěl ani slyšet. Chtěl víc."
"Bála jsem se, že se tak bude chovat. Podle mého je lepší něco než nic."
"Ať už to bylo, jak chtělo, ke kompromisu se nedostali," ukončil Mason a významně dodal: "Je zvláštní, že vaše nabídka souhlasí s částkou, kterou včera vyřkl Parker Benton."
"Co je na tom zvláštního?"
"Vždyť jste nemohla ani tušit, o čem se tam mluvilo?"

"Ach tak. Prostě se docela dobře vyznám v lidech a mám cit pro obchodní záležitosti."
"Chápu."
"To znamená, že se s panem Bentonem můžeme dohodnout?"
"Nevím. Nezastupuji pana Bentona. A nerad bych, abyste si to myslela."
"A koho tedy zastupujete?"
"Prosím, abyste mne omluvila, nemám právo odpovědět na tuto otázku. Ale rád bych si prohlédl smlouvu a prohlášení."
Vrhla pohled směrem k ložnici, okamžik zaváhala a pak řekla:
"Nemohl byste počkat? Za hodinu nebo dvě přinesu všechny důležité doklady k vám do kanceláře."
Mason se podíval na poručíka Tragga.
"Co vy na to, pane Traggu?"
Tragg záporně zavrtěl hlavou.
"Už jsem vám, pane Masone, řekl, že velmi spěchám. Jestliže chceme něco udělat, musíme začít hned."
Mason se otočil zpět k Ellen Kushingové. Zvedla se.
"No dobrá. Vydržte chvilku."
Přešla ke dveřím do ložnice, trochu je pootevřela a hlasitě řekla: "Pánové, vydržte chviličku: Hned je přinesu. Počkejte chvíli."
Ještě trochu strčila do dveří, protáhla se a rychle je za sebou zavřela.
Mason kývl směrem k ložnici a obrátil se na Tragga.
"Jste na řadě, poručíku."
"Jste si jist, že je uvnitř?"
"Vím, že je v tom pokoji muž. Podle popisu je to Scott Shelby."
"Do telefonu jste mi říkal něco jiného," poznamenal Tragg. "A co byste chtěl za deset centů?"
"Obyčejně beru pětadvacet centů," ušklíbl se poručík Tragg. "Ale když mám co do činění s vámi, dal bych přednost dolaru."
"Taky jsem si všiml."
Tragg se podíval na zavřené dveře ložnice.
"Vůbec se mi tam nechce vrazit, když nevím..."
Mason pokrčil rameny.
"Existuje jen jeden způsob, jak to zjistit."
Zvedl se a vydal se k ložnici. Vzal za kliku, opatrně ji stiskl a prudce otevřel dveře.
"Víte co, paní Kushingová, přemýšlel jsem o tom a dospěl k závěru..."
Stála hned za dveřmi. Prudce se otočila, když uslyšela jeho hlas.
"Malý moment, pane Masone."
Přidržoval dveře tak, aby se nedaly zavřít. Ellen Kushingová ho tlačila ven a strkala mu papíry pod nos se slovy:
"Tady... tady jsou doklady. Tady jsou! Pojďte, sedneme si a podíváme se na to."
Mason se snažil nahlédnout dovnitř, ale otevřela jen natolik, aby mohla vyjít ven. Když silněji zatlačil, cítil, že někdo dveře z druhé strany drží. Ustoupil. Ellen Kushingová přinesla podepsaný doklad.
"Kdo se chce podívat, prosím?" Mason ukázal na Tragga. "Podívejte se, pane Traggu."
Tragg si vzal papíry a pozorně je prostudoval.
"To je podpis pana Shelbyho?" zeptal se.
"Ano."
"Viděla jste, když to podepisoval?"
"Ano."
"Kdy to bylo?"
"Bylo to... myslím asi před týdnem. Je tam datum."
"Datum je správně?"
"Pochopitelně."
"Jste si jista, že doklady nebyly podepsány dodatečně, že je podepsal právě tehdy?"
"Samozřejmě. Proč se ptáte?"
"Z hlediska zákona je to velmi důleiité," řekl Tragg.
"Dobrá. Navrhuji, abychom to prozatím uzavřeli," přerušila je netrpělivě. "Spěchám, jsem objednaná k holiči. Jestli mi chcete učinit nějakou nabídku, poslouchám vás. V opačném případě, potřebujete-li posoudit záležitost či prostudovat doklady, prosím. Počkám. Ale teď musím jít."
Mason se významně zadíval na Tragga.
"Nu což. Nebudeme vás více zdržovat."
"Podle mého názoru jsou doklady v pořádku, pane Masone. Nechcete se na ně podívat?"
Mason přeběhl očima text smlouvy i potvrzení. Bylo patrné, že doklady nepřipravoval odborník, nicméně obsahovaly všechny důležité body. Mason přikývl.
"Kdy se vrátíte, paní Kushingová?"
"Přijdu hned po obědě. Zavolám vám."
"Dobrá."
Zvedli se k odchodu. Ellen Kushingová otevřela dveře a obdarovala je svým nejkouzelnějším úsměvem. Mason vyšel z bytu poslední. Ve výtahu, aniž by skrýval své rozčilení, se na Tragga osopil.

"Proč jste mě nepodržel, poručíku? Na co čekáte?"
"Zatím nemám důkazy. Kromě vašeho oznámení a ničím nepodložených dolxadů."
"V ložnici někdo byl. Někdo stál za dveřmi tak, abych je nemohl otevřít."
"Ellen Kushingová jednoduše držela kliku a snažila se zavřít," namítl Tragg.
"Správně, ale ona by neměla dost síly, aby dveře udržela. Říkám vám, že z druhé strany někdo byl. Připustme, že ano..."
"To stačí, Masone. Ten případ už mi začíná lézt na nervy. Teď se ještě podívám na její auto, ale víc neudělám, dokud nebudu mít důkazy."
"Dělejte, co umíte," rozčileně prohodil Mason.
"Snažím se," suše poznamenal Tragg.
"Až půjdete do garáže pro auto," vmísil se do rozhovoru Drake, "můžete jít za ní a zeptat se ještě na pár věcí."
"Nebo ji zastavím na ulici, až bude vyjíždět," řekl Tragg.
"Bude lépe, když zajdete do garáže," poradil Mason. "Je možné, že tam budou nějaké důkazy."
"Všechno je možné, ale bez povolení k prohlídce nemíním nic hledat."
"Zatraceně. Vy máte starost o každého, jen ne o mé klienty."
Tragg se ušklíbl.
"Obyčejně jsou mi vaši klienti sympatičtí, ale tahle chudinka spíš naopak."
Mason rozčileně máchl rukou.
"V tom případě dále roztáčejte kola případu coby vraždy. Můžete to dát i do večerních novin. Ale až z vás v ranních udělám hlupáka, tak se nedivte."
Výtah se zastavil a Tragg otevřel dveře.
"Věřte mi, že to dělám nerad, Masone."
Vyšli z domu. Najednou, aniž by řekl slovo, se Tragg prudce otočil a vykročil za roh domu. Mason s Drakeem ho následovali. Netrvalo ani dvě minuty, když uslyšeli rychlé klapání dámských podpatků a kolem nich prošla ke garážím Ellen Kushingová. Téměř utíkala. V tom spěchu si jich ani nevšimla. Mason počkal, až otevře vrata garáže, a pak jemně strčil loktem do poručíka Tragga.
"Pojďme, poručíku."
Došli k vratům do garáže a Mason vstoupil první.
"Paní Kushingová, uspokojí vás tedy čtyři tisíce dolarů? Nepokládejte to zatím za nabídku, je to jen otázka. Uspokojí?"
Na okamžik ztuhla a zaraženě si je prohlížela. Pak se rychle vzpamatovala.
"Ano. Snad," promluvila. "Myslím, že ano. Ale dala bych přednost tomu, kdybyste udělali konkrétní nabídku."
"Říkala jste, že spěcháte. Napadlo mne, že pan Tragg by mohl jet s vámi a cestou byste si o všem promluvili."
"Výborně."
Přistoupila k vozu a otevřela u řidiče. Tragg se vydal k předním dveřím.
Mason pohotově otevřel zadní a zvolal: "Sem, pane Traggu. Sednu si k vám."
Tragg se uvelebil na zadním sedadle. Mason ho uchopil za ruku a položil ji na místo, kde bylo sedadlo vlhké. Jakmile to Tragg ucítil, okamžitě změnil své chování. Rozhodně otevřel dveře a vystoupil z auta.
"Máte pěknou garáž, paní Kushingová."
Nastartovala.
"Ano, je velmi pohodlná."
"Koukám, že máte poměrně málo nářadí."
"Ano, málo."
"A co tamhle v koutě?" nečekaně se zeptal Mason.
Podívala se určeným směrem a odpověděla:
"Nevím." Pak se trochu zarazila a poopravila. "Ach, tamto? Deka."
"Opravdu," řekl Mason a vystoupil z auta.
Ellen Kushingová rychle otevřela dveře a vyskočila ze sedačky.
"Vysvětlete mi, co to má všechno znamenat."
Tragg mlčky přešel do rohu garáže a vytáhl mokrou deku. Prohlédl roh a přikrývku. Pustil ji na zem a pak vytáhl zpod stolu promočené boty.
"OK," řekl rozhodně. "Budeme se muset vrátit do vašeho bytu. Chci vám položit několik otázek."
"Vy a kdo ještě?" rozčílila se Ellen Kushingová.
Tragg rozepnul plášť a ukázal jí hvězdu.
"Já a kriminální policie, jestli ráčíte," odpověděl.

14

Ellen Kushingová otevřela dveře svého bytu a počkala, než vejde poručík Tragg, Mason a Drake.
"Sedněte si."
"Nebudete mít nic proti tomu, když si nejdříve prohlédneme byt?" otázal se poručík Tragg.
"Chcete provést prohlídku?"
"Ale ne, jen se podívat. Pochopitelně za podmínky, že nebudete proti."
"To se rozumí, že jsem proti."
"Jestliže naše jednání probíhá v tomto duchu, budu nucen povolení k prohlídce získat."

"V tom případě přijďte s povolením."
"Těžko se vám podaří něco získat."
"Proč jste si tím tak jist?"
"Protože mi budete muset něco vysvětlit, paní Kushingová. Je to ve vašem zájmu," klidně řekl Tragg.
"A co musím vysvětlit?"
"No, posudte sama," začal, "měla jste dobré vztahy se Scottem Shelbym. Včera večer při projížďce na jachtě přepadl přes palubu. Je možné, že se prostě utopil. Ale máme důvod se domnívat, že to byla vražda. Tělo se zatím nenašlo. Řeka tu teď není rozvodněná, ale pátrání včera večer ani dnes ráno nic nepřineslo."
"Copak ho nemohl snést proud?"
"S tím jsme počítali."
"Co tedy chcete?" zeptala se znovu.
"Jak se ukázalo, "řekl Tragg, "jste připravena pokračovat v jednání, které začal Shelby ohledně nájemní smlouvy. Ve vaší garáži najdeme úplně promočenou deku a mokré pánské boty. Je očividné, že na zadním sedadle vašeho auta byl převážen nějaký mokrý předmět."
"No a co?"
"Na tom by opravdu nebylo nic zvláštního," pronesl Tragg, "kdyby nebylo podezření, že tím předmětem mohlo být tělo Scotta Shelbyho."
"Co je to za nesmysl?"
"A navíc," pokračoval, aniž by věnoval pozornost jejím námitkám, "že je ve vaší ložnici nějaký muž."
"Co si to dovolujete?"
"Takže není? Mám se tam jít podívat?"
"Já... já nechápu, proč byste to měl dělat?"
Rozhovor se dostal do slepé uličky a Tragg se podíval na Masona, očekávaje pomoc.
"Možná," řekl opatrně Mason, "že nám paní Kushingová vysvětlí sama, kde se deka namočila a jaký mokrý předmět ve voze převážela."
Zlostně se na něj podívala a zasyčela:
"Paní Kushingová nemá co říci. Jestli to správně chápu, tak jen díky vám, pane Masone, jsem se dostala do této situace."
"Dobrá," ustoupil Mason. "Zkusíme se zeptat jinak, konkrétněji."
"Buďte tak laskav."
"Začneme tím, že ve vaší ložnici je muž. Je asi pět stop vysoký, váží asi padesát liber. Má černé vlasy a černé ači. Přesně jako Scott Shelby."
Zvláštně se na Masona zadívala.
"V mě ložnici?"
"Ano."
Najednou zaklonila hlavu a rozesmála se nepřetržitým, téměř hysterickým smíchem.
Když se přestala smát, Mason se klidně zeptal:
"Je ve vaší ložnici muž, paní Kushingová?"
"Pane Bože, samozřejmě že ne."
"Nebudete nic namítat, když se podívám?"
"Samozřejmě, že budu."
"A poručík Tragg se může podívat?"
Na okamžik se zamyslela, přehodila nohu přes nohu a začala jí nervózně pohupovat.
Za chvíli odpověděla:
"Nepřeji si, aby se díval."
"Dobrá," smířlivě pronesl poručík Tragg. "Znamená to, paní Kushingová, že jste si naprosto jista, že ve vaší ložnici žádný muž není?"
"Ano."
"Nu což, tím se situace komplikuje," poznamenal poručík Tragg, "neboť existují svědci, kteří tvrdí, že viděli stojícího muže v okně vaší ložnice. Jelikož vy jste přesvědčená, že tam nikdo není, musí to být zloděj. Jako představitel zákona jsem povinen zatknout zloděje, který se vloupal do cizího bytu."
"A kdo ho viděl v okně mě ložnice? Kdo si mě dovoluje špehovat?"
"Od jisté doby jste sledována," oznámil jí poručík Tragg, "a nyní je nutné vyjasnit, je-li někdo ve vaší ložnici. Je možné, že máte hosta a že má tudíž zákonné právo pobývat ve vašem bytě. Jestliže řeknete "ano", nepůjdu dovnitř bez povolení k prohlídce, budete-li ale nadále tvrdit, že tam nikdo není, je zřejmé, že se tam onen člověk pohybuje nezákonně a v tom případě jsem povinen ho zatknout."
Střídavě se dívala na Masona, na poručíka Tragga a opačně, pozorně sledujíc každý jejich pohyb a výraz tváře.
"Připusťme, že řeknu, že mám hosta."
"V tom případě nevstoupíme do ložnice bez povolení k prohlídce."
"Já nechápu, co chcete dělat?"
"Za této situace," přímo pokračoval Tragg, "pravděpodobně postavíme ochranku u dveří vašeho bytu, aby muž neutekl, získáme povolení a provedeme prohlídku. Vás odvezeme na policejní stanici k výslechu."
"Dobrá, řeknu vám pravdu."
"Domnívám se, že to bude lepší."

"V mém bytě je muž."
"Scott Shelby?" zeptal se Tragg.
Chvíli mlčela, pak odpověděla:
"Ne, není v ložnici, je v kuchyni."
"Zatraceně, takže přece jen je!" vykřikl Tragg.
"Teď je možná v kuchyni," s úsměvem pronesl Mason. "Ale, když jsme tu byli poprvé, byl v ložnici."
Tvář jí zrudla vztekem.
"Pane Masone, buďte tak laskav a nepleťte se do cizích záležitostí. To není pravda! Byl celou dobu v kuchyni. Dělal snídani a teď myje nádobí... Arte, pojď sem."
Dveře do kuchyně se otevřely a stanul v nich černovlasý muž s tmavýma očima, asi pět stop a osm palců vysoký. Mohl vážit asi sto padesát pět liber. Stydlivě se usmál a pozdravil.
"To je Art Laisy," představila ho Ellen Kushingová, "chci se za něj provdat. Vezmeme se ihned, jak vyřídíme potřebné formality. Zrovna dnes, až se vrátím od holiče, jsme chtěli jít připravit doklady. Art přišel, připravil snídani a umyl nádobí, abych se s tím nemusela zdržovat... Chtěli jsme ušetřit čas, ale do toho jste přišli vy."
Tmavovlasý muž mlčky přikývl a posadil se.
"Nespletla jste se, paní Kushingová?," zeptal se Mason.
"Možná jste opravdu na něco zapomněla," protáhl Tragg.
"Tento muž byl viděn v okně vaší ložnice."
"Nebyl tam a nemohl tam být. Od té doby, co přišel, byl v kuchyni."
Mason se usmál.
"Paní Kushingová, kde jste zavírala okno poté, co jste vstala?" nečekaně se zeptal Drake.
"V kuchyni. Artur zaklepal na dveře a já šla otevřít. Zavedla jsem ho do kuchyně a zavřela okno. On začal připravovat snídani a já jsem se šla oblékat. Když jsem zavírala okno, byla jsem v noční košili."
Drake vrhl na Masona útrpný pohled.
"Takhle to dál nejde, paní Kushingová," zavrtěl hlavou Mason, "ten muž byl v ložnici, když jsme tu byli před pár minutami."
"Podle čeho tak soudíte?"
"Držel dveře z druhé strany, když jsem se je snažil otevřít a vejít za vámi."
"Maminko," nahlas zvolala Ellen Kushingová, "vypadá to, že budeš muset přijít."
Dveře ložnice se okamžitě otevřely a v nich se objevila žena drsného vzhledu v širokém županu s rozcuchanými šedými vlasy.
"Panebože," rozhodila rozhořčeně rukama, "můžete mi laskavě vysvětlit, co se tu děje? Nenapadlo by mě, že je v dnešní době něco takového možné."
"Pánové, má matka," prostě představila Ellen Kushingová.
Traggovi spadla čelist.
"Byla jste celou dobu uvnitř?"
"Samozřejmě, že byla. Spala jsem zde. Spaly jsme s Ellen spolu v ložnici. Nevím, co vás sem přivádí, ale mám pocit, že byste se měli mě dceři omluvit. Je to počestná žena."
"Matka přijela včera večer v osm hodin vlakem, aby mě navštívila," vysvětlovala Ellen Kushingová.
"Čekala jsem na ni na nádraží. Od té doby jsme byly neustále spolu. Obyčejně vstává později a včera večer se necítila příliš dobře. Proto se Art nabídl, že přijde a pomůže mi se snídaní. Když měl vše hotovo, odnesl matce snídani do postele, zatímco my jsme jedli v kuchyni."
"Slyšela jste z ložnice, o čem jme mluvili, paní Kushingová?" oslovil Mason starou paní.
"Ano, slyšela jsem všechno," odpověděla. Vrhla pohled na Tragga a dodala: "Stála jsem za dveřmi a poslouchala, než se tady ten pán na ně navalil a div mě neporazil. Panebože!" vykřikla najednou. "Zapomněla jsem si zuby!"
Vyskočila z křesla a rozběhla se do ložnice. Za pár minut se vrátila, vrtěla hlavou a v úsměvu odhalovala umělé zuby, které dělaly její velký obličej s několika bradami ještě více generálský.
"A vy?" obrátil se Tragg na Artura Laisyho. "Vy jste slyšel, o čem jsme mluvili, když jste byl v kuchyni?"
Zjevně zmaten vývojem událostí Laisy dotčeně zakašlal a neochotně přiznal:
"Ano, něco jsem... vypnul jsem vodu a stoupl jsem si ke dveřím. Nechtěl jsem, abyste mě viděli, že myji nádobí."
"Chytře jste to téměř za chodu vymyslel," rozčileně řekl Mason, "ale tohle číslo vám neprojde!"
"Co to znamená, neprojde?" vyletěla rozčileně Ellen Kushingová.
"Váš dům je od časného rána sledován. Tento pán do domu nevešel a na váš zvonek nikdo nezvonil," stál na svém Mason.
"Ale co mi to tu vykládáte," utahovala si z něj, "nenapadlo vás třeba, že Art Laisy může jednoduše bydlet tady v domě, hm? Je to všechno elementární, drahý Watsone. Raději se do takových věcí nepouštějte, když..."
"To stačí.."" přerušil ji Tragg. "Vyšetřováním tohoto případu se zabývám já, paní Kushingová. A já chci vědět, jak se dostala mokrá deka a pánské boty do vaší garáže."
"Tak já vám něco řeknu," vmísila se do rozhovoru matka Ellen Kushingové. "Včera večer Ellen beze mne nikam neodcházela. A jestli mi, mladý muži, nevěříte, můžete si to ověřit. Ihned po večeři jsme odešly na návštěvu. Asi kolem deváté hodiny... Šly jsme navštívit moji starou sousedku, paní Tralockovou. Bydlí tady v patře. Seděly jsme u ní dlouho do noci. Pak jsme se vrátily domů a šly spát... Jen jedno nechápu. Ellen, proč jsi mi neřekla, že se s tím mladým mužem chcete brát? Ani slovem jsi se o tom nezmínila."
"Chtěla jsem ti to, maminko, říci, až se seznámíte."

"Spíte tvrdě?" obrátil se Mason k paní Kushingové.
"Co vás nemá, panebože! Vyskočím z postele, sotva se někde něco šustne. A včera jsem byla tak rozrušená, že jsem do svítání nezamhouřila oko."
V pokoji se rozhostilo trapné ticho.
"Přece jen bych rád věděl," řekl Tragg, "odkud se vzala mokrá deka a boty?"
Ellen Kushingová se obrátila k Laisymu.
"Vysvětli mu to, Arte. Nakonec, není to žádné tajemství."
Laisy otevřel ústa a začal mluvit, najednou se však zarazil, zmlkl a nevěděl, co říci. Ellen Kushingová se zvonivě rozesmála a pomohla mu.
"Art je velice nesmělý," vysvětlila. "Včera jsme byli na pikniku. Ty boty jsou Arturovy, promočil je."
"Když už jste začala," poznamenal Tragg, "nemohla byste nám to vyprávět podrobněji?"
"Možná by nebylo od věci přece jen nahlédnout do ložnice," naléhal Mason, "abychom rozehnali poslední pochybnosti."
Tragg přikývl na znamení souhlasu a vstal.
"Nebudete mít nic proti tomu, že?" obrátil se k Ellen Kushingové.
"Račte," prohlásila přezíravě. "Proti vám nic nemám, ale nepřeji si, aby se po mém bytě procházel tenhle advokát. Už tak mi způsobil hodně nepříjemností."
Vražedně se podívala na Masona.
Tragg vešel do ložnice, prohlédl šatník a podíval se pod postel. Pak přešel k oknu, otevřel ho a vyhlédl ven. Poté se vrátil a posadil na své místo.
"Nu což, pojďme, poslechneme si vyprávění o pikniku," řekl unaveně. "Ještě moment. Laisy, znáte Scotta Shelbyho?"
"Setkal se s ním poprvé včera ráno." předběhla Laisyho Ellen. "Vše začalo tím, že mi učinil nabídku. Snažím se vám to vysvětlit, ale vy mě nenecháte...!"
"Prosím, mluvte," povzdechl si Tragg. "Vyprávějte, jak to všechno bylo. Je možné, že budu muset o této události podat zprávu," řekl a významně dodal: "Spoléhám se na vaši pomoc."
"Především, za žádných okolností nedovolím, aby se nějakému diletantovi podařilo mě zatáhnout do podobné věci."
"Začněte, paní Kushingová."
"Dobrá, když trváte na tom, abych mluvila o svém soukromém životě, prosím. Budu se vdávat za Arta Laisyho. Včera mi učinil nabídku k sňatku. Přijala jsem ji. Vyjeli jsme si za město na piknik. Oba jsme chtěli zapomenout na starosti a odpočinout si v přírodě. Spěchali jsme. Chtěli jsme s sebou vzít chlebíčky, pivo, nakládané olivy nebo něco takového a hezky se povyrazit."
"Proč jste se rozhodli uspořádat zrovna piknik?"
"Byla jsem strašně šťastná," vysvětlila. "Už dlouho Arta miluji a nepředpokládala jsem, že on... Jednoduše, že cítí to, co já. Tak jsme se rozhodli, že si vyjedeme za město."
"Jak se vám podařilo promáčet sedadla a deku?"
"Zrovna bych se k tomu dostala. Zastavili jsme u jednoho obchodu, kde jsem rychle koupila několik chlebíčků. Pak jsme se stavili v polotovarech; tam jsem koupila ještě nějaké drobnosti. Zajeli jsme pro pivo a vydali se na cestu. Najednou jsme si uvědomili, že ho nebudeme mít kde vychladit. Byli jsme oba tak zaujati sami sebou, že jsme na to vůbec nepomysleli. Vzpomněla jsem si, že na zadním sedadle auta je deka. Zastavili jsme, koupili led a jeli dál."
Zmlkla. Bylo ticho. Poručík Tragg zvažoval, co vyslechl. Mason toho využil a položil další otázku.
"Jeli jste nahoru po řece?"
"Ne!" štěkla rozčileně, "a byla bych velmi ráda, kdybyste se do toho nepletl, pane Masone."
"Jsou ty mokré boty vaše?" obrátil se Mason na Artura Laisyho.
Přikývl.
"Když už to musíte tak nutně vědět;" procedila skrz zuby Ellen Kushingová, "šli jsme po břehu jezera. Art našel starou loďku, spustil ji na vodu a začal napodobovat piráta. Tam si namočil nohy."
"Znamená to, že jste se včera večer po návratu z pikniku rozloučili a on k vám přišel až dnes brzo ráno?"
"Naprosto správně. Chystali jsme se zařídit veškeré formality spojené se sňatkem. Matka měla přijet v osm hodin a Art si domluvil na půl devátou schůzku. Chtěl se s matkou přivítat. Společně jsme se vydali na nádraží, ale vlak měl čtvrt hodiny zpoždění, proto se musel rychle vracet. Dohodli jsme se, že přijde ráno, připraví snídani a uklidí, zatím co já půjdu k holiči. Pak jsme měli jít vyzvednout oficiální povolení k sňatku a vyplnit příslušné doklady."
"Znamená to, že jste se sešla se svojí matkou asi v osm patnáct?"
"Ano."
"Byly jste celou dobu spolu?"
"Ano."
"Šly jste na návštěvu k paní Tralockové?"
"Ano, poté, co jsme povečeřely. Matka tu má mnoho přátel. Chystala se zde být jen pár dní a pochopitelně chtěla navštívit všechny staré známé. Na nádraží ji přišla přivítat paní Stanová. Musela čekat na svého manžela, který pracuje do devíti. Proto jsme, když matka přijela, rychle něco zakously v nádražní restauraci, matka nikdy nejí ve vlaku, a společně se vydaly k paní Tralockové. Bydlí v sousedním bytě. Můžete se jí zeptat sami. Seděly jsme tam do půlnoci. Matka i paní Tralocková byly moc rády, že se vidí, a jejich vyprávění nebralo konce. Dokonce mě napadlo, že z toho maminka nebude moci usnout... Tak, a teď víte všechno."
"Přísahám, že jsem zhltla večeři ve vteřině. V životě jsem tak nespěchala. Bála jsem se, aby Edit nepropásla manžela. A přesto, když jsme přijeli k Fanny, tak se jmenuje paní Tralocková, bylo devět pět. Pánbůh ví, že jestli jsme začali

drbat..."
Aniž by Tragg dále paní Kushingovou poslouchal, obrátil se k Laisymu a studeně se zeptal:
"Znamená to, že to jsou vaše boty?"
"Naprosto správně."
"Můžete to nějak dokázat?"
Laisy se zul, obul si mokré boty a zvedl nohu tak, aby ji všichni viděli.
Tragg zmáčkl boty ve špičkách a prohlásil: "Akorát."
"Pochopitelně, když jsou moje."
"Znáte Shelbyho?"
"Viděl jsem ho jednou."
"Kdy?"
"Včera ráno."
"To jste měl nabité ráno," ušklíbl se Mason, "včera ráno jste udělal paní Kushingové nabídku a ve stejnou dobu..."
"Nevšímej si ho, drahý," uklidňovala ho Ellen, aniž by nechala Masona domluvit, "je to jen vychytralý advokát, kterého najala Shelbyho žena. Zabila svého manžela a tento pán se snaží udělat skandál, aby od ní odvedl pozornost."
"A proč by ho zabila?" zajímal se Laisy a díval se přitom na Ellen. Zřejmě se tak cítil poněkud jistěji.
"Nedělej se, copak to není jasné?"
"No pochopitelně, to mohu předpokládat..." ušklíbl se Laisy.
"Měl jsem dojem, že Shelby byl drsný chlapík," ukončil.
"Co tím myslíte?" upřesňoval Tragg.
"Je to prostě starý olezlý sud," štěkla Ellen Kushingová.
Traggovi cukly koutky.
"V podstatě proti němu nic nemám," pokrčil rameny Laisy, "i když se mi nelíbilo, jak se choval k Ellen."
"Co se vám nelíbilo na jeho vztahu k paní Kushingové?" zajímal se Tragg.
"Jak kolem ní chodil, jako starý mlsný kocour."
Ellen se rozesmála.
"To přeháníš, Arte. Je jen o sedm let starší než ty."
"V principu je mi jedno, co dělal a říkal," pokrčil Laisy znovu rameny. "Hned, jak jsem ho viděl, bylo mi jasné, co je zač. Už obrůstá mechem, ale nedá si pokoj... Není podstatné, kolik mu je, ale taková žena, jako je Ellen, prostě není pro něj."
"Vyprávějte mi to podrobněji," požádal ho Tragg.
"Už dávno miluji Arta," přerušila opět svého ženicha Ellen. "S panem Shelbym jsem se seznámila teprve před půl rokem. Byl v té době ženatý. Slyšela jsem, že má velmi rád ženy a..."
"Obtěžoval vás?" zeptal se se zájmem Tragg.
"Nic z toho nebylo," prohlásila rychle Ellen.
"A nemohlo být," sebevědomě uzavřel Art Laisy. "Ale zřejmě už je takový, nemohl si nezahrávat. Dokážete si představit, jak se cítí slušná žena v takové situaci. Potřebují se pracovně sejít a on jí pokaždé dělá nějaké návrhy. Miluji Ellen už dávno. Vždycky jsem se domníval, že na tak krásnou a chytrou ženu nesmím ani pomyslet. Bál jsem se jí dotknout, moc si ji vážím... Takže sami chápete, co jsem cítil ke člověku, který ji nenechal chvíli na pokoji."
"Proč se s ním tedy stýkala?"
Tragg se pokusil ještě něco vytáhnout z Laisyho, ale na jeho otázku opět odpověděla Ellen Kushingová.
"Zabývám se nákupem a prodejem nemovitostí. Čas od času mi pan Shelby dával dobré rady. Chtěla jsem s ním mít dobré a přátelské vztahy. Nějak se živit musím."
"Kvůli tomu se ale nemusíš nechat obtěžovat," zabručel Laisy.
"Neobtěžoval mě," rozčílila se Ellen.
"Ale rád by."
"Mnozí by rádi."
Ellen Kushingová nasadila andělský výraz a usmála se.
"Rád věřím," s úsměvem souhlasil Tragg. "Pokračujte. Vyprávějte mi o panu Shelbym."
"Myslím, že není co vyprávět. Mám za to, že mi pan Shelby dával dobré rady týkající se mé práce jen proto, aby mohl navázat známost. Předpokládám, že kdyby si byl jist, že nenarazí, nic by ho nezastavilo."
"Chcete říci, že by opustil svou ženu?"
"Domnívám se, že by to alespoň zkusil."
"To znamená, že máte za to, že by byl Shelby ochoten udělat cokoli, aby se zbavil své zákonné manželky a vzal si vás?"
"Ano... myslím, že by rád."
"To se asi panu Laisymu moc nelíbilo, že?"
"Přirozeně," podotkl Laisy.
"Dal jste panu Shelbymu najevo svůj nesouhlas?"
"Ano."
"Kdy?"
"Včera. Zrovna jsem to chtěl říci."
"Ale vždyť včera jste byl, pokud vím, na pikniku."
"Ano, ale to bylo později. Odjeli jsme až po té hádce."
"Bylo to tak," řekla Ellen Kushingová. "On přijel a..."
"Dovol, dopovím to sám," požádal ji Laisy.

"Dobře," souhlasila s úsměvem.
Mluvil tiše, pomalu hledal slova s upjatou rozhodností málomluvného člověka, který si přeje, aby bylo jeho vyprávění správně pochopeno.
"Měli nějaký společný obchodní případ, týkající se pronájmu. Shelby začat vyvíjet na Ellen tlak. Řekl jí, že je mu zavázána, jelikož díky němu vydělává velké peníze, že to nedělá pro její modré oči a tak dále. Ellen odešla a práskla mu dveřmi před nosem. Čekal jsem na ni v její kanceláři. Převyprávěla mi celý rozhovor a já... Hrozně jsem se rozčílil, šel jsem rovnou k Shelbymu a poradil jsem mu, ať nechá Ellen na pokoji."
"Jak zareagoval?"
"Zřejmě jsem ťal do živého. Přede mnou měl pravděpodobně rozhovor s nějakým mladíkem - invalidou. Zrovna vycházel z jeho kanceláře. Srazili jsme se ve dveřích. Stěžoval si, že kvůli Shelbymu nedostane obchod se smíšeným zbožím. Shelby ho vyhodil. Byl celý vzteklý a ještě se nevzpamatoval: Ve mně to jen vřelo, tak jsem mu ještě dodal."
"Co vám řekl?" zajímal se Tragg.
"Že se nemám plést do věcí, do kterých mi nic není. Že se Ellen o sebe dokáže postarat sama a své přátele si taky vybírá sama. Že nemám nejmenší právo se starat o to, o co mě nikdo nepožádal. Oznámil jsem mu, že v nejbližší době na to budu mít plné právo. V krajním případě se alespoň vynasnažím, abych ho měl, a pak přijdu a rozbiju mu hubu."
"A co bylo pak?" nepřestával se vyptávat Tragg.
"Od Shelbyho jsem se vrátil zpátky k Ellen, respektive do její kanceláře, a požádal jsem ji o ruku."
Ellen Kushingová se z ničeho nic zvonivě rozesmála.
"Dokážete si představit, co jsem v tu chvíli přitom cítila? Už dlouho jsem do Arta zamilovaná, ale on vždycky mlčel..."
"Byla pro mne natolik nedotknutelná... a já jsem byl přesvědčený, že se mi vysměje, když jí nabídnu, aby se za mně provdala," zablekotal Laisy.
"Muž nikdy nepochopí, co žena cíti. Nic jsem neměla proti dvoření Scotta Shelbyho, když se držel v příslušných mezích a nedával průchod svým... Jednoduše nedělal mi neslušné návrhy... Včera ráno jsem před Arturem podotkla, že se Shelby stává poněkud vlezlým. Udělala jsem to, abych... protože..."
"Rozhodla jste se prověřit Laisyho city?" předpokládal Tragg.
"Ano, napadlo mě, že mám dobrou příležitost zjistit, jaký má ke mně vztah."
"A podařilo se vám to?"
"Och ano!" usmála se. "Dveře mě kanceláře se rozlétly, Art vběhl dovnitř a přirazil je za sebou. Přistoupil k mému stolu. Viděla jsem, jak v něm vzteky všechno vře. Prohlédl si mě od hlavy k patě a skoro zakřičel: ‚Ellen, vezmeš si mě za manžela?'"
"A co jste odpověděla?"
"Stejně hlasitě jsem vykřikla "ano". To je všechno. Ne mám pravdu, když řeknu, že je to poměrně netradiční vyznání lásky? Nejednou jsem se snažila si představit, jaké to bude. Vymýšlela jsem si románky, ve kterých mi Art vyznával lásku a nabízel sňatek. Často jsem nemohla v noci usnout. Ve snech jsem se vznášela někde daleko, kde jsme byli jen my dva. Vždycky se mi zdálo, že se to stane někde v lese nebo u řeky. Pojedeme s Artem na piknik, on si sedne těsně, těsně ke mně, já mu položím hlavu na rameno... On bude něžně hladit mě vlasy a požádá mě o ruku... A on zatím vletí do mě kanceláře, přiběhne k mému stolu a rozkazuje: "Ellen, vezmeš si mě?!" a já křičím: "Ano." Pak nám došlo, jak je to celé hloupé a oba jsme se rozesmáli."
"Potom jste se vydal rozbít Shelbymu hubu?" neustával Tragg.
"Ne," usmál se Laisy, "měl jsem důležitější věci na práci. Když řekla "ano", můj hněv jako by se vypařil. Ba, co víc, nebylo na koho se zlobit. Všechno se mi zdálo krásné a usměvavé. Kdybychom nespěchali, šel bych za tím chlapíkem a pozval bych ho na skleničku. Nakonec jsem mu vděčný, že se mu Ellen líbila."
Ellen Kushingová se vesele zasmála.
"Pokusila jsem se využít Shelbyho jako návnadu, abych odhalila Arturovy city, a on má teď o tom člověku poněkud zkreslené mínění."
"Ano, ano," chytil se toho Laisy. "Představoval jsem si starého nemravného milionáře a viděl jsem střídmého člověka s unavenýma, zapadlýma očima..."
"A potom," vmísila se opět do rozhovoru Ellen, "jsem Artovi vyprávěla, jak jsem si představovala naše vyznání lásky. A tak jsme se rozhodli..."
"Že to zopakujem tak, jak o tom snila," dokončil Laisy. "Byli jsme šťastní jako děti. Vyšli jsme z kanceláře a loudali se sem do bytu. Ellen připravila sendviče a já jsem šel do polotovarů koupit grilovaná kuřata..."
"Byla jako houžev," podotkla vesele Ellen.
"Pak jsme si sedli do auta a vydali se za město," pokračoval Artur Laisy.
"A tam jste opakoval svou nabídku?"
"Ano,"
"Všechno bylo tak, jak jsem si vysnila," přiznala Ellen.
Její oči zářily štěstím. Opustila ji nedůvěřivost a zapomněla na svůj hněv. Laisy ze sebe též setřásl prvotní nesmělost a cítil se jistěji. Už nevypadal jako tupec, který nedokáže říci souvislou větu.
"Ano," povzdechla si paní Kushingová. "A vlastní matka se to doví, až když přijde advokát s policajtem..."
"Ještě jeden dotaz, paní Kushingová," zvýšil hlas Mason. "Proč jste nedali led do kufru, proč jste ho balili do deky a položili na zadní sedadlo?"
Kdyby pohled mohl vraždit, už by tam neseděl.
"To," nenávistně zasyčela, "není věc, kterou byste mohl pochopit."
"Abychom se k tomu nemuseli více vracet," pronesl Tragg, "také bych rád slyšel odpověd na tuto otázku."

"Nepřeji si, aby se vměšoval do mého soukromí," prohlásila. "Jsem si jista, že pouze jemu vděčím za tento výslech."
"Rád bych slyšel vaši odpověď," zopakoval Tragg.
"Už jsem vám to vysvětlovala," řekla Ellen, "že jsme se vydali k malé usedlosti, která je dle registrace v naší agentuře na prodej. Je tam jezero, na jehož břehu se rozprostírá les. V půli cesty jsem si vzpomněla na led. Všechno, co jsme s sebou vzali, krabičky se sendviči, buchtami a další jídlo, bylo v kufru. Řekla jsem Arturovi, že jsme zapomněli na led. Zastavili jsme a přemýšleli, jak to vyřešíme. Nakonec jsme se rozhodli, že koupíme led někde poblíž, dáme ho do kufru a všechno ostatní přendáme na zadní sedadlo, ale... pak jsme tak pospíchali..."
"Já jsem pospíchal," poopravil ji Laisy a dobrosrdečně se usmál.
"Zřejmě všechno vyprávíme hrozně nesouvisle," pousmála se. "Ale nepředpokládala jsem, že se budu muset ze svých činů někomu zodpovídat. Art jednoduše vzal deku a zašel s ní do nějakého obchůdku, kde prodávali led. Zabalil led do deky a hodil na zadní sedadlo."
"A proč ne na podlahu?" znovu se ozval Mason.
"Nevešel by se tam," odpověděl Laisy. "Mezi zadním sedadlem a opěradlem předního je hrozně málo místa. Tak jsem ho položil na sedadlo. Není sešikmené, takže jsem se nemusel bát, že se led z deky vysype. Pak jsme pokračovali v cestě."
"Vůbec se s ním nebav, Arte," žádala ho Ellen. "Nemá právo se nás na cokoli ptát."
Poručík Tragg se zvedl ze svého křesla.
"Nu což, děkujeme. Promimte, že jsme vás rušili," prohlásil.
"Neomlouvejte se. Tak co, odvezete nás k soudu nebo k okresnímu prokurátorovi?"
Tragg se pousmál.
"Mohu vás odvést k soudu, jestli chcete, ale spěchám. Dnes ráno mám hromadu práce a pojedu velmi rychle."
"Nemyslím, že spěcháte víc než my," poznamenal Laisy.
"A co se týče návštěvy okresního prokurátora,"řekl Tragg, "na to zapomeňte. Jednoduše mi někdo podstrčil knoflík a řekl, že košile patří ke knoflíku."
Ellen Kushingová se zavrtala pohledem do Masona a procedila skrz zuby:
"Je mi jasné, kdo to byl."
"Jestli jste se rozhodli jet se mnou, tak pojeďte," navrhl Tragg.
"Vy, mládeži, jedte a já zatím poklidím v kuchyni," řekla paní Kushingová a zvedla se.
"Tam už je všechno uklizené," usměvavě se pochlubil Laisy. "Zbylo jen umýt jeden hrneček a talířek, který..."
"Jdeme," zopakoval Tragg.

Ve výtahu nikdo neřekl ani slovo. Tragg otevřel dveře policejního vozu a pozval Ellen Kushingovou a Arta Laisyho. Obraceje se k Paulovi Drakeovi, řekl:
"Prosím o prominutí, že vás nechám bez kol, hoši: Mám strašně naspěch. Vracím se na ředitelství."
"Mně se omlouvat nemusíte," bodře odpověděl Drake. "Fakt, že nebudu muset jet s vámi v jednom autě, je jedním z malých příjemných překvapení tohoto dne."
Tragg zabouchl dveře, vrhl ironický pohled na Masona a zlehka se uklonil: "Sbohem, Sherlocku."

15

Della Streetová se vracela do kanceláře. Po čtyřhodinovém spánku a krátké návštěvě u kadeřníka cítila příliv nových sil. Zasunula klíč do zámku a odemkla dveře. Neudělala ani dva kroky a prudce se zastavila, když uviděla postavu pohodlně se rozvalující v křesle u stolu.
"Šéfe! Co se stalo?" zvolala překvapeně.
Mlčky pokýval hlavou.
"Vy jste ani... Páni! Vy jste se ani neoholil a nevyspal... Co se stalo?"
"Nastavil jsem vlastní krk a pěkně mi po něm vyjeli. Teď tu sedím a snažím se soustředit, ale nejde to. Ani nevím, kde začít."
"Chcete říci, že tam Scott Shelby nebyl? Panebože, toho jsem se nejvíc bála! Měla jsem sem nejprve zavolat, ale byla jsem přesvědčená, že tvrdě spíte po turecké lázni."
"Dostal jsem se do zapeklité situace, Dello," zavrtěl hlavou Mason.
"Rychle povídejte."
"Celý život jsem tvrdil, že nepřímé důkazy nelžou, jen je často lidé neumějí využít. A teď jsem se na tuhle udičku sám chytil."
"A co ten muž v ložnici a..."
"Nebyla to ložnice, ale kuchyně. V ložnici byla její matka. Přivítala se se svým přítelíčkem u dveří a odvedla ho do kuchyně. Přišel jí připravit snídani. Rozhodli se, že se vezmou, a on se chtěl ukázat před budoucí tchýní v co nejlepším světle."
"To znamená, že u kuchyňského okna stála v noční košili ona?"
"Naprosto správně. Právě že u kuchyňského. Později se Tragg vyklonil z okna ložnice a Drakeův detektiv hlásil, že ji původně viděl v druhém okně. Spletlo ho, že Ellen Kushingová byla v noční košili... Jediné, co se mi podařilo zjistit, je, že jakýsi invalidní voják, pravděpodobně přítel Margie Stanhopové, navštívil Shelbyho kancelář a udělal tam scénu."
"Kdy?"

"Pravděpodobně včera ráno, chvíli předtím, než byly rozeslány pozvánky na jachtu. Ale o čem mluvili, nevím. Pochopil jsem jen, že dialog byl ostrý."
"Kdo vám to řekl?"
"Artur Laisy, ženich Ellen Kushingové. Viděl u Shelbyho válečného invalidu. Teď už se ale bojím z toho vyvozovat nějaké závěry. Je možné, že tam byl nějaký úplně jiný invalida, kterého nenechali koupit obchod se smíšeným zbožím."
"Jsem si jistá, že to byl Frank Momar," řekla Della.
"Taky si myslím. Pravděpodobně to nemá žádný význam, ale požádám pro jistotu Paula Drakea, aby to prověřil."
Della se posadila na okraj stolu.
"Vyprávějte mi podrobněji, jak to všechno bylo."
"Úplně jsem se zesměšnil," konstatoval Mason. "Byla to všechno shoda náhod, úplně jsem se do toho zamotal. A pěkně jsem si naběhl. Jestli Dorset poradí... a to on udělá určitě velice rád, té dámě, čím zaplnit první stránky novin..."
"Proč by to dělal?"
"Aby mě znemožnil a dokázal, že se snažím úmyslně přivést pátrání na špatnou stopu."
"A co Tragg?"
"Je otrávený."
"A kde se tam vzaly mokré boty Scotta Shelbyho?"
"Nejsou jeho, patří Laisymu."
Della si hluboce povzdechla.
"Prosím vás, začněte od začátku a všechno mi patřičně vyličte, ano?"
Mason začal vyprávět a v její tváři se zračilo zklamání.
"A já myslela, šéfe, že jste na to přišel."
Mason zamračeně přikývl.
"Taky jsem si to myslel, ale to jsem se přepočítal. Má alibi a svědky... ano, nepřímé důkazy byly pro mě tentokrát past. Dokážu si představit, jak se cítili, když jsem je zklamal. Já se cítím trapně ještě teď."
"Poslyšte šéfe, jakou to má cenu tady sedět a lámat si s tím hlavu? Tím nic nezměníte. Jděte se oholit, zajděte si do lázní a zítra určitě na něco přijdete."
"Tím si nejsem zcela jist, Dello. A těžko se mi teď podaří po té ostudě vůbec usnout. Zatraceně, to je zase den... Na co sáhnu, to se mi bortí pod rukama. Pátek třináctého! Když to nejde, tak to prostě nejde..."
"OK, když to nejde dneska, tak to půjde zítra," prohlásila Della. "Není kam spěchat. Necháme to na ráno."
"Ani nevím, co dál..."
"Možná je váš předpoklad správný, jen jste nevsadil na správnou ženu?" navrhla Della. "Shelby je sukničkář, a jestliže se rozhodl, že se zbaví manželky a uteče se Sirénou, může mít v zásobě nejen Ellen Kushingovou."
"Ale ona vlastní smlouvu na pronájem."
"No a?"
"Copak to nechápete? Potřebuje člověka, který by dotáhl do konce její začatý případ a který dokáže z Bentona vytáhnout, co on sám před svým záhadným zmizením nestihl. Z toho plyne, že jeho společník byl s největší pravděpodobností také jeho obchodním partnerem. Zatraceně, všechno svědčí proti Ellen Kushingové. Jen jsem to vzal zřejmě za špatný konec a místo abych vyplaval na souš, sneslo mě to do ještě hlubší vody."
"Možná, že je to všechno její práce?"
"Ne, o tom pochybuji. Opravdu má na návštěvě matku. Jsou si velmi podobné. Mimo to, existují svědci. Drake je teď prověřuje. Vlastně je to případ, jak má být. Jedno kuchyňské okno a jaké nadělá nepříjemnosti. Drakeův člověk se chytil jako první, když usoudil, že je to ložnice. Ach jo, tentokrát jsme měli smůlu, Dello, nezdařilo se."
Zasmála se.
"To se vám dneska tak zdá a zítra..."
Zazvonil telefon.
"Dello, vezměte to. Nechci s nikým mluvit, ale jestli to bude něco vážného, tak pochopitelně..." řekl Mason.
Della káravě pokývala hlavou.
"Tak ale vyděsíte všechny své klienty. Budou myslet, že jste celý týden v transu nebo něco podobného."
Zvedla sluchátko.
"Kdo volá? Gertie?... Zrovna jsem přišla. Šéf si nepřeje být vyrušován. Co? Počkejte chvíli, já se zeptám..."
Obrátila se k Masonovi.
"Chce s vámi mluvit šerifův pomocník. Říká, že je to velmi důležité a že vás moc nezdrží."
"Pozvěte ho dál, možná se na nás konečně usmálo štěstí."
"Ať jde nahoru," požádala Della a zavěsila.
Prošla místností a otevřela dveře do přijímacího kabinetu.
Do kanceláře vešel šerifův pomocník, nevelký, podsaditý muž s pichlavýma šedýma očima a rezavými vlasy. V ruce držel nějaké papíry. Podle způsobu, jakým přistupoval ke stolu, přihlouple zírající a postupně zpomalující krok, Mason pochopil cíl jeho návštěvy.
"Už je to tady, Dello..." povzdechl.
"Je mi nesmírně líto, pane Masone," začal šerifův pomocník, "ale musím vám předat soudní obsílku. Jste advokát, tak vám nemusím nic vysvětlovat."
"O který případ se jedná?" zajímal se Mason.
"Ellen Kushingová proti Perrymu Masonovi a Paulovi Drakeovi. Máte zaplatit pokutu ve výši dvou set padesáti tisíc dolarů za utrhání na cti."

Mason se zamračil.
"Rekněte mi, prosím, podrobněji, v čem je podstata obžaloby," požádal Mason.
"Dobrá. Prohlásila, že jste se pokusil zkonstruovat proti ní obvinění, abyste odvrátil podezření z vraždy od Marion Shelbyové, a že něco takového neníní snášet. Sto dvacet pět tisíc dolarů je prý reálná škoda, kterou jste jí způsobil, a stejnou částku máte zaplatit jako pokutu. Tvrdí, že se kvůli vám málem rozbilo její nastávající manželství. Vtrhl jste k ní, trval na domovní prohlídce bez povolení, smluvil se se soukromými detektivy, abyste ji vědomě křivě obvinil z trestného činu, a nakonec jste tvrdil, že strávila ve své ložnici noc s mužem. Je toho víc než dost. Jména jejích advokátů jsou Attika, Hoxy a Midda. Předpokládám, že je znáte. Rádi berou takovéhle sporné případy."
"Už jste viděl Paula Drakea?" informoval se Mason.
"Ještě ne, nebyl u sebe. Ale já ho najdu."
"Bude štěstím bez sebe, až se to dozví. Předpokládám, že už je to v novinách."
"Ano, jsou s tím seznámeni a rezervují té krasavici první stránky. Víte, jak se to dělá, krásná fotografie a hromada romantického tlachání. Žena a muž si mile rozprávějí, dostanou povolení k svatbě... To všechno pochopitelně s příslušným komentářem."
"A kde je teď?"
"Slyšel jsem, že se vydala k poručíku Dorsetovi. Je specialista na organizaci veřejných skandálů."
"Znám jeho kvality," zamračeně bručel Mason.
Šerifův pomocník opustil oficiální tón a přiznal: "Bylo mi hned jasné, že vás zatáhli do špinavé hry. Jestli jsem to správně pochopil, chtěl jste prokázat policii službu a ona vám to vrátila jako bumerang. Pro zpestření ještě požádala noviny, aby vás proslavily. Je mi jasné, že Attika se toho s radostí chytil."
"Nu což," pokrčil rameny Mason, "když jde člověk do boje, musí počítat s protiúderem. Byly doby, kdy jsem sám hodně takových ran zasadil, pokusím se jednu ustát."
Pomocník se chystal k odchodu a podal Masonovi ruku.
"Znáte můj názor, pane Masone."
"Děkuji," vyjádřil svoji vděčnost.
"Nezlobíte se, doufám, že jsem to přinesl?"
"Chraň pánbůh!" usmál se Mason.
"OK, věděl jsem, že mě správně pochopíte."
"Na shledanou," rozloučil se Mason.
Šerifův pomocník odešel.
Della Streetová se na Masona vyděšeně podívala: "To je blázinec, šéfe, dvě stě padesát tisíc dolarů."
"Čím více je tam nul, tím líp to bude v novinách vypadat," pokrčil rameny Mason.
"Co teď bude?"
"Co máte na mysli?"
"Případ Marion Shelbyové."
"Přirozeně jí tento rozruch nijak neprospěje," řekl Mason, "ale já jsem teď spíš myslel na Paula Drakea. Představte si ho, jak bude řádit, až mu tenhle mrňous doručí soudní obsílku."
Mason vzal papíry a přelétl je očima. Párkrát si něco zabručel pod nos.
"Parchanti... to je svinstvo!"
"Co píšou?" zeptala se Della.
"To je počteníčko..."
"Něco zajímavého?"
"Jen poslouchejte," navrhl Mason a odchoval úryvek z obžaloby:
"Žalobce disponuje důvěryhodnými informacemi potvrzujícími, že se výše uvedení odpůrci úmyslně nezákonně a bez povolení příslušných orgánů, pomocí šperháků a jiného náčiní vloupali do garáže žalobce, kde za své neoprávněné přítomnosti našli předměty, které následně předložili poručíku Třaggovi jako důkazy podporující křivé obvinění. Na základě výše uvedeného se žalobce cítí dostatečně oprávněn žádat náhradu způsobené škody."
"Možná by bylo lepší, kdybyste se šel domů vyspat. Nebo chcete čekat, až se objeví Paul Drake a bude dělat dusno?"
Mason strkal papíry do kapsy.
"Uděláme to přesně naopak, Dello. Vydáme se na piknik, spaní počká."
"Na piknik?" Mason přikývl.
"Vydáme se tam, kde byla včera Ellen Kushingová. Na malou usedlost zaregistrovanou k prodeji v její agentuře."
"Nechápu."
"Je to u jezera," řekl Mason.
"Chcete se tam podívat?"
"Ano, moc," potvrdil Mason. "Skočím se dolů oholit. Přijdu asi za dvacet minut. Zkuste zatím zjistit, kde to je. Zřejmě bude nějaká reklama v novinách. Když to najdete, zjistěte, jak se tam dostaneme."
"Co chcete dělat?"
"Lidé jezdící na piknik po sobě zanechávají papírové tácky, prázdné konzervy, papíry a jiný nepořádek. Chystám se to místo najít a pečlivě prohlédnout. Chci vědět, zda mluví pravdu."
"Dejme tomu, že nic nenajdete. Co pak?"
"Pak ji přizvu k soudu k písemné výpovědi pod přísahou a zadám jí pár otázek."
"Co když se ukáže, že na pikniku opravdu byli?"
"V každém případě to horší už být nemůže."

"Dobrá, běžte se oholit," usmála se Della, "pokusím se zjistit, co je třeba.".
Během dvaceti minut se Mason vrátil a našel Dellu sedící nad mapou.
"Našla?" informoval se.
"Myslím, že ano. Je to asi dvacet mil od Pleasantville. Pozemek má asi třicet akrů, chtějí za něj dvacet tisíc dolarů."
"Je tam jezero?"
"Je tam jezero, les, potůček. Jezero je zřejmě úplně malinkaté. Vodou ho zásobuje potůček, ale i v inzerátu je uvedeno, že se z něj dá udělat soukromý bazén."
"Jedeme," rozhodně prohlásil Mason. "Za světla se nevrátíme."
"No a? Mám v autě baterku:"
"Šéfe, ale vždyť vy jste vůbec nespal."
"Vyspím se, až tohle všechno skončí," řekl Mason. "Pojďme, ať zbytečně neztrácíme čas."
Když pochopila, že je v této situaci zbytečné něco namítat, přikývla a vydala se ke dveřím.

Mason hnal auto mlčky celou cestu do Pleasantville. Pak zahnuli k usedlosti a asi po jedné a půl míli přijeli před obyčejná vrata s nápisem NA PRODEJ. Zájemci obracejte se na Ellen Kushingouou, makléře s nemovitostmi. Dále byla adresa její kanceláře.
Když vjížděli do vrat, Della poznamenala: "Nedávno tu jelo auto."
Mason přikývl.
"Všiml jsem si kolejí už cestou. Moc dobře to pro nás nevypadá, Dello."
"Jste si jistý?"
"Ano," odpověděl Mason. "Ellen Kushingová má u svého vozu úplně sjetý vzorek na levé přední pneumatice, zatímco pravou má jako novou. S největší pravděpodobností jsou to stopy jejího auta."
Slunce pomalu zapadalo. Posadilo se na obzor a chvíli tam vysedávalo, než se rozhodlo schovat za horizont. Rudé paprsky ozařovaly dolinu a vrcholky okolních kopců, odrážely zlatavou záři večerního slunce. Po cestě se výmluvně vlnily koleje auta. Mason se na ně znovu upřeně zadíval.
Nakonec zastavil a pomohl Delle vystoupit.
"Tak jaké místo pro náš piknik vyberete, Dello?" zeptal se.
"Myslím, že jezero je tam vpravo," řekla. "Přes les by měla vést cestička."
Vydali se lesní pěšinou vedoucí po úpatí kopce porostlého ohromnými duby. Cesta vedla doprava a pak se prudce stáčela vlevo. Za zákrutem se jim zjevila neobyčejně krásná scenérie. Della nadšeně vydechla.
V jezeře širokém sto a dlouhém asi sto padesát stop se odrážely sluncem ozářené ohnivě rudé mraky. Po příkrém východním svahu pod duby si probíjel cestu mezi žulovými kameny potůček čerpající svou vodu z horského pramene. Bylo naprosté bezvětří a v jezeře se jako v obrovském zrcadle odrážela rudá záře zapadajícího slunce.
"To je místo jako stvořené pro vyznání lásky!" zvolala Della Streetová. "Začínám věřit, že mluvila pravdu, šéfe."
"Hm... já bych tak důvěřivý nebyl. Pojďte, porozhlédneme se tady, než bude tma."
Vydali se podél jezera a bez problémů našli místo nedávného pikniku.
Návštěvníci se úklidem příliš nezatěžovali. Kolem se válely pomačkané papírové tácky, prázdná konzerva od nakládaných oliv zářila do dálky. Něco přece jen shrábli do malé jámy, kterou se ale už neobtěžovali zakopat, jen přes ni nahrnuli trochu hlíny. Mason odtud klacíkem vytáhl zbytky jídla: kůrku chleba, pecky od oliv, jákousi bílou beztvarou hmotu, která dříve zřejmě byla škraloupem na smetaně.
Ještě níže byly makarony se sýrem, jaké se obyčejně prodávají v polotovarech, sáčky s nedojezenými hranolky a skořápky od vajíček.
Mason důkladně prostudoval výsledky svých vykopávek, zahodil klacek a narovnal se.
"Je to tak, Dello, dnes je pátek třináctého a já mám hroznou smůlu."
Della ho vzala za ruku.
"Nerada bych vás, šéfe, mystifikovala, ale mám pocit, že támhle na hladině plave deska, kterou pružíval jako vor."
Mason vrhl pohled na jezero a všiml si plovoucí desky slušných rozměrů: asi osmnáct palců široké, dva silné a skoro padesát dlouhé. K desce bylo přivázáno několik suchých dubových větví. Vypadalo to, že tenhle podomácku vyrobený vor klidně unese dospělého člověka.
Mason se prudce otočil a kráčel pryč. Aniž by řekli jediné slovo, obešli jezero, došli k protějšímu břehu a zastavili se, kochajíce se jasnými barvami západu. Della Streetová se na Masona tázavě zadívala.
Advokát si unaveně sedl do trávy a zvedl oči k nebi, na němž pomalu pluly malé obláčky.
Seděli vedle sebe a oba zamyšleně mlčeli. Mason si znova a znova přehrával v hlavě události předešlé noci. Della Streetová kradmo pozorovala jeho tvrdou tvář. Z profilu vypadala jako vytesaná z kamene.
Nakonec si Mason povzdechl, zatřepal hlavou, jako by se snažil setřást zlé myšlenky, lehl si na záda, dal si ruce pod hlavu a unaveně pronesl:
"Počkáme, až vyjde první hvězda, a pak pojedeme, ano, Dello?"
Přisunula se k němu, položila si jeho hlavu do klína a prsty ho vískala v hustých vlasech.
Mason zavřel oči.
"To je příjemné..." lebedil si.
Pohladila mu konečky prstů víčka a pak přejela po rtech. Mason se zhluboka nadechl, pak těžce vzdychl a zasněně pronesl:
"Řekněte mi, až se objeví první hvězda, Dello."
Během deseti vteřin usnul.

Vzbudila ho, až když hvězdy na nebi jasně zářily a v nočním vzduchu byl cítit chlad.
"Šéfe, vyšla první hvězda," zašeptala.
"Dello... Panebože, kolik je hodin?"
"Nevím, ale myslím, že ještě není tak pozdě."
"Proč jste mě nevzbudila?"
"Sama jsem usnula," zalhala.
"Čestně?"
"Hm."
"Propána, Dello... kde je baterka?"
"Tady."
"Už je úplná tma."
"No a? Na cestě nezabloudíme."
"Dobrá," řekl Mason, "pojďme, vrátíme se. Ostatní necháme na zítřek."
"Víte, co mě napadlo, šéfe?"
"Co?"
"To, že ta Kushingová řekla pravdu, že sem jeli na piknik, nemá v podstatě nic společného s tím, co dělal nebo nedělal Scott Shelby. Proč vlastně sehrál při svém zmizení divadlo, jehož účelem bylo svést podezření z vraždy na manželku?"
"To musíme teprve zjistit. Jestli jsme správně pochopili jeho manévr, znamená to, že jsme vybrali nesprávnou ženu. Zřejmě mu pomáhala nějaká jiná. I když o tom pochybuji. Mám neustále pocit, že jsem něco přehlédl... Z druhé strany ale - obžaloba proti Marion Shelbyové je úplně amatérská. Já si stále myslím, že je Shelby naživu."
"Nemůžete se mýlit?" zeptala se nečekaně Della.
"Samozřejmě, že mohu. Proč se ptáte?"
"Jen jsem... prostě se mi zdá, že ho přece jen zabili. Mám takový pocit, že je... vlástně... jednoduše, že ho na jachtě zavraždili."
"Jestli je opravdu mrtev, tak je to můj konec, Dello... Dobrá, jedem. Necháme to uležet do zítřka."
Mason posvítil baterkou na cestu a navrhl: "Jděte přede mnou, Dello. Budu svítit na cestu, abyste viděla. Co to máte v ruce?"
"Olověnou trubičku. Rybářské olůvko. Asi tu někdo rybařil. Vzala jsem si ho pro štěstí."
Natáhla dlaň s podlouhlým olověným předmětem. "Vezměte si ho, třeba vám přinese štěstí."
"Proč ne? Vždyť Scott Shelby byl člověk milující život a nikdy nespřádal svůj osud jen s jednou ženou, šéfe. To jen Ellen Kushingová si myslí, že se kvůli ní zboří svět. Je úplně možné, že se dvořil ještě někomu jinému. Musíme zjistit, zda neexistuje nějaká další žena, která na něj mohla čekat včera večer v loďce."
"Možná, že máte pravdu, ale Kushingová je nejpravděpodobnější spolupachatel. Vždyť je spojuje společný obchod."
Mlčky přešli k autu. Mason otevřel Delle dveře a nahmatal v kapse klíčky od zapalování.
"Je všechno v pořádku?" zeptala se.
"Myslím, že jsem na něco zapomněl."
"Na co?"
Vzal ji kolem ramen, přitáhl k sobě a políbil. Když ji pustil, hluboce vzdychla.
"To jste měl udělat při západu slunce," řekla s úsměvem.
"Lépe pozdě, než nikdy," bránil se. "Myslím, že bych se měl zamyslet nad změnou zaměstnání, když se kvůli němu nestihnu věnovat věcem, pro které stojí za to žít."
"Nezacházejte do krajností," usmála se znova Della. "Pusťte to do zítřka z hlavy."

16

Perry Mason vešel do výtahu se zdviženou hlavou. Na rtech měl lehký úsměv. Po zklamáních včerejšího dne nezbyla ani stopa a lesk v jeho očích dával znát, že opět nabyl svého sebevědomí.
Rozhodl se nejprve zastavit se v kanceláři Paula Drakea a teprve pak se vydal k sobě.
"Šéf vás netrpělivě očekává," oznámila mu sekretářka. "Je u sebe."
"Jinými slovy - už dostal ty papíry. OK, tak já tam jdu," pousmál se Mason.
Paul Drake se na něj zamračeně podíval.
"Nazdar, Perry. Už to víš?"
"Co?"
"Je na nás podána žaloba na úhradu dvou set padesáti tisíc dolarů."
Mason se posadil, natáhl si nohy a zívl.
"Žaloby jsou teď laciné."
"Vyhodím ty šperháky a už se jich v životě nedotknu," zlostně zavrčel Paul.
"To už jsi říkal mnohokrát," poznamenal Mason. "Sám víš, že to neuděláš. Prostě to nedokážeš... už máš téměř kompletní sbírku."
"Tentokrát to myslím vážně. Najdu v přístavu nejhlubší místo a hodím je co nejdál. Povídej, Perry, jak to vypadá. Je to vážné?"
Mason pokrčil rameny.
"Zdá se, že policie potřebuje reklamu."

"Viděl jsi fotografie z pikniku, Perry?"
"Ještě ne. Kdo je otiskl?"
"Times si opatřil výhradní právo na jejich publikaci. Kráska si s sebou nezapomněla vzít foták."
"No, že jí to ale dalo práce."
"Hm... vypadá, že je poměrně zručný fotograf. Snímky vyšly nádherně. Na jednom je dokonce vidět led v dece. Vykouřila nás jak lesní včelky, co? Fotila automatickou spouští, na některých jsou spolu. Porotě se to bude líbit. Kvalita je výborná."
"Přestaň mudrovat, Paule. To jsou jen pozůstatky včerejší smůly. Včera byl pátek třináctého. Ten už máme za sebou. Dnes je nový den. Sobota čtrnáctého. Vem si všechno, co potřebuješ k sejmutí otisků prstů a jedeme ke mně. Mám pro tebe práci."
"Z čeho budeme snímat?"
"Z telefonu, který jsem si vypůjčil na jachtě Parkem Bentona."
"Telefonoval jsi z něj?"
"Ano, ale mám pocit, že ho používal ještě někdo po mně."
"Kdo?"
"Shelby. Pravděpodobně jen má kajuta byla v té chvíli prázdná."
"Pane Bože, vzpamatuj se, Perry!" vykřikl Drake. "Zapomeň na telefony. Té ženě nikdo nevolal. Věděla, že je její muž na palubě. A já mám podezření, že tam byl s Margie Stanhopovou. Manželka ho sledovala a něco zaslechla. Shelby si zřejmě rád hrál na světáka. Možná chtěl využít téhle procházky, aby si zachoval svou reputaci. Marion Shelbyová se asi schovala někde poblíž, a když se rozešli, skoncovala s ním."
"Jdeme," spěchal Mason. "Nebudeme stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko. Raději prověříme, jestli nejsou na telefonu něčí otisky."
"Řekni mi, prosím tě, kde vezmeme Shelbyho otisky potřebné k porovnání, když jeho tělo stále ještě nenašli?"
"Policie sejme otisky z věcí u něj v bytě."
"Možná, ale nám je dají těžko. Až najdou tělo, můžeme si je vyžádat u soudního lékaře."
"Tak dost. Jdeme ke mně a budeme se zabývat telefonem," .řekl Mason.
Drake vzal do ruky malou brašnu.
"Asi budeme potřebovat i zvětšovák. Radši ho vezmu."
Vytáhl odněkud dlouhý černý futrál.
Mason mu otevřel dveře a vyšli do chodby.
Když vešel do kanceláře, usmál se na Dellu Streetovou.
"Jak se cítíte, Dello?"
"Výborně, šéfe. Už jste viděl fotografie z pikniku?"
"Ještě ne. Kde je ta taška s telefonem, Dello?"
Della Streetová otevřela trezor a vyndala zavazadlo. Mason ho vzal a opatrně, tak, aby nezanechal žádné otisky prstů, položil aparát nad stůl.
Drake na něj nasypal bílý prášek a Mason začal studovat noviny s fotografiemi.
Když bylo vše hotovo, Drake oznámil:
"Domnívám se, že jsme získali výborné otisky. Nevím, pravda, komu patří, ale jsou krásně zřetelné a..."
Nedomluvil. Ozvalo se zazvonění. Della zvedla telefon.
"To je pro vás, Paule..." řekla a předala mu sluchátko.
"Haló... prosím... cože? Kdy?"
Zakryl sluchátko rukou a podíval se na Masona. Jeho tvář vyjadřovala zmatek a zděšení.
"Našli tělo Scotta Shelbyho, Perry! Vytáhli ho z řeky."
"To není možné. Zatraceně!" vykřikl Mason.
"S kulkou z osmatřicítky v hlavě."
"Kdy?" zeptal se Mason.
"Kdy?" opakoval do sluchátka Drake. "Včera večer v jedenáct padesát devět, Perry," oznámil.
"Pátek třináctého si na nás ještě jednou vzpomněl. Myslím, že teď už se s námi konečně vyrovnal, Paule," s cynickým úsměvem ukončil Mason.

17

Okresní prokurátor, maje živě v paměti nečekané právnické kličky, které mu nejednou připravil Perry Mason v předcházejících procesech, se připravoval k soudu s Marion Shelbyovou velmi pečlivě. Tentokrát nepochyboval o svém úspěchu a očekával úplný triumf.
Poté, co byli vybráni porotci a ohlásili přestávku, Paul Drake zaraženě konstatoval:
"Mají to všechno spočítané předem, Perry. Ať se koukneš na kteroukoli stranu, uslyšíš jedinou odpověď "Vinnen."
"Zjistil jsi, čí jsou ty otisky?"
"Ano."
"Patří Scottu Shelbymu?"
"Ano," odpověděl Drake.
"Zdá se mi, že k nám štěstěna znovu obrací svoji tvář," usmál se Mason. "Jestli se mi podaří najít něco, co potvrdí

výpověď Marion Shelbyové..."
"To se ti povede těžko, Perry."
"Co tím chceš říci?"
"Na telefonu jsou i jiné otisky. Parkera Bentona a nějaké ženy, jejíž totožnost je zatím neznámá. Benton tvrdí, že nemá tušení, kdo by to mohl být."
"Je možné, že navštívila kajutu před námi a že jí do toho nechce zatahovat."
"Nezajímají mě jiné otisky, Paule. Jestli jsou na sluchátku otisky Scotta Shelbyho, tak..."
"Prosím tě, počkej," požádal ho Drake, "ještě jsem ti neřekl všechno. Parker Benton tvrdí, že do té kajuty nejprve ubytoval Scotta Shelbyho. Pak si to rozmyslel a přemístil Shelbyho s manželkou na druhý konec jachty do pohodlnější kajuty. Domníval se, že tam budou mít větší pohodlí. Teprve potom ji nabídl tobě."
"Takže Shelby mohl během oněch pěti minut, co tam byl, telefon použít?"
"V každém případě okresní prokurátor vystoupí s protestem, čímž zcela smete tvoji verzi."
Mason se zamračil.
"Podařilo se ti zjistit něco o kulce?"
"Mlčí jako ryby, Perry."
"Okresní prokurátor má podezření, že v předcházejících případech byl únik informací, proto tentokrát všechny přimáčkl ke zdi, takže si mi nepodařilo zjistit vůbec nic."
"Ještě máme jedno eso," řekl Mason. "Kulka nemohla být vystřelena z uvedeného revolveru. To vím stoprocentně."
"Nebuď si tak jistý, Perry."
"Vždyť ho viděla živého na palubě a měla revolver celou dobu u sebe."
"Pochopitelně. Mohou namítat, že je kulka příliš zdeformovaná a že není možné stanovit, z jaké zbraně byla vystřelena, nebo že měla Shelbyová dva revolvery. Nicméně tady budou muset ustoupit."
Bailey požádal porotce, aby se posadili na svá místa. Paul Drake stiskl Masonovi pevně ruku.
"Hodně štěstí, budete ho potřebovat, dokonce i v případě, jestli na kulce našli nějaké vrypy."
Mason si sedl ke své mandantce a o něčem si s ní šeptal. Když vešel soudce Maxwell, zvedl se.
Bailey prohlásil přelíčení za zahájené. Okresní prokurátor Hamilton Burger začal netrpělivě vykládat důvody obžaloby. Předkládal podklady a příslušné důkazy tak, aby nikdo z porotců nezůstal na pochybách, že je Marion Shelbyová vinna.
Pomocnik rozložil výkresy jachty se zobrazením kajut: boční pohled, nákres přídi a zádi, půdorys lodi a podrobný plánek paluby. Postupně je všechny ukazoval porotě. Když skončil, Hamilton Burger se obrátil k pomocníkovi.
"Pane Adamsi, v plánu C jsou dvě linie, červená a zelená."
"Ano, pane."
"Tyto přímky procházejí skrz celé schéma a mají několik zakončení. Vysvětlete, prosím, co vyznačují. Vysvětlete porotě, co to je."
"Znázorňují dvě trasy vedení telefonní sítě," vyložil pomocník.
"Buďte tak laskav a otočte se tak, aby porotci viděli a popište vše podrobně."
"Ano, pane. Červenou linkou je zobrazen systém spojující několik aparátů: na přídi jachty, v řídící kabině, ve strojovně, na vyhlídkovém postu, v kajutě majitele, kajutě posádky, kapitánově kajutě a v kuchyni."
"To je celkem osm," upřesnil Burger. "A zelená barva? Vidím, že má také osm konců."
"Ano, pane. Zelená trasa vyznačuje druhou telefonní síť spojující kajuty."
"K ní je rovněž připojeno osm aparátů?"
"Ano, pane. Telefony ze všech kajut pro hosty a stewardova pokoje."
"Jsou tyto sítě propojeny?"
"Ne, pane."
"Na tuto skutečnost upozorňuji porotce," zdůraznil Hamilton Burger. "Vysvětluje totiž, proč jsou telefonní sítě vyznačeny na plánku různými barvami. Jestli to správně chápu, účastník zelené telefonní sítě nemůže mluvit s účastníkem červené a naopak. Mám pravdu?"
"Naprostou, pane."
"Ale účastník červené sítě může zavolat kterémukoli vlastníkovi červené stanice?"
"Ano, pane."
"A zrovna tak mohou účastníci zelené trasy navazovat spojení mezi sebou?"
"Přesně tak, pane."
"Znamená to, že na lodi není takové místo, ze kterého by bylo možné navázat spojení se všemi telefony?"
"Ne, pane. Každý systém je naprosto nezávislý."
"To je z mé strany vše."
"Pane Masone, budete mít nějaké otázky?"
"Ano," řekl Mason. "Rád bych si něco upřesnil ohledně schematu telefonního spojení."
"Bylo mi jasné, že vás to zaujme," ironicky poznamenal okresní prokurátor.
"Jestli jsem to správně pochopil," obrátil se Mason na svědka, "řekl jste, že účastník červené sítě nemůže navázat spojení s majitelem aparátu zelené."
"Naprosto správně, pane."
"Jak plyne z nákresu, v kajutě označené číslem jedna jsou zabudovány telefony obou sítí."
"Ano. To je jediná kajuta. Obyčejně v ní bydlí pan Parker Benton, který potřebuje telefonovat... Domnívám se, že to není třeba vysvětlovat..."

"Není." S úsměvem řekl okresní prokurátor.
"Vyjděme z toho, co je zobrazeno na výkresech, pane Adamsi. Porotě je i bez vás jasné, že majitel jachty musí mít možnost telefonovat do všech částí lodi."
"Dobrá, pane."
"Znamená to tedy, že se obě sítě přece jen spojují v kajutě pod číslem jedna, ano?" zopakoval otázku Mason.
"Ne, pane, nespojují. Jen jsou v této kajutě zapojeny telefony obou systémů."
"Pokud mohu posoudit, z výkresů je patrné, že konec červené linie se přibližuje zakončení zelené."
"Naprosto správně, pane."
"Aparáty obou systémů stojí od sebe jen několik palců. Zkouškou bylo ale prokázáno, že jeden telefon, ten, který vidíte zprava, je zapojen do červené telefonní sítě, a druhý do zelené."
"Dobrá. A nyní posuďme, mohl-li člověk, nacházející se v první kajutě zatelefonovat některému účastníkovi červené nebo zelené sítě."
"Pochopitelně, pane. Jestliže v každém případě použil příslušný telefon."
"Tak," pokračoval Mason. "Je možné, aby zručný elektrikář sundal izolaci a spojil kabely obou systémů kouskem drátu tak, aby byly aspoň na nějakou dobu propojeny?"
Svědek se zamračil.
"Chápu, kam tím míříte," řekl, "ale tuto možnost nepřipouštím."
"Proč?"
"Kdybychom předpokládali, že to tak bylo, pak automaticky vzniká otázka, proč majitel lodi obě sítě nepropojil hned na začátku. Jak jsem pochopil, potřeboval šestnáct účastnických stanic, ale byl omezen technickými možnostmi telefonních linek, měl možnost zapojit do každé sítě jen osm telefonů. Proč ho tenkrát nenapadlo..."
"Pojďte, nebudeme se teď dohadovat o tom, co si tenkrát myslel a jaké měl plány," přerušil ho Mason. "Zajímá mě něco jiného. Je možné propojit dráty červené a zelené sítě alespoň na krátký okamžik?"
"To je poněkud komplikované. Konstrukce telefonního aparátu je sama o sobě poměrně jednoduchá. Problém je ve spojení. Tam se předpokládá speciální mechanizmus, pomocí kterého můžete vyzvat kteréhokoli z účastníků. Zde nastávají těžkosti... Já sám nejsem elektrikář. Proto vám nemohu říci, co se stane, když spojíte oba okruhy. Předpokládám ale, že přesnost při volení stanic se naruší."
"Znamená to, že nevíte přesně, zda je to technicky proveditelné?"
"Ano, pane. Nemohu nic takového tvrdit. Nemyslím, že..."
"Zajímá mne, zda to víte, či ne," přerušil ho Mason.
"Ne, pane, nevím."
"A víte, proč jsou na jachtě zamontovány dvě telefonní sítě? Nebo se jen domníváte, že to slouží pro větší pohodlí majitele?"
"Tak mi to vysvětlil pan Parker Benton."
"No právě," přikývl Mason. "A stejně jako já víte, že člověk nemůže nic tvrdit na základě cizího výroku."
"Naprosto správně, pane."
"Vždyť to znáte."
Adams zavrtěl hlavou.
"Nevím."
"To je z mě strany vše," ukončil Mason rozhovor, který začal ztrácet smysl.
Okresní prokurátor zavolal dalšího svědka. Byl to Parker Benton. Po krátkých všeobecných úvodních dotazech se Hamilton Burger zeptal:
"Pane Bentone, znal jste Scotta Shelbyho?"
"Ano."
"Kde je nyní?"
"Je mrtev."
"Jste si tím jist?"
"Ano, pane."
"Viděl jste jeho tělo?"
"Ano, viděl, pane."
"Kde?"
"V pitevně."
"Poznal jste ho?"
"Ano, pane."
"Sešel jste se s panem Shelbym již dříve?"
"Ano, pane."
"Znamená to, že jste se nemohl splést, když jste identifikoval tělo?"
"Ne, pane, to je vyloučeno."
"Bylo ohledání provedeno za přítomnosti policie a patologa?"
"Ano, pane."
"Byl přítomen pan Robert P. Noxy?"
"Ano. Je to odborník v otázkách balistiky."
"Odevzdal jste policii zbraň před tím, než jste prohlédl tělo?"
"Ano, pane."

"Mohl byste mi říci, jaká to byla zbraň?"
"Policejní revolver ráže 38."
"Bylo na něm identifikační číslo?"
"Ano, pane."
"Jaké?"
"Jedna-čtyři-pět-osm-jedna."
"Kde jste vzal ten revolver, pane Bentone?"
"Dala mi ho obviněná Marion Shelbyová."
"Kde to bylo?"
"Na mě jachtě."
"Řekla něco, když vám ho dávala?"
"Ano,"
"Co?"
"Malý moment," přerušil je Mason. "Mám námitku. Otázka je irelevantní, jelikož nebylo prokázáno její opodstatnění."
"Máte na mysli corpus delieti?" upřesnil soudce.
"Ano," potvrdil Mason. "Zatím je soudu známo jen to, že je Shelby mrtev. Nejsou ale žádné důkazy, že byl zabit. Obžaloba zatím nepředložila jakákoliv fakta potvrzující, že zemřel násilnou smrtí. Všem je známo, že corpus delicti měl být předložen soudu dříve, než zazní jakákoli prohlášení svědků. Samy o sobě tyto výpovědi nemohou být použity jako důkazy."
"Co se týká vašeho posledního tvrzení," podotkl soudce Maxwell, "jsou tu jisté okolnosti, za kterých může být učiněna výjimka. Nicméně předpokládám, že okresní prokurátor je schopen předložit důkazy ve stanoveném pořádku, a proto přijímám protest obhajoby. Otázka bude odložena do té doby, než obžaloba zdůvodní své obvinění."
"Dobrá," souhlasil Hamilton Burger, snaže se skrýt svou nevoli. "V tom případě bude muset můj svědek vypovídat dvakrát."
"Nic se neděje," klidně poznamenal soudce Maxwell. "Můžeme ho vyslechnout několikrát."
"Dobrá," opakoval Burger a znovu se obrátil ke svědkovi. "Takže jste dostal zbraň od obviněné?"
"Ano, pane."
"A co jste s ní udělal?"
"Předal jsem ji policistům proti podpisu."
"Poznal byste tu zbraň, kdybyste ji znovu viděl?"
"Ano, pane."
"Dám vám do ruky policejní revolver ráže 38. A nyní prosím odpovězte: Je to táž zbraň?"
"Ano pane. Tatáž."
"Já jsem skončil. Prosím vraťte se na své místo. Když bude potřeba, ještě jednou vás zavolám. Máte ke svědkovi nějaké otázky, pane Masone?"
"Ne," odpověděl Mason. "Zatím ne, položím je později."
Hamilton Burger chvíli mlčel. Pak se najednou zeptal:
"Musím položit ještě jednu nebo dvě otázky dříve, než budou předloženy věcné důkazy."
"Nemám námitek," ozval se Mason. "Ponechávám si ale právo námitky ohledně obsahu otázek."
"Pane Bentone, na palubě vaší lodi se večer sešlo hodně hostů, když... kdy vám obviněná dala revolver? Bylo to dvanáctého večer?"
"Ano, pane."
"Řekněte prosím, při jaké příležitosti se hosté sešli?"
"Kupoval jsem od Jane Kellerové ostrov. Obchod byl téměř uzavřen, zbývalo jen doladit určité formality, když jsem se dověděl, že existuje dosud nezaregistrovaná smlouva na pronájem ostrova s právem těžby nafty. Jistý pan Shelby se mě chystal zpravit o svých právech."
"Pokračujte."
"Upřímně řečeno, jsem měl o koupi velký zájem. Částka, kterou jsem za něj nabízel, byla poměrně vysoká, ale mě uspokojovala. Byl jsem dokonce připraven, bude-li to nevyhnutelné, dát o trochu více..."
"Spojil jste se s panem Shelbym?"
"Ano, pane. Navrhl jsem, abychom se sešli na mě jachtě a posoudili možnost případného kompromisu. Sezval jsem všechny zúčastněné strany: pana Shelbyho, majitelku ostrova Jane Kellerovou, jejího švagra, který byl jejím poradcem, paní Martu Stanhopovou a Margie Stanhopovou - sestru a neteř paní Kellerové, pana Masona - advokáta Jane Kellerové a sekretářku pana Masona, slečnu Dellu Streetovou. Na jachtě byla i má manželka. Rovněž pan Shelby přijel se svou ženou."
"Vydali jste se proti proudu řeky k ostrovu?"
"Zakotvili jsme asi padesát yardů od ostrova. Večer začala být hustá mlha a já jsem se bál přijet s jachtou blíže ke břehu."
"Říkáte tedy, že jste zakotvili níže po proudu?"
"Ano, pane."
"Jaká je tam hloubka?"
"Dvaadvacet stop."
"Je tam silný proud?"
"Ano. Ostrov leží mezi dvěma stejně silnými rameny řeky. Stáli jsme v jednom z nich. Je příhodné pro plavbu. To je

mimochodem jedna z příčin, proč jsem chtěl ostrov koupit. Podél jižního břehu ostrova je velká hloubka, což je velmi vhodné pro kotvení jachty."
"Dobrá, nyní prosím řekněte, kdy se projednávala sporná otázka týkající se pronájmu."
"Po večeři. V přátelské atmosféře jsem se chtěl pokusit najít východisko z dané situace."
"Znamená to, že jste se sešli jen kvůli tomu?"
"Ano, pane."
"Nemám další otázky."
"Moment," zvýšil hlas Mason. "Mám dotaz týkající se vašeho posledního prohlášení."
"Ano, pane."
"Měl jste rozhovor s panem Shelbym ohledně podmínek, za kterých je ochoten odstoupit od svých práv na pronájem?"
"Ano, pane."
"Padla otázka peněz?"
"Ano, pane."
"Hovořilo se o nějaké určité částce?"
"Ano, pane."
"Oznámil vám během této debaty pan Shelby, že část práv patří paní Ellen Kushingové?"
"Otázka je zavádějící a nemá k věci žádný vztah," protestoval okresní prokurátor. "Výslech je veden proti pravidlům."
"Žádná pravidla jsem neporušil," namítl klidně Mason. "Vy sám jste se svědka zeptal, o čem byla řeč a za jakých okolností rozhovor probíhal."
"Ano, ale mě otázky měly obecný charakter a netýkaly se podrobností rozhovoru."
"Na základě toho bych měl právo protestovat, protože svědek odpovídající na vaše otázky nevykládá fakta, ale jen obecně popisuje situaci, což nemůže být použito jako důkaz. Nedělám to, abychom zbytečně ztráceli čas. Co se týká rozsahu křížového výslechu, dovoluje mi zajímat se o to, co kdo řekl. Zákon totiž stanoví, že pokud v průběhu předběžného výslechu svědka je část tohoto rozhovoru použita jako důkazní materiál, má vyslýchající osoba právo požadovat jeho plné znění."
"Protest se zamítá," prohlásil soudce Maxwell.
"Odpovězte na otázku," obrátil se Mason ke svědkovi.
"Prosím," s rozhodností se ozval Parker Benton. "Pan Shelby prohlásil, že Ellen Kushingová, agentka obchodující s nemovitostmi, koupila polovinu práv. Později se vyjasnilo..."
"To, co se vyjasnilo později, nikoho nezajímá," přerušil ho rozzlobeně Burger. "Odpovídejte jen na dané otázky."
"Z mě strany je to vše," řekl Mason.
"K vaší osobě nejsou další otázky, pane Bentone. Pozvěte dalšího svědka, pane Burgere," povolil soudce.
"Další svědek - doktor Sterling."
Horác Sterling svědčící jako odborný chirurg zaujal své místo vedle Parkem Bentona. Prohlásil, že byl přítomen spolu s Bentonem při ohledání těla Scotta Shelbyho a že sám prováděl pitvu.
"Stanovil jste příčinu smrti?"
"Ano, pane."
"Čím byla zapříčiněna?"
"Zastřelením."
"Kde jste našel kulku?"
"Zastavila se o páteř."
"Kde?"
"Mezi prvním a druhým krčním obratlem. Zastavila se v malém mozku poté, co narazila na ostrý výběžek druhého krčního obratle."
"Znamená to, že příčinou smrti bylo udušení a následné utopení?"
"Ne, pane."
"Tvrdíte, že výstřel byl smrtelný?"
"Ano, pane."
"Vyjmul jste kulku z těla?"
"Ano, pane."
"Co jste s ní udělal?"
"Vyryl jsem na ni svoji značku a předal ji Robertu P. Noxymu, odborníkovi na balistiku."
"Skončil jsem," pokývl Burger.
"Pokud je mi známo, pane doktore," začal Mason, "poměrně často jsou zlomeniny prvního a druhého obratle následkem úrazu při pádu z výšky. Například když člověk skáče do mělké vody nebo něco podobného."
"Ano, to je naprosto možné."
"Znamená to, že na základě toho, že se kulka zarazila o páteř, můžete připustit, že příčinou zlomeniny obratlů nebyl pád, ale jiný důvod?"
"V daném případě nešlo o zlomeninu. Je pochopitelné, že změna polohy výběžku druhého krčního obratle mohla vzniknout přetržením šlach. K ničemu takovému ale nedošlo. Našel jsem kulku, která se v malém mozku zastavila o krční obratle. Na základě toho jsem dospěl k závěru, že příčinou smrti bylo zastřelení."
"V kterém místě se kulka dostala do těla?"
"Muž byl střelen zezadu. Kulka zasáhla týl."

"Našel jste v místě zásahu stopy střelných plynů?"
"Je-li hlaveň vzdálena od těla dvě až tři stopy, nic takového zpravidla nenajdeme. Jestliže je vystřeleno z menší vzdálenosti, je možné rozpoznat, jaká zbraň a jaká ráže byly použity."
"Krk je poměrně malý cíl, nemám pravdu, doktore?"
"Ano."
"Takže, jestli stříleli z větší vzdálenosti a měli vraždu připravenou, těžko by mířili na krk."
"Nemohu posoudit, co by dělal nebo nedělal člověk v podobné situaci. To nespadá do mě kompetence. Vrah mohl mířit na hlavu, ale zasáhl o něco níže, nebo naopak mířil na záda a zasáhl výše. Mohlo to být i tak, že mířil na krk a trefil se. Jediné, co mohu s určitostí tvrdit, je, že výsledek pitvy potvrdil, že smrt nastala zastřelením, jak jsem již řekl."
V zadních řadách sálu se ozval souhlasný šum. Přítomným se líbilo, jak chytře a zkušeně doktor obešel past, kterou mu Mason nastražil.
"Znamená to tedy, že se kulka nedostala hluboko do těla, jestliže se, jak říkáte, zastavila o obratle krční páteře. A to se střelec nacházel hned za zády oběti."
"Kulka se dostala natolik hluboko, že zapříčinila smrt," řekl suše doktor.
Tentokrát se v sále ozval smích.
"Znamená to tedy, že můžete s určitostí tvrdit, že se neutopil a že příčina smrti byla jiná?"
"Ano, vypadá to, že se tělo nacházelo ve vodě několik hodin, ale příčinou smrti bylo, jak už jsem prve řekl, zastřelení."
"Byly na těle nějaké stopy násilí?" zeptal se Mason.
Doktor zmlkl a nejistě se podíval na okresního prokurátora.
"Prosím odpovězte na otázku," naléhal Mason.
"Domnívám se, že pravidla křížového výslechu nedovolují..." pokusil se namítnout Hamilton Burger.
"Zamítá se," uťal soudce. "Odpovězte na otázku."
Svědek se zhluboka nadechl.
"Jsou stopy po ráně do hlavy," oznámil. "Nemohu s přesností určit, jaká byla síla úderu a jaké měl následky, jelikož doba, kdy k němu došlo, je přibližně shodná s hodinou smrti. Rána, poměrně silná, byla zasazena nějakým tupým předmětem, který neporušil kůži, ale zanechal podlitiny."
Při těchto slovech Mason zaútočil.
"Mohl být tento úder následkem pádu do vody z výšky několika stop, doktore?"
"Nemyslím. Zásah není tak rozsáhlý. Mrtvý byl pravděpodobně udeřen nějakým tupým předmětem."
"Kamenem?" navrhl Mason.
"Ano, to je možné."
Nehledě na vzrušení, které se ho zmocňovalo, snažil se Mason postupovat opatrně a ani na okamžik nezapomínal, že má před sebou svědka svého protivníka, člověka vzdělaného, majícího určitou praxi v soudních procesech, který je nyní nucen vypovídat v rozporu se scénářem připraveným okresním prokurátorem.
"Jestli je to tak, musel úder zasadit někdo stojící velmi blízko zabitého," řekl Mason.
Doktor zakašlal.
"Ano. Jestliže připustíme, že úder někdo zasadil."
"Byl to tedy úder, nebo ne?"
"Beze všech pochybností ano."
"Vždyť každý úder musí někdo zasadit. Nemám pravdu, doktore?"
"To nemusí. Mohl spadnout a o něco se uhodit."
"O co, například?" zajímal se Mason.
"Jestliže člověk spadne z patřičné výšky, může mít i od lana podobné zranění, jako měl mrtvý."
"Mohl mít ten úder za následek smrt, doktore?"
"Tvrdím, že smrt byla zapříčiněna zastřelením, i když připouštím, že od takové rány může člověk ztratit vědomí."
"Jestliže ale připustíme, že mrtvý přepadl do vody a uhodil se o lano, je velmi pravděpodobné, že byste našel stopy. Třeba charakteristická vlákna lana."
"To může, ale nemusí být."
"Ale vždyť nějaké stopy musely zůstat?"
"Lano mohlo být něčím omotáno nebo přikryto."
"Jinými slovy," řekl Mason, "děláte všechno pro to, aby byl přiložen minimální význam ráně do hlavy."
"To není pravda," rozčileně odsekl doktor.
"Já protestuji! Podobná tvrzení jsou bezdůkazná a nemají k případu žádný vztah," opožděně zareagoval okresní prokurátor.
"Otázka se týkala nestrannosti svědka a odpověď jsme slyšeli," usmál se Mason.
"Otázka byla zodpovězena, pánové," ukončil soudce. "Pokračujte, pane Masone."
"Takže vy tvrdíte, že střelec byl od oběti vzdálen maximálně tři stopy, protože v místě zásahu nejsou žádné stopy střelných plynů?"
"Dvě nebo tři."
"Nejste schopen to určit přesněji?"
"Domnívám se, že ne více, než dvě."
"Když někdo střílí z revolveru, drží ho v ruce, nemám pravdu?"
"Přirozeně," utrousil svědek. "Domnívám se, že by bylo poměrně složité střílet z revolveru a držet ho při tom v zubech."
Ozval se výbuch smíchu a soudce požádal o klid.

"No právě," klidně pokračoval Mason. "Proto je nutné mít revolver v ruce. Ukažte nám, prosím, jak byste uchopil revolver vy, kdybyste chtěl střílet."
Svědek protáhl ruku vpřed.
"Držte ji tak, než změřím vzdálenost."
Mason vyndal z kapsy metr.
Když si svědek uvědomil, co se chystá dělat, mírně pokrčil ruku v lokti.
"Ne, ne," zvolal Mason. "Nehýbejte se. Natáhněte ji do původní polohy."
"Já... hm... jen jsem se snažil zaujmout pozici, ze které by to bylo nejpohodlnější," mumlal svědek a udělal několik pohybů předloktím, snaže se je alespoň o několik palců pokrčit.
Mason se usmál.
"Jakmile vás napadlo, co se chystám dělat, okamžitě jste se snažil délku ruky nenápadně zkrátit, je to tak?"
"Nic takového," s nevolí namítl svědek. "Jen se snažím zodpovědět vaše otázky. Požádal jste mě, abych natáhl ruku tak, jako kdybych se snažil střílet z revolveru."
"A vy jste ji nejprve natáhl takhle," ukázal Mason a natahujíce mu při tom ruku do celé její délky.
"Samozřejmě, když míříte, musí být ruka propnuta, ale jestliže vystřelíte bez přípravy..."
"A vy se domníváte, že je možné trefit se člověku do zátylku, aniž byste mířil?"
"Střelec pravděpodobně mířil mezi lopatky, ale střelil špatně a zasáhl krk."
"Nezdá se vám, že překračujete hranice své kompetence, když posuzujete, kam mířil a kam se trefil střelec?" ironicky protáhl Mason.
"Střelkyně," zabručel doktor.
"Měl jsem dojem, že jste prve řekl střelec?"
"Střílela žena."
"Jak to víte?"
Svědek se zamračil a zmlkl. Mason se znovu usmál.
"Vypadá to, že váš vztah k případu je poněkud zaujatý. Mimochodem, to se dalo čekat. Buďte tak laskav a natáhněte ještě jednou ruku tak, jako byste se chystal vystřelit."
Svědek neochotně zvedl ruku.
"Můžete z této pozice zamířit?" zajímal se Mason.
"Domnívám se, že ano."
"Vezměte si do ruky revolver, který je zde předložen co by věcný důkaz. Teď zamiřte."
Svědek sklonil hlavu.
"Není jednodušší zvednout ruku, než se hrbit?"
Se zjevnou nevolí začal svědek pomalu zvedat ruku.
"To stačí. A tak ji držte," zasmál se Mason.
Advokát vzal do ruky metr.
"Dvacet osm a tři čtvrtiny palce je vzdálenost od špičky vašeho nosu ke konce revolveri," oznámil.
"To není čestné. Vy měříte vzdálenost až ke konci hlavně," řekl svědek.
"Ale když jste řekl, že stopy střelných plynů se objevují jen tehdy, když je vzdálenost mezi výstřelem a zásahem menší než dvě stopy, mínil jste zřejmě vzdálenost od konce hlavně, nemám pravdu?"
"Hm. Asi ano."
"Nebo váš nos zanechává stopy střelných plynů?" Sálem otřásl další výbuch smíchu.
"Vaše Ctihodnosti, pokládám tuto sarkastickou poanámku za nemístnou," prohlásil okresní prokurátor.
"To není sarkastická poznámka," ozval se Mason, "to je dotaz. Před chvílí svědek mluvil o tom, jak je těžké střílet. zubama. Jestliže jste nepokládali za sarkasmus toto, mám právo se zeptat, zda nos nezanechává stopy střelných plynů. Kdybychom přeci jen pokládali tuto repliku za sarkasmus, tak je to jedna jedna. Nyní bych chtěl vysvětlit, kde se berou stopy střelných plynů."
Na soudcově tváři se mihl úsměv.
"Pokračujte, pánové," přikývl dobromyslně.
"Z toho plyne, že člověk, který stiskl kohoutek, musel být od mrtvého vzdálen alespoň čtyři stopy," vedl dále Mason svůj výslech.
"Ano, snad. Plus minus jeden, dva palce."
"Takže vzdálenost musela být minimálně čtyři stopy a tři čtvrti palce, tak?"
"Ano."
"Zdůrazňuji, že minimálně," zopakoval Mason.
Svědek mlčel.
"Půjdeme dál," pokračoval Mason. "Připouštíte, že úder, jehož stopy jste objevili na hlavě mrtvého, mohl být zasazen tyčí dlouhou čtyři stopy?"
"Mohl být zasazen i tyčí dlouhou dvacet stop."
"To je pravda, ale s takovou tyčí by byla poměrně složitá manipulace, co myslíte?"
"Nevím, já nejsem vrah. Vycházím jen z toho, co ukázal výsledek pitvy."
"Vy ale přesně nevíte, zda vyšel nejprve výstřel, nebo byl zasazen úder."
"Ne, nevím. Je zřejmé, že úder byl zasazen téměř současně s výstřelem."
"Byl mrtvý udeřen nějakým těžkým předmětem, podobným baseballové pálce?"
"Za podmínky, že... Je to možné. Mohl to být jakýkali oblý předmět bez ostrých krajů. Jestliže zasáhli oběť pálkou,

musela být do něčeho zabalená."
"Znamená to, že předmět měl zhruba stejný tvar, tloušťku i délku?"
"Možná, ale spíš byl o něco menší."
"Děkuji, nemám další otázky," řekl Mason. Nastala přestávka.
Mason našel Dellu Streetovou a Paula Drakea.
"Pojďme něco zakousnout," pozval je. "Musíme si promluvit."
"Máme novinky, že, Perry?" poznamenal Drake. "Mám na mysli ten úder."
"Hm," přikývl Mason, "ale probereme to o samotě. Zjistil jsi něco, Paule?"
"Vůbec nic," řekl Drake, "kromě jedné maličkostí, kterou mi prozradili mimochodem. Chtějí pozvat Ellen Kushingovou jako svědka, aby zdůvodnili motiv činu.'"
"Motiv činu?" zopakoval zamračeně Mason.
"No, ano... Chystají se vylíčit problém pronájmu jejími ústy. Chápeš, Perry? Musíš z toho vymačkat všechno, co bude možné, v opačném případě budeme nuceni uznat její obžalobu z nactiutrhání jako oprávněnou."
"Chápu," kývl Mason. "Ať je po jejich. Zvládneme to. Pojďme obědvat."

18

Když se ve dvě hodiny odpoledne sešel soud k dalšímu zasedáni, Hamilton Burger slavnostně, jako konferenciér zvoucí na scénu hvězdu, ohlásil:
"Pan Robert P. Noxy. Zaujměte, prosím, místo mezi svědky."
Pan Noxy, odborník v otázkách balistiky, obsadil nabízené místo. Bylo zřejmé, že je rád, že může předvést své schopnosti širokému publiku.
Asi po dvaceti minutách, které byly využity k vyčíslení všech zásluh a zkušeností svědka, se Hamilton Burger dostal k jádru věci.
"Dám vám kousek olova, majícího formu kulky s vyrytými iniciálami a táži se vás: Už jste ho někdy viděl?"
"Ano, pane."
"Měl jste tento kousek už někdy v ruce?"
"Ano, pane."
"Kdo vám ho dal?"
"Doktor Sterling."
"Kde vám ho předal?"
"Na pitevně. Doktor Sterling ho vyjmul z těla Scotta Shelbyho a okamžitě předal mně."
"Co představuje tento kousek olova, pane Noxy?"
"Je to kulka kalibru osmatřicet. Váží devět celých a sedmdesát dvě setiny gramu. Počáteční rychlost letu je okolo šesti set devadesáti pěti stop za vteřinu. Je schopna prostřelit borovicovou desku o tloušťce čtyř a sedmi osmin palce."
Svědek obrátil pohled k soudnímu zapisovateli, aby se přesvědčil, že jsou jeho slova pečlivě zapsána. Pak se s vítězoslavným úsměvem podíval na Perryho Masona, jako by říkal: "No pojď zkus to. Uvidíme, jestli se ti podaří mě dostat do pasti."
"Řekněte, je možné na základě této kulky určit, z jaké zbraně byla vystřelena?"
"Ano, pane."
"Samozřejmě chápete, že nemám na mysli druh zbraně, nýbrž jednu určitou."
"Ano, pane. Tato kulka vyšla z policejní zbraně. Byl to revolver se sériovým číslem jedna-čtyři-pět-osm-jedna."
Okresní prokurátor pokračoval: "Podám vám tento revolver, předložený soudu jako věcný důkaz, a táži se vás tímto, je-li tato zbraň totožná se zbraní, na niž se odvoláváte ve své písemné výpovědi."
"Ano."
"Na základě čeho tvrdíte, že osudná kulka vyšla z hlavně této zbraně?"
"Chcete, abych to vysvětlil porotě?"
"Ano, prosím, buďte tak laskav."
"Zabere to hodně času."
"Začněte," řekl Hamilton Burger a udělal gesto rukou. "Můžeme tomu věnovat celý zbytek dnešního zasedání."
"Především," přistoupil k vysvětlování svědek, "je nutné mít na paměti, že uvnitř hlavně jsou zářezy, které slouží k nasměrování kulky a napomáhají krouživému pohybu při jejím výstupu z hlavně. Tyto zářezy mají zpravidla své zvláštnosti. S postupem času hlaveň rezaví a uvnitř se objevují škrábance, droboučké rýhy a téměř neviditelné záděry. Všechny společně zanechávají na kulce nepatrné stopy. Každá střelná zbraň nechá na kulkách vystřelených z její hlavně rýhy charakteristické pouze pro ni. Tyto rýhy jsou vždy stejné a na jejich základě je možno dojít k přesnému závěru stanovujícímu, z jaké zbraně byl výstřel proveden."
Svědek otočil hlavu, podíval se na porotce a zasedající. Zjevně potěšen jejich pozorností pokračoval:
"Pomocí mikroskopu jsem vyfotografoval určité množství kulek. Mám s sebou dvanáct fotografií. Každá kulka je zachycena ze dvou úhlů. Na snímcích jsou dobře patrné charakteristické stopy porušení, které zbraň zanechává."
Svědek vyndal z tašky balíček fotografií 8 x 10 cm.
"Tyto snímky byly pořízeny přes mikroskop," vysvětlil. "Povrch kulky je na nich zachycen tak, jako kdybyste ji sledovali přes mikroskop s poměrně malým zvětšením a velkým zorným úhlem. Na fotografiích jsou znázorněny charakteristické urypy. Na každé z prvních šesti fotografií, které vám nyní předám, pane Burgere, je šest různých kulek

vystřelených z jedné zbraně. Vyfotografoval jsem je pod takovým úhlem, aby byla dobře patrná poškození na povrchu každé z nich. A nyní si prosím prohlédněte kombinovaný snímek sestávající ze šesti částí šesti různých fotografií rozložených pod sebou tak, že vrypy na kulkách dávají dohromady jednu dlouhou linku."
"Prosím o náležitou identifikaci každé z fotografií a její zaregistrování, jako důkazního materiálu," požádal okresní prokurátor.
"Nemám námitek," zareagoval Mason.
Fotografie byly zaregistrovány a soudní zapisovatel je připojil k ostatním důkazům.
"A nyní," vzal si zpět slova Hamilton Burger, "se vrátíme k otázce, jak jste stanovil, že daná kulka byla vystřelena právě z tohoto, a ne z jiného revolveru. Pokračujte, pane Noxy:"
"Dobrá, pane. Když jsem pečlivě prozkoumal charakteristické zvláštnosti vnitřního povrchu hlavně zmíněného revolveru, začal jsem zkoumat kulku. Pochopitelně, že její přední část je mírně deformovaná. Ovšem vzhledem k tomu, že se zarazila o kost, je deformace poměrně malá. Všeobecně bych řekl, že je ve velmi dobrém stavu, dokonce bych se nebál říci, že ve velmi dobrém... Takže, vzal jsem kulku, umístil ji pod mikroskop, obracel a fotografoval z různých stran. Postupoval jsem stejně jako u zkušebních kulek. Pak jsem použil speciální mikroskop určený pro porovnávání sledovaných objektů. Spojuje zobrazení dvou předmětů v jedno. Když jsem položil pod jednu trubici mikroskopu deforrnovanau kulku a pod druhou zkušební, podařilo se mi spojit všechny vrypy a škrábance tak, jak to vidíte na této fotogralái."
"Malý moment," zastavil ho Hamilton Burger, "snímek, který nyní držíte v ruce, je pořízen pomocí porovnávacího mikroskopu?"
"Ne, pane. Jsou na něm dvě kulky. Zleva ta, kterou byl zastřelen Scott Shelby, zprava zkušební neboli kontrolní. Osvětleni byla naprosto stejné a na fotografii je dobře patrno, že vrypy jsou naprosto totožné. Proto, aby nevznikly žádné pochybnosti, jsem záměrně pořídil kombinovanou fotografii. Tady je. Spodní polovina zachycuje část fotosnímků kontrolní kulky a to, co je nad dělící čarou, je kus fotografie kulky vyjmuté z těla mrtvého. Je nutno podotknout, že stopy poškození jsou na obou naprosto stejné, což vylučuje shodu náhod a přesvědčivě dokazuje, že bylo vystřeleno právě z uvedeného revolveru."
Neskrývaje své uspokojení ze svědkovy výpovědi, Hamilton Burger prohlásil: "Vaše Ctihodnosti, žádám, aby byla tato fotografie považována za věcný důkaz. Rád bych, aby si ji porotci pečlivě prohlédli."
"O to jsem se už postaral, pane Burgere,"řekl úslužně svědek. "Vyrobil jsem dvanáci fotokopií tohoto snímku. Všechny jsou pořízeny z jednoho negativu a jsou naprosto identické."
"Vaše Ctihodnosti, žádám a rozdání fotografií přísedícím," poprosil Hamilton Burger.
Svědek sáhl do své objemné tašky a vyndal z ní dvanáct zvětšovacích skel.
"Vzal jsem s sebou lupy pro všechny porotce," oznámil.
Okresní prokurátor souhlasně kývl, vzal zvětšovací skla a předal je spolu s fotografiemi zasedajícím porotcům.
Mason pečlivě pozoroval jejich obličeje. Jeden pečlivě prohlížel snímek, zatímco ostatní ho jen přejeli očima a upřeli pohled na obviněnou. To byl neomylný příznak toho, že svůj závěr již udělali.
"Pane Masone, máte nějaké otázky?" informoval se Burger.
"Samozřejmě," odpověděl Mason a snažil se nedat najevo, jak nepříjemným překvapením pro něj byla Noxyho výpověď. "Nechť si tedy porotci prozatím ponechají fotografie a zvětšovací skla, pro případ, že se k nim budeme během výslechu vracet."
"Nemáte námitky?" zeptal se soudce Masona.
"Ne, Vaše Ctihodnosti."
"Dobrá, necháme to tedy tak."
Noxy se podíval na Masona se sebevědomým, téměř samolibým úsměvem.
"Jsem připraven odpovědět na všechny vaše otázky," řekl.
"Děkuji," uklonil se uctivě Mason. "Jestli to správně chápu, pane Noxy, když kulka prochází skrz měkké tkáně a narazí na kost, zůstávají na ní nejen škrábance a rýhy vznikající při průchodu hlavní. Zplošťuje se nárazem a objevují se na ní nové stopy."
"Obyčejně ano."
"A jak to vypadá v našem případě? Zůstaly na kulce nějaké stopy vzniklé při nárazu na kost?"
"Odpovím vám takto: Mohly by se objevit, ale jak jsem již řekl, kulka je ve velmi dobrém stavu."
"Myslím, že jste prve říkal v neobyčejně dobrém stavu."
"Ano, pane."
"Znamená to, že se domníváte, že to není zcela obyčejná kulka?"
"To jsem neřekl. Jen jsem vyslovil názor, že je v neobyčejně dobrém stavu."
"Co je tu neobyčejného?"
"Je prakticky nezploštěná."
"Co to znamená?"
"Jen tolik, že jsme měli štěstí a máme kulku, kterou je možno identifikovat na základě charakteristických zvláštností jejího povrchu. Když je kulka zploštělá nebo jinak deformovaná, což se stává poměrně často, je jedna z jejích stran zpravidla naprosto nevhodná pro expertizu. V daném případě jsou deformace zanedbatelné."
"Dostala se kulka do kostní tkáně?"
"Pokud je mi známo, tak ano."
"Byl jste při pitvě?"
"Ano."

"Takže jste na vlastní oči viděl, když ji vyjmuli z těla?"
"Ano, pane."
"A viděl jste rovněž, jak na ni doktor Sterling vyryl své iniciály?"
"Ano, pane."
"A co jste s ní udělal?"
"Okamžitě jsem ji převzal."
"Dle vaší výpovědi by měly na kulce zůstat nějaké stopy způsobené vniknutím do těla."
"To je zcela možné."
"Objevil jste nějaké?"
"Nedal jsem si takový úkol."
"To znamená, že jen předpokládáte, že tam jsou?"
"Ano."
"Nicméně jste podrobil pečlivé analýze rýhy svědčící o tom, že osudný výstřel vyšel z revolveru, který je zde předložen jako důkaz."
"O to jsem byl požádán."
"Vy sám jste se pravděpodobně nezajímal o to, jsou-li na kulce stopy dokazující, že právě ona byla příčinou smrti?"
"Co se týče příčiny smrti, spoléhal jsem se na doktorova slova. Tím spíš, že jsem viděl na vlastní oči, jak ji z těla vyjímal."
"A viděl jste na vlastní oči otvor, který zanechala při vstupu do těla?"
"Ano."
"Byl jste přítomen od začátku pitvy?"
"Ano, pane."
"A viděl jste polohu kulky?"
"Ano, pane."
"Mimochodem... nemáte fotografie vstupního otvoru?"
Svědek zakašlal.
"Ano, udělal jsem několik snímků. Ale ty nedokazují nic jiného, než existenci otvoru vyhloubeného kulkou v zadní části krku."
"Kde jsou ty fotografie?"
"V mě kanceláři."
"Nevzal jste je s sebou k soudu?"
"Ne."
"Proč?"
"Nepokládal jsem to za nutné. Dělám mnoho fotografií, ale zdaleka ne všechny použiji."
"Jak jsem pochopil z vašeho výkladu, je tato kulka schopna prorazit borovicovou desku o tloušťce čtyři a sedm osmin palce," upřesnil Mason.
"Naprosto správně. To jsou průměrné statistické údaje pro obdobný typ střelné zbraně s takovou kulkou a prachovou náplní."
"Přesto se nedostala do těla."
"Zarazila se o obratel. A když se kulka dostane ke kosti, nelze říci, jak se bude chovat, zejména máme-li brát v úvahu, že v daný moment tělo padalo."
"Takže tvrdíte, že Scott Shelby padal, když ho zasáhla kulka?"
"Ne, pane. To nemohu tvrdit."
"A co můžete?"
"Nejsem specialista v této oblasti."
"Jste odborník v otázkách balistiky. Jak vysvětlíte fakt, že kulka nevešla hluboko do těla?"
"Já... mám svou vlastní verzi, co se toho týče, ale..." neklidně pronesl svědek a začaly se na něm projevovat některé příznaky nervozity.
"To je velmi zajímavé, rádi si to poslechneme."
"Má verze," začal svědek, ale za chvíli se zarazil a po krátké pauze prohiásil. "Nejsem si zcela jist, zda je vhodné, Abych zde vykládal své subjektivní pocity. Vše, co se ode mě chtělo, byla identifikace kulky."
"Ne, to není vše," namítl Mason. "Jste v balistice odborník. Znáte vysvětlení nehlubokého vniknutí kulky do těla. Chci si ho poslechnout."
"Dobrá, když na tom trváte," vzdal se svědek, "ale je to jen má domněnka. Myslím si, že ten člověk byl zastřelen ve vodě. Výstřel vyšel v moment, kdy spadl do vody."
"Vida," zvedl obočí Mason. "To je velmi, velmi zajímavé. Proč si to myslíte, pane Noxy?"
"Žádám nejvyšší soud o prominutí," řekl unaveným hlasem Burger. "Ale, jestli budeme poslouchat všechny neopodstatněné a k případu se nevztahující teorie, nikdy neskončíme. Už tak jsme ztratili mnoho času a já se domnívám, že jakákoli verze týkající se místa nebo způsobu výstřelu nepodložená faktickými důkazy bude zbytečnou ztrátou času."
"Jak jste sám nedávno podotkl," připomenul mu Mason, "máme k dispozici celé denní zasedání."
"Ale já jsem ho nemínil věnovat debatám na zavádějící téma," namítal okresní prokurátor.
"Oznamujete protest?"
"Ano, protestují proti takovému způsobu vedení křížového výslechu, jelikož jsou zadávané otázky neopodstatněné."

"Soud je připraven vyslechnout jakékoliv vysvětlení, pane Burgere," řekl soudce. "Protest se zamítá. Svědku, odpovězte na otázku."
"Daná fakta... v daném případě máme co do činění se skutečnostmi vyžadujícími pečlivější vysvětlení. Jedním z nich je zvláštní tvar vstupního otvoru."
"Co je na něm zvláštního?" zeptal se Mason.
"Problém je v tom, že není kulatý, ale téměř oválný."
"A co to znamená?"
"Obyčejně to znamená, že kulka porušila svůj let po přímce a začala se roztáčet."
"Vysvětlete, prosím, co tím myslíte."
Svědek vyndal z kapsy tužku a předvedl.
"Jestliže se kulka točí tak, jak má, letí po přímce. Takto... Jestliže však má nějaký defekt nebo byl-li náboj vystřelen z vadné zbraně, začíná kulka rotovat následujícím způsobem. Vidíte tuto tužku? Její přední část se pohybuje kupředu po přímce, zatímco zadní, tam, co je guma, se začíná pohybovat po kruhu o průměru dva palce."
Mason přikývl.
"Takže," pokračoval svědek. "Když kulka narazí při své cestě na překážku, nezanechá po sobě kulatý otvor, nýbrž ránu připomínající klíčovou dírku. To nastane proto, že kulka začne jakoby trochu padat na stranu a udeří bokem. Je pochopitelné, že jsem takový otvor přirovnal ke klíčové dírce jen pro větší názornost."
"To je velmi zajímavě," ožil Mason. "To znamená, že v daném případě má vstupní otvor tvar klíčové dírky?"
"Ano, pane."
"Co se vám ještě zdálo zvláštní?"
"Jak jsem již řekl, kulka není skoro vůbec deformovaná. Má jen lehce zploštělý přední zaostřený konec. Kromě toho je neporušená."
Mason znova přikývl. "A co z toho plyne?"
"Na základě této skutečnosti a rovněž toho, že kulka nevešla hluboko do těla, můžeme předpokládat, že se nejprve zarazila o nějaký hladký povrch a teprve poté odrazem zasáhla mrtvého."
"To znamená, že kulka byla odražena," upřesnil Mason.
"Žádám soud, aby vedl v patrnosti, že jsou to jen předpoklady," poznamenal Hamilton Burger.
"Je to výpověď odborníka," namítl Mason.
"Jeho verze."
"Nic jiného, než kvalifikovaná interpretace skutečnosti. Nevidíte?" zeptal se Mason.
"Ne," rozčileně vykřikl okresní prokurátor. "Jako tonoucí se chytáte stébla, ale..."
"Žádám vás, abyste se zdržel osobních útoků," přerušil ho soudce.
Mason opět věnoval pozornost svědkovi.
"Znamená to, že jste fotografie znázorňující vstupní otvor nechal ve své kanceláři?"
"Ano."
"Nevzal jste je s sebou k soudu?"
"Ne, pane."
"Přemýšlel jste o tom, že by se kulka mohla odrazit?"
"Ano."
"Snažil. jste se vyložit svoji verzi okresnímu prokurátorovi?"
"Mám námitku proti poslední otázce obhajoby - je irelevantní a při křížovém výslechu nepřípustná," oznámil Burger.
"Domnívám se, že nic porušeno nebylo," namítl Mason. "Otázka byla položena s cílem vyjasnění kompetence svědka jako experta a jeho nestrannosti. Jestliže se ukáže, že svědek seznámil okresního prokurátora se svým názorem a okresní prokurátor mu poradil mlčet, dokud se ho na to nezeptají, nebo se vyjasní, že okresní prokurátor poradil svědkovi, aby nebral fotografie k soudu, bude zcela zřejmé, že svědek není nestranný."
"Vaše Ctihodnosti, protestuji proti podobnému nařčení," oznámil Hamilton Burger. "Je nedůkazné a poškozuje moji profesionální reputaci. Jsem proti tvrzení podobného druhu a chci tímto připomenout, že mám statut nedotknutelnosti. Žádám vyzvat obhajobu k pořádku a nařídit panu Masonovi, aby se za svá slova omluvil."
"Nemám se za co omlouvat," neustupoval Mason. "Kdyby bylo všechno tak, jak jsem řekl, fakta by hovořila sama za sebe. V opačném případě, proč by se mě snažil okresní prokurátor zastavit při zjišťování skutečností svými námitkami?"
"Abychom neztráceli čas hloupostmi!" vykřikl okresní prokurátor.
Mason se usmál.
"Pohlédněte, jakou barvu má svědkova tvář, Vaše Ctihodnosti. Domníváte-li se, že to jsou nesmysly..."
Svědek stál na svém místě jako zařezaný. Cítil se pod upřenými pohledy poměrně nepříjemně. Tvář měl zesinalou.
"Vaše Ctihodnosti, mám námitku proti podobnému tvrzení," řekl Burger. "Svědkova tvář není důkaz."
Soudce se usmál.
"Námitka se nepřijímá. Žádám svědka, aby odpověděl na otázku."
"Odpovězte na otázku," zopakoval Mason.
"Opravdu jsem se svěřil se svými myšlenkami panu Burgerovi, ale on se domníval, že..."
"Nezajímá nás, co se domníval," přerušil ho Mason. "Potřebujeme vědět, co řekl."
"Vaše Ctihodnosti, to je nepodstatné a k případu to nemá vztah," pronesl další protest Burger. "Tímto způsobem nelze vést křížový výšlech. Obhajobu zajímá obsah rozhovoru mezi svědkem a obžalobou v době příprav k soudnímu procesu. Tento rozhovor nemůže sloužit jako důkaz."

"Domnívám se, že rozhovor mezi svědkem a obžalobou není určen ke zveřejňování u soudu, pokud ovšem není řeč o nějakém konkrétním výroku týkajícím se konkrétní otázky," uvedl soudce. "Při křížovém výslechu však můžete zadávat doplňující otázky, pane Masone."
"Výborně," prohlásil Mason. "Žádám vás, pane Noxy, abyste nám sdělil, zda jste mluvil s okresním prokurátorem o své verzi. Jinými slovy, zda jste mu řekl o skutečnostech, které poukazují na to, že byla kulka odražena povrchem vody a zasáhla šíji mrtvého. A poprosil-li vás okresní prokurátor, abyste o tom u soudu nemluvil."
"No... bylo to řečeno trochu jinak."
"Jste schopen si vzpomenout jak?"
"Jsem nucen znovu protestovat," přerušil je Burger.
"Protest se zamítá," oznámil soudce Maxwell. "V tomto případě se věc týká určitého výroku ohledně konkrétní otázky."
"Jaký vztah má to, co jsem říkal svědkovi, k faktům řešeného případu?" vybuchl Burger.
"Problém není v tom, co jste řekl svědkovi, nýbrž v tom, co svědek udělal," klidně pokračoval Mason. "Přišel k soudu a na vaši radu nechal důležité fotografie u sebe v kanceláři. Díky vám zamlčel důležitá fakta při předběžném výslechu. Dokonce se snažil údajům vyhnout do té doby, než byl donucen říci pravdu. Vaše Ctihodnosti, prohlašuji, že svědka, který vypovídá v případu vraždy a řídí se přitom radami okresního prokurátora, nelze pokládat za nestranného. Tímto využívám svého práva oznámit to přítomné porotě."
"Zaujatost svědka je očividná a pro porotu zcela zřejmá," prohlásil soudce.
"Ale není to zatím zaneseno do protokolu," namítl Mason. "Žádám, aby to bylo řádně zapsáno. Rád bych uvedl, že okresní prokurátor dal svědkovi jisté pokyny týkající se poslední výpovědi, a že se tento svědek řídil jeho radami."
"Domnívám se, že máme důvod uvést tuto skutečnost do protokolu," prohlásil soudce. "Svědek zodpoví vaše otázky."
Noxy nervózně přešlápl z nohy na nohu a vysvětlil:
"Když jsem hovořil s okresním prokurátorem, řekl mi, že o tom nemusím sám mluvit. Podotkl, že budu-li tázán, musím pochopitelně říci pravdu, ale nechtěl, abych vykládal všechny podrobnosti soudu sám, a nechystal se na toto téma zadávat žádné otázky."
"Znamená to, že si nepřál, abyste dobrovolně vyložil svou verzi soudu?"
"Ne."
"Naznačil vám, že v této věci nemáte vypovídat, dokud se vás nezeptají?"
"Asi tak."
"Poradil vám, abyste nebral fotografie k soudu?"
"Řekl, že je nemusím předkládat spolu s ostatními."
Mason se usmál.
"Nechtěl, abyste si je popletl, že?"
"Ano."
"Aby se nestalo, až budete ukazovat snímky kontrolní kulky, že náhodou sáhnete po těch, na kterých je dobře vidět vstupní otvor zvláštního tvaru, a abych já si toho nemohl všimnout?"
"No... Já nevím, jak to myslel. Řekl jen, že není nutné brát je s sebou. Mohl bych si je splést."
"Takže vás požádal, abyste je nebral k soudu, nebo ne?"
"Ano."
"To je z mě strany všechno," ukončil Mason.
"Také jsem skončil," zabručel Hamilton Burger.
"Malý moment," požádal najednou Mason. "Jestli soud dovolí, chtěl bych zadat několik otázek doktoru Sterlingovi. Jak vidím, ještě neopustil soudní síň. Chápu, že to trochu poruší stanovený řád, ale v dané situaci doufám, že soud vyhoví mě prosbě."
"Dobrá," souhlasil soudce. "Doktore Sterlingu, přistupte prosím na místo svědků. Přísahu jste již složil. Pan Perry Mason vám zadá několik doplňujících otázek. Začněte, pane Masone."
"Doktore, nezmínil jste se o tom, že vstupní otvor má neobvyklý tvar," s úsměvem pronesl Mason.
"Nikdo se mě na to neptal," podrážděně odpověděl doktor.
"Naprosto správně. Nezeptal jsem se vás, protože jste mi nedovolili ohledat tělo před pitvou. Po ní byl již na šíji řez, kterým byla kulka vyjmuta. Rozeznat ne zcela obvyklý tvar vstupního otvoru již nebylo možné. Proto jsem se na to ani nemohl zeptat."
"Zodpověděl jsem všechny vámi zadané otázky."
"Správně a odpověděl jste pravdivě."
"Děkuji," s úsměvem se uklonil doktor.
"Ale... z druhé strany," pokračoval Mason, "jste mi mohl sám o této skutečnosti říci. Avšak vy jste ji naopak pečlivě zamlčoval. Zajímá mě následující, doktore. Poradil vám okresní prokurátor Hamilton Burger, abyste se nezmiňoval o svých zjištěních ohledně tvaru otvoru zanechaného kulkou?"
"Vaše Ctihodnosti, mám námitku proti poslední otázce," řekl Burger. "Je neoprávněná. Dotýká se mě osobně a zpochybňuje moji profesionální reputaci. Pokládám ji za zcela nemístnou. Těžko soud dovolí, aby se zde zjišťovalo, o čem mluvil před procesem obhájce se svými svědky."
"Proč ne?" řekl Mason. "Jestli jste radil svědkovi pomlčet o některé skutečnosti a svědek tento fakt zamlčel..."
"Žádná fakta jsme nezamlčovali!" rozčileně vykřikl okresní prokurátor.
"S dovolením Ctihodného soudu chci poznamenat," řekl Mason, "že v případě, že bych požádal svědka obhajoby, aby zamlčel některá fakta, bych pochopitelně počítal s tím, že okresní prokurátor má právo obnovit tento rozhovor během křížového výslechu. Ne s cílem snížit moji profesionální reputaci, ale proto, aby dokázal zaujatost svědka, který

zamlčuje skutečnosti na základě žádosti té či oné strany."
"Nikoho jsem nežádal, aby něco zamlčoval," prohlásil Hamilton Burger.
"Pochopitelně, že ne. Hovořil jsem jen o tom, co by se mohlo stát, kdybych poprosil svědka, aby něco zatajil," široce se usmíval Mason.
"Žádám zanést do protokolu, že svědek není nestranný, protože mu okresní prokurátor naznačil, že je nežádoucí se zmiňovat o tvaru vstupního otvoru zanechaného kulkou, což je dostačující, aby svědek úmyslně tuto skutečnost zatajil."
"Domnívám se, že položená otázka byla formulována patřičným způsobem," prohlásil soudce Maxwell. "Okresní prokurátor měl nepochybně možnost vést výslech svědka takovým způsobem, aby bylo možné vyjasnit situaci opírající se o daná fakta."
"Doktore, co vám tedy řekl okresní prokurátor ohledně dané věci?" zeptal se Mason.
"Řekl jen, že není nutné popisovat vstupní otvor, jestliže o to nebudu požádán."
"Nezdál se vám tvar vstupního otvoru neobvyklý?"
"Ne pane, nezdál."
"Nepokládal jste ho za neobyčejný?"
"Ne. Naprosto obyčejná rána protaženého tvaru. Setkávám se s nimi poměrně často."
"Opravdu, doktore?"
"Ano."
"Je vám známo, doktore, z jakého důvodu může mít vstupní otvor takový tvar?"
"Důvod... Nekvalitní náboje nebo poškozená zbraň, to může mít spoustu příčin."
"S kolika takovými otvory podobnými klíčové dírce jste se za své praxe setkal, doktore?"
"S desítkami."
"A kolik střelných ran jste zkoumal, řkněme... za poslední dva roky?"
"Myslím, že několik set."
"Vzpomenete si z těch několika set aspoň na jeden, který by měl také takový neobvyklý tvar?"
"Ano, pane."
"Jaký to byl případ?"
"Tehdy zastřelili nějakého černocha. Pravda, už si nevzpomínám, jak se jmenoval. Stalo se to... asi před dvěma lety."
"Dobrá. A dál?"
"Říkáte za poslední dva roky..."
"Ano."
"Ne. Více si nevzpomenu."
"A za čtyři roky?"
"Myslím, že ještě jeden takový případ byl. Ale přesně to říci nemohu."
"Znamená to, že když jste řekl desítky, bylo to zveličení?"
"Snad."
"Takže... otvor podobného tvaru není úplně obyčejný."
"Ano. Je poměrně zvláštní."
"Může takový otvor zanechat kulka letící odrazem?"
"Když chcete, tak ano."
"Já nic nechci, doktore. Jen se snažím zjistit, proč má vstupní otvor právě takový tvar."
"Otvor mohla udělat kulka letící odrazem. Jen nechápu, jaký to má význam."
"Je to důležité proto," vysvětloval Mason, "že podle tvaru vstupního otvoru je možno zjistit, zastřelil-li někdo mrtvého úmyslně, nebo zda mířil na něco jiného, ale kulka odrazem trefila Shelbyho."
"Nemíním se s vámi přít," řekl doktor.
Hamilton Burger s ledovým úsměvem pronesl:
"Děkuji, doktore. Jsem přesvědčen, že až bude obhájce dokazovat svou verzi porotě, narazí na konkrétní paragrafy zákona, které mu nedovolují uvést soud v omyl podobnými..."
"Žádám vás, abyste nepřekračovali povolené hranice," přerušil ho soudce Maxwell, "a nedopouštěli se osobních urážek na adresu obou stran - obžaloby i obhajoby. Jsou ještě nějaké otázky ke svědkovi?"
"Ne," odpověděl Hamilton Burger.
"Ani já nemám další otázky, Vaše Ctihodnosti," řekl Mason.
"Dobrá. Svědek může být tedy propuštěn a soud se odebere na desetiminutovou přestávku, během které jsou porotci povinni zdržet se posuzování projednávaného případu mezi sebou, nedovolit, aby se to dělo v jejich přítomnosti, a nevyjadřovat své mínění v otázce viny či neviny obviněného."

19

Mason, Della Streetová a Paul Drake vyšli z přeplněného sálu ven do chodby, aby si zakouřili a poradili se.
"Poslechni, Perry," obrátil se Drake k Masonovi, "ty jsi se vždy první chytal případu, dával jsi mi rady a vždycky jsi měl pravdu. Teď to vypadá, že přichází doba, kdy se to otočí. Chci ti poradit. Je třeba si umýt ruce, než bude pozdě."
"Co tím chceš říci? Myslím, že ti nerozumím."
"Moc dobře víš, co mám na mysli. Sami máme na kahánku a ty ještě úporně obhajuješ klienta, který je vinen. Jakmile

bude prokázána její vina, okamžitě budeš obžalován kvůli Ellen Kushingové. Teď je ještě chvíle, kdy se to dá nějak napravit. Musíme ji využít."
"Nemohu přistoupit na nějaké dohody, když zastupuji klienta," namítl Mason.
"Perry, vždyť ona je vinna. To je jasné jak boží den."
"Já si to nemyslím."
"Kde se tedy vzala ta kulka v zádech?"
Mason mlčel. Zamyšleně sledoval cigaretu.
"To neumím vysvětlit, Paule. Zatím."
"A nevysvětlíš nikdy," rozhořčeně vykřikl Drake. "To víš lépe než já. Perry Masone, soudě podle předložených fotografií, a tady je podvrh vyloučen, bylo vše tak, jak říkají oni. Kulka vyletěla z daného revolveru."
Mason přikývl.
"Ano. Střílelo se z toho revolveru."
"Dobrá," pokračoval Drake. "Teď se blýskáš při křížovém výslechu. Všichni mají dojem, že máš svého svědka. Ale brzo je unaví slovní hříčky a budou se pídit po faktech. A ta jsou skutečně zajímavá. Manželka spí. Vedle na stole leží revolver. Zvoní telefon. Zvedne sluchátko a slyší hlas svého muže, který jí oznamuje, že je na přídi lodi. Pak se vyjasní, že tam nemohl být, protože se odtamtud nedá telefonovat. A máme tu první lež."
"Je možné, že lhal on."
"Dobrá, připusťme, že je to tak," ustoupil Drake. "Ale zkus to dokázat porotcům. Ale pravděpodobnější je, že když vás Parker Benton prováděl po lodi, všimla si telefonu umístěného v přední části a rozhodla se ho využít. Vše nejprve promyslela a připravila. Pak už zbylo jen proměnit plán ve skutečnost."
"I kdyby byla vinna, nemohu to tak nechat a utéci," řekl Mason, který ztrácel trpělivost.
"Dobrá, nemůžeš to tak nechat. Tak jim trochu ustup. Okresního prokurátora myslím uspokojí, když přiznáš zabití druhého stupně. Pak se budeme moci domluvit s Ellen Kushingovou. Když neustoupíš, všechny proti sobě popudíš. Nepodaří se ti ani najít důvod pro odklad. Ellen Kushingová jednoduše podá žalobu, na jejímž základě bude vyžadovat náhradu škody a máme to. Dozpívali jsme."
Mason neodpověděl, ale ještě více se zamračil.
"Podle jejích slov obžalovaná viděla," pokračoval Drake, "jak se muž s někým pere, pak spadl přes palubu a ona uslyšela výstřel. Ohne se přes zábradlí a zahlédne manžela, který se snaží plavat a volá na ni jejím jménem. Pak ho proud snese pod převis jachty. Ale, Perry, je ti jasné, že když kulka zasáhne páteř mezi prvním a druhým krčním obratlem, okamžitě nastupuje celková paralýza. Jakmile toho neštastníka kulka zasáhla, přestal se hýbat."
"Poslechni, Paule," vložila se do rozhovoru Della Streetová, "možná, že vrah čekal ve vodě. Je možné, že byl výborný plavec."
"A z čeho ho ten vrah zastřelil, Dello?" usmál se Drake.
"No, to musíme promyslet."
Drake se znovu usmál.
"Nad čím tady chcete přemýšlet? Je naprosto očividné, že vrah střílel z revolveru, který byl v ruce obviněné."
Mason se zachmuřil.
"Nejproblematičtější místo naší verze je," řekl Drake, "že Marion Shelbyová měla revolver v ruce."
"Hned nato ho předala Parkeru Bentonovi a on policistům," poznamenala Della.
"To už bylo po vraždě," namítl Drake.
Della Streetová s Drakem se srazili pohledy.
"A jste si tím jisti?" zeptala se.
Mason uhasil cigaretu.
"Poslechněte, Dello, na tom něco je."
"No, no, jen si poslužs, když chceš být všem pro smích," pronesl jízlivě Drake. "Chceš tvrdit, že se Shelby schoval pod přídí jachty?"
"Nebo pod zádí," předpokládal Mason, "tam je také převis."
"Nesmysl!" zvolal Drake.
"Přestávka končí," ozpámil dveřník.
Diváci spěchali do sálu, tlačíce se ve dveřích.
"Žádám všechny, aby zaujali svá místa," hlasitě oznámil dveřník.
Mason se vydal ke vstupu do sálu, Drake ho téměř klusem následoval a snažil se, aby nezůstal pozadu.
"Perry, nedělej ze sebe hlupáka. Nic tím nedokážeš. Je lepší to všechno zastavit, dřív než bude pozdě."
"Promluvíme si o tom večer."
"Večer už by mohlo být moc pozdě. Teď přijde na řadu Ellen Kushingová. Jestli na ni budeš tlačit, už nikdy se s ní nebudeme moci domluvit a přesvědčit ji, aby stáhla svou žalobu. Pro všechno na světě, Perry, buď k ní mírnější."
Mason vešel do sálu a rychle mířil ke svému místu. Současně s ním se objevil soudce Maxwell.
"Pánové porotci jsou připraveni. Obhájce je na místě. Pane okresní prokurátore, zavolejte vašeho dalšího svědka."
"Ellen Belsonová Kushingová," představil ji okresní prokurátor. "Nebo také Ellen Kushingová Laisyová."
S vysoce zdviženou hlavou a s očima blýskajícíma se vzrušením zaujala Ellen místo pro svědky. Z jejího vzhledu bylo patrno, že před tím, než šla k soudu, strávila nemálo času v kosmetickém salónu a pečlivě, do nejmenších detailů promyslela svůj oděv.
Mason musel uznat, že tato krásná energická žena má perfektní vystupování a pochopitelně udělá na porotce ten nejlepší dojem. Zvedla pravou ruku a složila přísahu. Pak si sedla do křesla pro svědky, dala nohu přes nohu, mírně

odhrnula sukni z kolenou a s úsměvem pozvedla oči na okresního prokurátora, dávajíc mu tím najevo, že je připravena odpovídat.
Po několika málo úvodních otázkách přešel okresní prokurátor přímo k vyjasnění jejích vztahů se Scottem Shelbym. Oznámila, že se jejich kanceláře nacházely v jednom domě, že se seznámili před půl rokem a že jí začal věnovat stále více a více pozornosti. Pak jí začal pomáhat a dávat jí pracovní rady. Nakonec se objevil společný obchodní případ.
"Překoupila jste tuto smlouvu?" upřesnil okresní prokurátor.
Otočila se k porotcům a řekla prostě: "Přiznávám se, že ano."
"Proč?"
"Nebudu nic tajit, věděla jsem, že se uzavírá smlouva o prodeji ostrova. Byla jsem si naprosto jista, že kupující nemá o smlouvě ani ponětí, a rozhodla jsem se, že je to dobrá možnost, jak vydělat."
"Zasvětila jste do svých plánů pana Shelbyho?"
"Ne."
"Proč?"
"Pan Shelby byl ženatý. Věděla jsem, že se mu líbím a že v jeho zájmu o mne není nic platonického. Chápala jsem, že tím, že mi prokazuje různé drobné služby, spřádá sítě takovým způsobem, aby mi mohl navrhnout bližší vztah. Necítila jsem se panu Shelbymu nijak zavázána. Oba, on i já, jsme cílevědomí lidé. Potřebovala jsem si vydělat na živobytí a on také. Nabídl mi tuto smlouvu, protože se domníval, že nemá žádnou cenu."
"A vy jste ji koupila?"
"Ano."
"Kolik jste za ni zaplatila?"
Usmála se.
"Částka byla jen symbolická. Pan Shelby pohlížel na tuto smlouvu jako na obyčejný list papíru. Řekl mi, že v případě, že ji obnovím zaplacením dlužných částek, mohu ji pokládat za svou."
"A co jste udělala dál?"
"Připravila jsem doklady k odprodeji práv. Shelby tyto doklady podepsal. Pak jsem najala člověka, který měl jménem Scotta Shelbyho předat Jane Kellerové pět set dolarů..."
"Rozhodla jste se riskovat takovou částku?"
"Žádný risk to nebyl," řekla s úsměvem. "Byla jsem přesvědčena, že je Jane Kellerová nevezme. To by bylo totéž, jako kdyby zrušila obchod, takže o nic nešlo."
"Milovala jste pana Shelbyho?"
"Samozřejmě, že ne."
"A pan Shelby vás?"
"Ne, domnívám se, že to pro něj byl jen další milostný románek. Co se mne týče, milovala jsem v té době někoho jiného."
"Vašeho muže?"
"Ano."
"Řekněte nám, jak se události vyvíjely dále?" požádal ji okresní prokurátor.
Mason se zadíval na porotce. Snažil se z jejich tváří vyčíst, jaký dojem na ně udělalo vyprávění svědkyně. Bylo naprosto jasné, že její slova padla na úrodnou půdu a že výpověď bude mít zásadní vliv na průběh přelíčení. Zaujala svým vystupováním, zjevem a živostí. Ve tvářích zástupců staršího pokolení se objevovaly blahosklonné úsměvy. Imponovalo jim, že se nevyhýbá skutečnostem a odpovídá přímo na otázky.
Byla to přitažlivá dáma, na kterou se věšel kdejaký pobuda. Aby se vetřel do její přízně, začal jí prokazovat drobné služby, pracovní rady a poté jí milostivě přepustil smlouvu, která dle jeho názoru neměla cenu zlámané grešle. Ellen statečně vsadila vše na jednu kartu a bojovala o své vítězství.
Kdyby byla na jejím místě nějaká jiná, méně upjatá žena, byly by její činy oceňovány jako chamtivost, kdyby nebyla tak otevřená, dělal by její projev dojem, že je pokrytecká, kdyby nebyla tak přitažlivá, vinili by ji z egoismu. Ale Ellen Kushingová měla všechno - krásnou postavu, veselý úsměv, přirozenost a inteligenci. Přísedící porota jí byla nakloněna. Dle jejich názoru vyzrála na muže, jehož zájem o ni byl čistě fyzický. Připravil past, do které se sám chytil. Každý z nich hrál svou hru, ale Ellen zvítězila.
Okresní pokurátor jí se zdůrazněnou přesností zadával otázky, které jí umožňovaly objevit se v tom nejlepším světle. Porotci seděli pohodlně v křeslech a naslouchali. Zkušeně zdůrazňovala některá slova a během okamžiku vykreslila porotcům osobnost Scotta Shelbyho, který byl dvakrát ženatý, znova rozvedený, a když se oženil potřetí, byla mu zjevně manželská pouta příliš těsná. Pokládal sňatek za dobrý zastírací manévr a nemínil se jím nijak omezovat.
Jako zástupce silnějšího pohlaví byl přesvědčen o své intelektuální převaze a hrál roli bohatého dobrodince. Ve skutečnosti byl jen vychytralý podvodník. Jeho rady a drobné úsluhy jí nepřinesly nic než občasné zanedbatelné provize. Přepouštěl jí jen věci, ze kterých se nedalo už nic získat, nicméně měl pocit, že je tím zajímavý.
Pak přešla Ellen Kushingová k vyprávění toho, jak přišla ke smlouvě o pronájmu, jakým způsobem prostřednictvím Shelbyho připomněla svá práva a jakou to vyvolalo reakci. Když pan Mason zatelefonoval Scottu Shelbymu a požádal ho o projednání situace, jako na obrtlíku otočil. Pochopil, že téměř propadlá smlouva, kterou předal Ellen Kushingové, by mohla ještě vynést pěkné peníze. Odhalil svou pravou tvář, začal být chamtivý. Okamžitě požadoval vrácení smlouvy a vymýšlel si proto stále nové a nové důvody. Ale Ellen Kushingová neustoupila. Nakonec se dohodli, že pro začátek bude Ellen hrát roli svědka a veškerá jednání k dosažení kompromisu povede Shelby. Za to dostane jednu čtvrtinu částky, kterou usmlouvá.
Shelby si rval vlasy, že pustil z ruky tak výhodný obchod. Jakmile přišla řeč na peníze, shodil masku hodného

dobroděje a ukázal se v pravém světle. Lstivý a vychytralý podvodník.
Hamilton Burger zkušeně vedl vyprávění tak, aby porotci plnou měrou docenili, jaké se před nimi rozvíjí drama a jací jsou jeho hrdinové. Poté předložil jako důkazy text smlouvy o pronájmu a doklad o předání práv.
"Za jakým účelem jsou tyto dokumenty předloženy?" otázal se soudce a podíval se na Masona, očekávaje námitku.
"Jsou potřebné pro vysvětlení motivu vraždy."
"Nechápu, jaký mohou mít vztah k motivu trestného činu," řekl soudce.
"Doklady vysvětlují, proč se nám známá společnost sešla na palubě jachty," odpověděl okresní prokurátor.
"S tímto tvrzením mohu souhlasit, ale zajímá mě, jaký vliv mají předložené doklady a výpověď svědkyně na motiv činu obviněné."
"Vaše Ctihodnosti," trval na svém Burger, "domnívám se, že pomohou pochopit důvod vraždy a vysvětlí některé výpovědi obviněné. Měl jsem pravděpodobně nejprve seznámit soud s její výpovědí. Myslím, že je na místě připomenout, v jak napjaté atmosféře se uskutečnilo setkání na jachtě..."
"Proč?"
"Aby bylo jasné; proč se právě v tento okamžik obviněná rozhodla čin vykonat. Je pravděpodobné, že už delší dobu vraždu plánovala a jen očekávala vhodnou příležitost. Výpověď mého svědka má demonstrovat, že se právě taková příležitost tehdy naskytla. Obviněná si nemohla dovolit šanci pustit, a tak ji využila. Dovoluji si podotknout, Ctihodnosti, že obhajoba nemá námitky."
Soudce Maxwell vrhl na Masona pohled přes okraj svých brýlí.
"Nemáte námitky, pane Masone? Souhlasíte?"
"Ano," ozval se Mason. "Nechť je porota seznámená se všemi fakty týkajícími se případu. Chci, aby měli vyčerpávající informace."
"O to se snaží i obžaloba," usmál se Hamilton Burger.
"Dobrá," souhlasil soudce Maxwell. "Doklady se přijímají jako důkazy a budou příslušným způsobem zaregistrovány. Máte ještě hodně otázek k této svědkyni? Soud bude nucen vás uvědomit, že čas vymezený dennímu zasedání pomalu vypršel a slyšení bude odročeno na zítřek."
"Když soud dovolí, položím ještě několik otázek."
"Dobrá, začněte."
Burger se otočil ke svědkyni.
"Pokud je mi známo, vy a obhajoba máte rozdílné názory ohledně jedné velmi důležité otázky."
Soudce Maxwell se upřeně zadíval na okresního prokurátora.
"Z jakého důvodu se na to ptáte?" informoval se.
"Chci prokázat, že svědek není nestranný."
"Chcete říci, že svědek straní obhajobě?"
"Naopak, Vaše Ctihodnosti. Má s obhajobou určité rozpory."
"V tom případě je věcí obhajoby to dokázat."
"Není mi znám výnos, který to stanoví, Vaše Ctihodnosti," namítl Hamilton Burger. "Vyjasnění nestrannosti svědka patří k obecně uznávaným praktikám. Byl jsem obviněn ze zatajování některých skutečností. Nemíním dále nic riskovat."
"Obhajoba může sama dokázat svědkovu zaujatost, jestliže to bude považovat za nutné," řekl soudce Maxwell.
"Pochopitelně, že může, Vaše Ctihodnosti. Neznám však nařízení, které předepisuje, že když některá fakta vypovídají pro obhajobu, může je přednést jen obhajoba, a ta, která hovoří pro obžalobu, využívá pouze obžaloba. Jestliže se soud míní řídit tímto pravidlem, rád bych obrátil pozornost poroty na bezdůvodné popírání výroků obžaloby, která čekala, než si obhajoba vyjasní fakta spojená s odrazem kulky, lépe řečeno, s rádoby existujícím odrazem."
"To byla situace poněkud jiná," poznamenal soudce Maxwell. "Domnívám se, že je bezdůvodné vyzdvihovat tuto otázku, protože jsou uvedené skutečnosti obhajobě známy a v případě, že to uzná za vhodné, sama je oznámí. Co se týče vyjasnění problému s kulkou, ukázalo se, že dané skutečnosti byly známy pouze obžalobě, která neinformovala obhajobu."
"Ale obhajoba na ně přišla."
"Skutečně. Díky profesionalitě a zkušenostem advokáta," namítl soudce Maxwell. "Nyní je situace poněkud jiná. Stěží ji můžeme porovnávat."
"Tvrdím, že z pohledu zákona v nich není žádný rozdíl."
Soudce pohlédl na Masona.
"Řeknete k tomu něco, pane Masone?"
"Zdržím se jakýchkoli výroků, Vaše Ctihodnosti."
"Mám to chápat tak, že souhlasíte s obžalobou?"
"Ne, pane. Dávám přednost postupu podle jednacího řádu."
"Jestliže proti této otázce nemáte námitek..."
"Vaše Ctihodnosti, nemohu říci, že souhlasím s obžalobou, ale zároveň ani nic nenamítám. Domnívám se, že kontrola průběhu výslechu svědků je v kompetenci soudu."
"Jestliže nemáte námitky, není soud povinen oznámit protest místo jedné ze stran. Pochopitelně tehdy, má-li skutečnost vztah k projednávanému případu."
"Vaše Ctihodnosti," obrátil se k soudu Hamilton Burger, "rád bych přečetl soudu výtažek z Jansenovy knihy Soudnictví, druhého vydání, ze strany tisící padesáté. Cituji autora: Stanovení skutečnosti zaujatého vztahu svědka uríči straně, proti které je vyzván svědčit, vyjevení hrozeb, msty, nenávisti a podobně, se pokládá za oprávněné.

Porotci mají věnovat zvýšenou pozornost výpovědi nenávistně naladěných. suědků."
"Naprosto správně," řekl soudce Maxwell. "Toto ustanovení je zcela nesporné a není nutné se odvolávat na autory. Ve vašem případě je však situace poněkud jiná."
"Jestliže mi soud dovolí přečíst ještě jeden citát, domnívám se, že se vše vysvětlí," trval na svém Hamilton Burger.
"První citát jsem přednesl proto, aby přítomní neměli pochybnosti ohledně toho, co uslyší dále. Chci zdůraznit, že autor nespojuje tyto dva případy, nýbrž je pečlivě odděluje."
"Dobrá," řekl s neskrývanou nevolí soudce Maxwell. "Co je tam dál?"
"Dále následuje..."
Hamilton Burger udělal pauzu a přečetl: "To znamená, že je vždy oprávněné vyjasnění, jaké jsou vzájemné vztahy mezi svědkem a stranou, proti které svědčí, a rovněž mezi ním a stranou, která ho vyzvala k výpovědi."
Hamilton Burger se posadil do svého křesla.
"Rád bych se na tento materiál podíval," důrazně požádal soudce Maxwell.
Burger mu knihu podal.
"Vydání je staré, Vaše Ctihodnosti, ale formát je velmi praktický. Dávám přednost objemnějším materiálům..."
"Nemusíte se omlouvat," řekl soudce Maxwell. "Jansen je uznávaný autor. Dovolíte, podívám se. Tak... hm... zde je jeden citát... a tady druhý... Nu což, jestli nemá obhajoba námitek, povoluji předložit důkazy."
Burger se vítězoslavně usmál.
"Odpovězte na otázku, paní Laisyová."
"Podala jsem žalobu na pana Perryho Masona a pana Paula Drakea na zaplacení částky dvou set padesáti tisíc dolarů za utrhání na cti. Oznámili policii, že je v mě ložnici muž a že ukrývám Scotta Shelbyho, který dle jejich mínění zavražděn nebyl. Toto nařčení je naprosto absurdní. Naposledy jsem viděla Scotta Shelbyho dvanáct hodin před jeho smrtí."
"Můžete přistoupit ke křížovému výslechu," s vítězoslavným úsměvem prohlásil Burger.
"Děkuji vám," řekl Mason. "Dotknu se vašeho posledního tvrzení, paní Laisyová, tak zvané urážky. Obávám se, že jste ne zcela přesně vyložila podstatu problému. Zapomněla jste dodat, že ve vaší garáži byly nalezeny mokré pánské boty a promočená deka. Policie byla nucena zjistit, nejel-li ve vašem voze člověk, který se nacházel chvíli předtím ve vodě."
"Vaše Ctihodnosti," oznámil Hamilton Burger, "jsem proti podobnému vedení křížového výslechu. Obhájce má právo stanovit nestrannost svědka, ale je nemístné vysvětlovat zde všechny detaily obžaloby z nactiutrhání."
"To ani nemíním dělat," namítl Mason. "Jen upřesňuji okolnosti, za kterých jsme se obrátili na policii, a podstatu toho, co bylo zjištěno. Myslím, že souhlasíte, že oznámení podložené fakty se diametrálně liší od oznámení, které je neopodstatněné."
"To se dalo čekat," rozčileně řekl soudce Maxwell. "Výslech má tu vlastnost, že obyčejně zachází příliš daleko. Povolil jsem obžalobě prokázat zaujatost svědka proti obhajobě, následně jsem tedy povinen dát možnost obhajobě podrobněji tuto otázku prodiskutovat. Kdyby obhajoba uvedenou skutečnost prokázala sama, postačovala by jediná svědkova odpověď dokazující, že není nestranný. Nyní, když byla svědkova zaujatost prokázána, má obhájce plné právo na hlubší projednání věci."
"Naprosto správně, Vaše Ctihodnosti," potvrdil Mason. "Právě proto jsem neměl námitky proti otázce zadané žalobcem, přestože jsem se domníval, že je irelevantní."
"I já myslím, že otázka nemá přímou souvislost s případem. Jelikož však jsem povolil dotknout se tohoto problému na počátku výslechu, musím vám dát možnost rozšířit křížový výslech. Přesto prosím, pánové, mějte na paměti, že do konce dnešního zasedání nezbývá mnoho času."
"Jestliže mi soud dá pět, deset minut," prohlásil Mason, "jsem přesvědčen, že to ukončíme."
"Dobrá."
"Můžete tedy odpovědět na moji otázku?" zeptal se Mason.
"Nevím, co jste oznámil na policii," odpověděla Ellen Kushingová.
"Ve své žalobě tvrdíte, že ano."
"To není tvrzení, ale předpoklad," vmísil se do rozhovoru Burger.
"Ale svědkyně ví přesně, že byla v její garáži nalezena mokrá, lépe řečeno vodou namočená deka."
"Ve které vezla led," zamračeně zabručel Burger.
"Zvedněte svoji pravou ruku," požádal Mason okresního prokurátora.
"Proč?"
Mason se usmál.
"Jestliže jste rozhodnut vypovídat místo svědkyně, byl bych rád, kdybyste složil přísahu:"
Sálem se rozlehl smích. Burger zčervenal.
"Pánové, prosím..." přerušil je soudce. "Žádám strany, aby se zdrželi osobních invektiv a dali možnost svědkyni odpovídat na otázky."
"Byla ve vaší garáži objevena mokrá deka?" vrátil se Mason k výslechu.
"Ano, zabalila jsem do ní led," odpověděla rozčileně.
"Byly tam rovněž nalezeny mokré pánské boty?"
"Byly to boty mého manžela," řekla. "Domnívám se, že žena má právo nechat v garáži obuv svého manžela."
"Copak on už byl tenkrát vaším mužem?"
"Ne. Vzali jsme se před čtyřmi dny."
"Naprosto správně. Přiznáváte tedy, že zcela mokrá deka a stejně mokrý pár pánských bot byly objeveny v koutě vaší garáže následující ráno po vraždě?"
Porotci poposedli na židlích a ožili. V očích se jim zračil zájem a napjatá pozornost. Hamilton Burger se cítil krajně

nesvůj a zabořil se do svého křesla tak, že zaskřípělo. Když si všiml, že svědkyně vyčkává s odpovědí, zvedl se, aby oznámil protest. Pak si to ale rozmyslel a schoval se zpět do svého křesla. Z jeho výrazu bylo patrné, že pro námitku nenašel patřičné opodstatnění.
Svědkyně zlobně prohodila:
"Chcete-li znát fakta, místo toho, abyste se zabýval intrikami, jsem ochotna vám je vyložit."
"Udělejte pro mě něco,"` řekl Mason.
"Vaše Ctihodnosti, to nemá s případem nic společného."
"Protest se zamítá," prohlásil soudce Maxwell. "Svědek projevil zaujatost při počátečním výslechu. Obhajoba vede křížový výslech svědka, který je předpojat nejen z teoretického a formálně právnického hlediska, nýbrž i z praktického. Jelikož byla svědkova zaujatost odhalena obžalobou během počátečního výslechu, nevidím důvod, proč by nemohla vést obhajoba křížový výslech v otázkách pro ni důležitých."
"Děkuji, Vaše Ctihodnosti," pronesl Mason. "Domnívám se, že mám zákonné právo vyjasnit tyto skutečnosti."
"Umím soudu vyložit fakta i bez vaší pomoci," štěkla Ellen Kushingová. "Jela jsem na piknik s mužem, za kterého jsem se chtěla provdat. Vyjeli jsme hned po poledni v den onoho osudného setkání na jachtě. Byli jsme za městem asi do čtyř nebo do pěti hodin. Mám fotografie, které to potvrzují."
"Vida!" vykřikl Mason. "Rádi se s nimi seznámíme."
"Žádám soud, aby měl na paměti..." začal protestovat Burge r.
"Předložte fotografie. Protest se zamítá," napůl otráveně a napůl rozzlobeně prohlásil soudce Maxwell. "Sám jste nás dostal do téhle kaše, pane Burgere, a já nemíním brát slovo ani obhájci, ani svědkyni. Zejména proto, že jste to udělal záměrně. Pokračujte. Je nutné vyslechnout vše do konce."
Mason převzal od svědkyně fotografie.
"Na těchto snímcích je vidět, že můj muž stojí na voru," vysvětlila svědkyně. "Namočil si boty, když z něj skákal na břeh. Udělal ho sám z desek a větví. A tady je vidět deka s ledem. Zabalili jsme ho do deky a tak odvezli na místo..."
"Proč právě v dece?" zajímal se Mason.
"Zkoušel jste někdy přenášet led v rukách, pane Masone?" zeptala se jízlivě svědkyně.
Na některých tvářích se mihl úsměv.
"A co bylo po pikniku?"
"Byla jsem se svým mužem."
"Do kdy?"
"Než bylo nutné odjet na nádraží přivítat mou matku, která přijela na návštěvu a nocovala u mne."
Mason se podíval na hodinky.
"Jestli to správně chápu, přeruší nyní soud zasedání do zítřejšího rána."
Soudce Maxwell kývl na znamení souhlasu. Bylo vidět, že má vztek na okresního prokurátora, že tak neodbytně trval na potvrzení předpojatosti svědkyně, a nemenší zlost na Masona, protože patřičně využil příležitosti.
"Řízení se odročuje. Zítra je sobota, proto bude zasedání pokračovat v pondělí v deset hodin ráno. Porotci zůstanou pod ochranou šerifa. Mají zakázáno sdělovat si mezi sebou názory týkající se procesu, nesmí připustit, aby to někdo dělal v jejich přítomnosti a jsou povinni zdržet se jakýchkoli výroků o vině nebo nevině obviněné. Zasedání je uzavřeno."
Soudce se zvedl a rozčileně se odebral do své kanceláře. Burger hodil po Masonovi vražedný pohled.
"Tak co? Spokojen?"

Mason se pousmál.
"Pokračujte v tomtéž duchu."
Okresní prokurátor rozčileně mrkl a chtěl něco říci. Pak si to ale rozmyslel, prudce se zvedl ze svého křesla a vydal se k východu.
Mason se obrátil na šerifova pomocníka, který odváděl Marion Shelbyovou.
"Byl byste tak laskav a zdržel se na okamžik? Rád bych dal své klientce pár otázek."
Pomocník přikývl a ustoupil poněkud stranou.
"Na vaší odpovědi na mou otázku velmi záleží. Jste si jista, že člověk, který přepadl přes palubu, byl váš muž?"
"Absolutně."
"Podařilo se vám ho rozpoznat.?"
"Když padal, tak ne. Ale jsem přesvědčena, že ve vodě byl on."
"Trváte na tom, že to byl váš manžel?"
"Přísahám."
"Byl tam dostatek světla, abyste ho mohla poznat, aniž byste se spletla?"
"Ano."
"Slyšela jste jeho hlas?"
"Ano."
"Byl to skutečně hlas vašeho manžela?"
"Ano."
"Dříve, než odpovíte na následující otázku, se dobře soustřeďte. Když byl váš muž ve vodě, dělal pohyby rukama a nohama?"
"Ano. Nějak divně sebou škubal."
"Plaval na zádech, nebo na břiše?"

"Na zádech."
"To znamená, že jste neviděla zátylek?"
"Ne, jen tvář."
"Jste si jista, že se hýbal?"
"Pochopitelně. Dělal trhavé pohyby rukama i nohama. Odrážel se, ale jinak, než to dělají zdraví a silní lidé, tak jako by... jako by ho někdo praštil po hlavě. Myslím si, že se tak divně pohyboval, protože se o něco udeřil."
"Byl ve vodě sám? Nikoho jiného jste neviděla?"
"Ne, nikoho."
"Jachta má převis. Všimla byste si, kdyby se tam někdo schovával?"
"Myslím, že ne. Když ho proud snesl pod převis, ztratila jsem ho z dohledu. Doufala jsem, že se objeví na pravé straně... Zdálo se mi, že ho proud snese tam, a vrhla jsem se k zábradlí. Ale proplul, jak víte, podél levé strany."
"Slyšela jste zvuk výstřelu před tím, než se muž objevil ve vodě?"
"Ano. Výstřel zazněl ihned poté, co manžel přepadl přes palubu, anebo... je možné, že ho tam stáhli..."
"Připouštíte i toto?"
"Víte, když tenkrát stál na palubě, bylo to nějaké divné. Motal se ze strany na stranu. A když byl ve vodě, zdálo se mi, jako by bojoval s něčím neviditelným, co ho stahuje pod vodu. Přímo se bránil neviditelnému protivníkovi."
"Paní Shelbyová, všechno by bylo výrazně jednodušší, kdyby váš manžel nebojoval, když jste ho zahlédla po zaznění výstřelu. Je možné, že nehybně ležel, ruce a nohy se mírně hýbaly, jak s nimi pohazoval proud, a vám se zdálo, že se snaží plavat?" navrhl Mason.
"Pohyby byly velmi prudké. Bojoval. Snažil se klást odpor."
"Chápete, že se vaše situace výrazně zhoršila, když expertiza prokázala, že smrtící výstřel vyšel z revolveru, který jste držela v ruce?"
"Samozřejmě, že chápu."
"V tom případě je to vše," ukončil Mason. "Přemýšlejte, ještě je čas."
"Chcete, abych změnila svoji výpověď, pana Masone?"
Mason unaveně odpověděl:
"Chci, abyste mluvila pravdu, nic víc. Ale jestli lžete, upozorňuji vás, že vás to nejrychleji přivede na elektrické křeslo."
"Ale já nemíním popírat svá slova, řekla jsem pravdu a nemám co dodat."
"Dobrá," řekl Mason. "Nebudeme se k tomu více vracet. Raději si promluvíme o zbrani. Patřila vašemu muži?"
"Ano."
"Měl ji dlouho?"
"To nemohu říci. Měl ji po celou dobu, co jsem ho znala."
"Nosil ji u sebe?"
"Obyčejně ne, ale poslední dva měsíce se od ní neodlučoval."
"Nevíte proč?"
"Ne."
"Možná měl nějaké nepřátele."
"To nemohu říci."
"Měl ten den, dvanáctého, zbraň u sebe?"
"Ano. Vyndal ji z kapsy kalhot, když se před spaním svlékal. Položil ji na noční stolek."
Mason malou chvíli mlčel a zvažoval, co slyšel. Pak pokračoval:
"Požádal vás telefonem, abyste vzala revolver a přinesla mu ho?"
"Ano."
"Znamená to, že nosil zbraň u sebe proto, že byl na jachtě člověk, kterého se bál?"
"Také si to myslím. A ještě něco, pane Masone, střílel z toho revolveru den, vlastně dva dny předtím."
Masonovy oči ožily.
"Jak to víte?"
"Revolver nebyl nabitý, když ho desátého večer vyndal. Otevřel zásuvku, našel krabičku s náboji a nabil."
"Zatraceně. Nenapadlo vás zeptat se, proč to dělá?"
"Ne. Nikdy jsem ho nežádala o vysvětlení, bylo to zbytečné."
Mason se zamračil.
"Možná jen trénoval."
"Ano, asi to tak bylo."
"Byly využity všechny náboje? Všech šest?"
"Ano. Nabil ho úplně."
"V tom případě potom ještě jednou vystřelil. V bubínku byla prázdná nábojnice, když jste revolver vzala."
"To jsem se dověděla až od policie."
Její odpověď přiměla Masona znovu k zamyšlení.
"Je škoda, že tak málo víme o životě vašeho manžela, o jeho přátelích a lidech, kteří ho neměli rádi," řekl nakonec.
"Je mi líto, pane Masone, ale v tom vám nemohu pomoci. Téměř s nikým jsme se nestýkali. Byl velmi uzavřený Nic o něm nevím... Ani o jeho práci, ani o zájmech, ani o přátelích..."
Mlčeli.
"Jak jsme na tom, pane Masone?" nevydržela ticho.
"Zatím nemohu říci nic určitého," odpověděl vyhýbavě.

Nervózně se zasmála.
"Raději mi to nechcete říci, že?"
"Mohu jen potvrdit, že okolnosti nehrají pro nás."
Povzdechla si.
"Vím, že uděláte vše, co bude ve vašich silách, pane Masone. Na shledanou."
"Na shledanou," rozloučil se.
Vzal svou aktovku a bez ohlížení vyšel ze soudní síně.

20

Se zkříženýma rukama a zlehka předkloněnou hlavou chodil Mason sem tam svou kanceláří. Della Streetová seděla za stolem. Před sebou měla otevřený zápisník, připravenou tužku a netrpělivě očekávala další příkazy svého šéfa. Vedle seděl v koženém křesle Paul Drake. Lebedil si ve své oblíbené pozici s nohou přehozenou přes opěrku křesla tak, aby se mohl o druhou pohodlně opřít. Čas od času Mason prohodil nějakou repliku, která zůstala bez odpovědi.
"Perry, nestačilo to už?" řekl nakonec Paul Drake. "Nesmyslně se snažíš hlavou prorazit zeď. Dostali jsme se do slepé uličky. Vypadá to, že je to případ, ze kterého se ti nepodaří najít východisko. Marion Shelbyová je vinna."
"Přemýšlím nad jednou možností," ozval se Mason. "Na první pohled vypadá úplně nepravděpodobně, ale..."
"Tak, tak," přerušil ho Drake. "Nezapomeň na psychologii porotců. Tobě nemusím nic vysvětlovat, Perry, myslím, že mě chápeš. Chytil jsi se beznadějného případu a Hamilton Burger z tebe udělá hlupáka. Pochybuji, že se porotcům bude líbit, jak je taháš za nos. Jakmile začne vypovídat, budete oba pro smích a nakonec se dočkáte toho, že jí přiklepnou těžké zabití prvního stupně."
"Máš pravdu, souhlasil Mason. Zatím nemám nejmenší šanci, ale dnes je teprve pátek. Máme před sebou níkend a..."
Zazvonil telefon. Mason zdvihl obočí a otočil se k Delle Streetové.
"Zeptejte se, kdo to je, Dello."
Zvedla sluchátko.
"Haló, ano... dobrá."
Zvedla oči a podívala se na Masona.
"To je ředitelka věznice. Tvrdí, že s vámi chce mluvit Marion Shelbyová. Zavolá ji k telefonu."
"Dejte mi to," řekl rychle Mason a natáhl ruku po aparátu.
"Poslouchám," řekl klidným hlasem, "co se stalo?"
Marion Shelbyová zavzlykala: "Jste dobrý, skvělý, prostě jedinečný člověk. Obávám se, že až příliš na takový případ. Nerada bych vás zarmoutila. Já... zbavuji vás veškeré zodpovědnosti."
"Chcete tím říci, že si nepřejete, abych vás zastupoval?" zeptal se Mason.
"Ano."
"Chcete se zříci obhájce?"
"Ne."
"Chci si najmout jiného advokáta. Takového... takového, který se vyzná lépe v těchto věcech. Zajede k vám Lotton Keller. Už je na cestě. Všechno vám vysvětlí. Ale já bych chtěla, abyste věděl... abyste pochopil, že nenesete žádnou zodpovědnost. Rozumíte mi, pane Masone? Nyní potřebuji advokáta, který bude lépe umět vést případ tohoto druhu."
"Znamená to, že se mne zříkáte? Mám to tak chápat?" ostře se zeptal Mason.
"Ne, ne. Jen jsem se rozhodla vyměnit advokáta. Nechci; abyste se zapletl do téhle špíny. Souhlasíte se mnou, ne?"
"Ano, pochopitelně, že souhlasím," štěkl Mason a hodil sluchátko do vidlice.
"Co se stalo?" zeptala se s účastí Della.
"Zřekla se mých služeb," odpověděl Mason. "Navštívil ji Lotton Keller a přesvědčil, aby si vzala jiného advokáta, který, podle jejích slov, se v těchto věcech lépe vyzná."
Když Della uslyšela tuhle novinku, vyskočila ze svého místa, přiletěla k Masonovi a pověsila se mu na krk.
"Panebože, šéfe. Já jsem tak ráda. Jsem strašně šťastná."
"Po tom všem, co se stalo, Perry, to můžeš pokládat za dar osudu," dodal Drake.
"Za dar?" rozčiloval se Mason. "Ještě nikdy mě nikdo tak neponížil. Nejprve mě prosí o pomoc a pak..."
"Obávám se, Perry," snažil se ho uklidnit Drake, "že se musíš střízlivě podívat na věc. U křížového výslechu jsi udělal vše, co jsi mohl, ale fakta mluví proti tobě. Od začátku jsme byli v nevýhodě, ale držel ses pevně. Všem jsi jim ukázal, jak je třeba vyslýchat svědky obžaloby. Víc už nemůžeš udělat nic. To chápou všichni, dokonce i ten chytrák Keller, který myslí vším, jenom ne hlavou. Když se klientka rozhodla pro jiného advokáta, zaplať Pán Bůh. Je to prostě štěstí. Už nejsi ve hře, teď se můžeme pokusit urovnat věci s Ellen Laisyovou a na všechno zapomenout."
Mason se zamračil a výmluvným gestem ruky ho zastavil.
"To stačí. Zatracená práce. Pojďte, půjdeme se najíst."
"S radostí," ozvala se Della Streetová. "Jsem strašně hladová."
Mason sundal z věšáku klobouk.
"Dello, zítra sem přijde Ellen Kushingová-Laisyová k písemné výpovědi pod přísahou. Mám souhlas jejího advokáta, pana Attiky, který je mistr na tyhlety podloudné věci."
Mason si oblékal kabát a chtěl ještě něco říci, když vtom se ozvalo zaklepání na dveře.
"Podívejte se, Dello, kdo to je," požádal Mason, "a řekněte jim, ať přijdou o velikonočním pondělí."
Della Streetová přistoupila ke dveřím.

"Kancelář je zavřena."
"Dovolte mi, prosím, vejít, jsem Lotton Keller. Potřebuji mluvit s panem Masonem."
Mason naslouchal, pak se usmál na Paula Drakea a pronesl:
"A proč bychom si nemohli pobesedovat? Může to být zajímavé. Pusťte ho dál, Dello."
Lotton Keller byl spokojen sám se sebou. Z koutku úst mu trčel doůtník. Sebevědomě vešel do kanceláře, pozdravil se se všemi a sedl si.
Mason se dotkl kraje stolu.
"Budeme si muset pospíšit, pane Kellere. Právě odcházím."
"Nemusíte se zdržovat. Budu velmi stručný. Máme stejný zájem," potvrdil.
"Ano, já vím."`
"Jste výborný advokát, Masone."
"Děkuji."
"V některých případech nemáte konkurenci."
"Ani si neumíte představit, jak rád to od vás slyším," ironicky protáhl Mason.
"Nezlobte se, Masone. Nemusíte se rozčilovat. Je nutné umět důstojně prohrávat. Mám známého advokáta, který se v těhle věcech vyzná, a ten řekl, že když dnes sledoval proces, byl celý nesvůj z toho, jak jste vedl obhajobu. Tvrdí, že když je nutné obhajovat nevinného, jste nenahraditelný. Ale když... rozumíte, co mám na mysli? Když narazíte na případ podobný tomuto..."
"Kdo je ten advokát?" zeptal se Mason.
"Attika, z kanceláře Attika, Hoxy a Midda."
Drake hvízdl.
"Znáte ho?" zajímal se Keller.
"Poměrně zkušený advokát."
"Známá firma," namítl Drake. "Zastupuje Ellen Laysiovou, která na nás podala žalobu."
"Ano," přikývl Keller; "a podívejte se, jak zkušeně si počíná. Je schopen si od začátku vlídně naklonit porotu a..."
"Dělá špinavou práci," namítl Mason.
"Nezlobte se, pane Masone, neměl jsem mluvit o tom, jak se vyjádřil o obhajobě. Nejsem tu kvůli tomu, přišel jsem proto, abych vás vyzval k moudrostí a požádal o spolupráci."
"Co potřebujete?" chtěl vědět Mason.
"Chci vám vyložit svoji verzi," řekl Keller.
Vyndal z úst doutník a udělal efektní gesto.
"Scott Shelby byl lhář a podvodník. Do všeho strkal nos a otočil se za každou sukní. Pochopitelně, za to poslední ho nemůžeme odsuzovat. Konec konců nikdo nejsme bez hříchu, ale myslím, že tenhle chlapík to trošku přehnal. Začal vydírat. Víte, jak to dělal? Posbíral o někom informace nebo si někoho zavázal a pak čekal na svou příležitost. Chápete, co mám na mysli?"
"Pokračujte," popoháněl ho Mason.
"Takže v ten večer, kdy jsme byli na jachtě, jeho ženě došla trpělivost. Měla po krk takového života. Rozhodla se požádat o rozvod, ale to není možné bez postačujících důvodu. Manžílek si ale nevodil své milenky do manželského lože. Proto té noci vstala s úmyslem, že ho načapá, chápete?"
"Chápu," přikývl Mason.
"Vzbudila se a zjistila, že manžel odešel. Pochopila, že manžel nešel jen tak někam, ale za zábavou. Vtom si všimla revolveru, a aniž by o tom přemýšlela, vzala ho s sebou."
"Dovolte, abych to dokončil za vás," s ironií v hlase řekl Mason. "Neovládajíc se od žárlivosti a pokoření vyběhla na palubu. S hořkostí zjištovala, že její láska se rozbila na drobné střepy. Ubohá... byla bez sebe. Dokonce si ani neuvědomila, že není oblečená. Byla tak sžírána svým trápením, že se nekontrolovala. Stále ještě byla rozespalá a jen zčásti probuzená."
"Vidím, že jste vše pochopil," s úctou pohlédl Lotton Keller na Masona. "Právě tak je nutné situaci vylíčit. Zatraceně, vám se to daří."
"A pak vidí na přídi svého manžela v objetí jiné ženy. Ta se poleká a rychle uteče. On, když uvidí manželku, zatvrdí se a začne ji urážet. Prohlásí, že nestrpí, aby ho někdo špehoval a hrubými způsoby si bude vynucovat vysvětlení, proč šla za ním."
Lotton Keller souhlasně přikývl.
"Ubohá žena se naprosto přestane ovládat. Ztrácí soudnost. Jestě stále napůl spí," procítěně pokračoval Mason. "Zcela ji to ohromilo, začala plakat. Vtom ji muž bez okolků otočí, chytí za rameno a dá facku. Přitom jí radí, aby se odebrala do své kajuty a více odtud nevycházela. To byla poslední kapka. Vzbouřila se. Oznámila mu, že to neníní déle trpět a že požádá o rozvod. Když mu dochází smysl jejích slov, zběsile se na ni vrhne a snaží se ji hodit přes palubu. Ona klade odpor, prosí ho, aby to nedělal. On ji chytí za krk a začne škrtit. Když už ztrácí vědomí, podaří se jí vyvléknout a padá.
Manžela strhne s sebou. Ten zakopne o lano, ztratí rovnováhu a přepadne přes palubu. Zachytí se její ruky. Když se snaží vyprostit z jeho železného sevření, uslyší výstřel. V první chvíli ani nechápe, že výstřel vyšel z revolveru, který drží ona. Myslí si, že střílel někdo jiný. Teprve za nějakou chvíli jí dochází, že vystřelila sama, ale že se to stalo nějak samo od sebe, bez její vůle. Anebo se možná manžel chytil za bubínek revolveru a trhl tak silně, že stlačil kohoutek, na kterém ležel její prst?
To potvrzuje i to, že kulka nejprve narazila na nějaký hladký předmět a teprve potom odrazem trefila manžela. Ten

člověk se zastřelil sám. Stal se obětí vlastní hýřivosti a shody náhod, která mu byla seslána z nebe. Toto se nedá nazvat ani zabitím v sebeobraně. Ona ho nezabila, ubohá rozespalá žena. Ten mizera se zastřelil sám."
Lotton Keller se na Masona uchváceně zadíval:
"Bože," zamumlal, "vy to dokážete udělat ještě lepší než... nesmíte ten případ pustit z rukou."
"Ne, děkuji," rozčileně mu oznámil Mason. "Věc je skončena, a vám radím, abyste odtud zmizel co nejdříve."
Mason slezl ze stolu, vykročil ke Kellerovi, vzal ho za límec a vytáhl z křesla.
"Poslechněte," udiveně breptal Keller, "co to do vás vjelo? Počkejte, snad se domluvíme. Osud té neštastnice mi není lhostejný."
Della Streetová se na Masona tázavě podívala.
Mason přikývl.
Otevřela dveře.
Prudkým pohybem vyhodil Mason nezvaného hosta ze dveří. Keller přistál na podlaze v chodbě. Mason si očistil ruce a vrátil se k sobě do kanceláře. Della Streetová, jako kdyby to dělala podle předem připraveného scénáře, zavřela dveře a zamkla je na klíč.
"Po něčem takovém je hřích se nenapít," rozhodně pronesl Perry Mason.
Otevřel dvířka od skříňky s kartotékou a vyndal láhev whisky a skleničky. Paul Drake na něj hleděl s úžasem:
"Teda, Perry, v životě jsem neviděl takové představení."
"Máš na mysli, jak jsem vyhodil toho všiváka z kanceláře?" zeptal se Mason a otevíral láhev.
"Ale ne," vykřikl Drake, "oduševnělou historku s podvedenou ženou. Perry, neměl bys to pouštět, ty bys ji z toho dokázal dostat."
Mason přestal nalévat whisky a zadíval se na něj.
"Možná máš také chuť se ocitnout za dveřmi."
"Dělej, co umíš, Perry. Jenom prosím tě nebul jako plachá srnka, kterou zahánějí do obory. Nalej mi trochu víc. Pak půjdu a zavolám advokátovi Ellen Laisyové. Pokusím se zjistit, kolik to bude stát, abychom se z toho dostali."

21

Když přišel Mason v sobotu ráno k sobě do kanceláře, měl klobouk posazený nakřivo do zátylku a okouzlující chlapecký úsměv na rtech.
"Dobrý den, Dello, co je nového? V deset hodin má Ellen Kushingová podávat písemnou výpověď, nezapomněla jste?" připomněl.
"Hmm. Přijde sem soudní vyšetřovatel, notář je připraven přijít kdykoliv a přivést vám svědka k přísaze."
"Paul Drake se neozval?"
"Obávám se, že Paul měl bezesnou noc. Zavolal Attikovi a snažil se domluvit s chytrou liškou na kompromisu."
"No a?"
"Attika mu oznámil, že částka je dvě stě padesát tisíc dolarů a položil telefon."
Mason skrčil obočí.
"No pochopitelně. Teď má všechny trumfy. Zastupuje Ellen Laisyovou ohledně její žaloby a Marion Shelbyovou v případu vraždy. Nedopustí nějaké komlikace. Jedna věc bude pracovat pro druhou. V pondělí udělají s Ellen Kushingovou ze Scotta Shelbyho největšího darebáka ve státě. Teď může Attika..."
Ozval se zvonek.
Della Streetová vykročila k telefonu.
"To je Paul. Právě přišel."
Mason si vzal sluchátko.
"Jak se máš, Paule?"
"Na to se mne ani neptej," zaskučel Drake. "Od včerejška se to všechno snažím pustit z hlavy, ale je to zbytečné. Mám pocit, že mi do ní někdo tluče kladivem a uvnitř se všechno bortí."
"Je ti hodně špatně?"
"Horší už to být nemůže."
"Domlouvali jsme se s advokátem Ellen Kushingové o provedení písemné výpovědi dnes v deset hodin ráno. Copak jsi na to zapomněl?"
"Zapomněl," vykřikl Drake, "včera jsem se dokonce napil, abych na to zapomněl."
"Poslechni, Paule, ty máš přece několik známých reportérů, kteří pro tebe dělali určité služby?"
"No a co?"
"Nic," odpověděl Mason. "Jen mě napadlo, že jestli Ellen Kushingová dnes oznámí něco nového, mohlo by je to zajímat."
"Zatraceně, Perry. Máš pravdu. To není špatný tah. Dobře, že jsi mi napověděl. V tomhle stavu bych na to nepřišel."
"Znamená to, že zavoláš svým přátelům?" zeptal se Mason. "Vejdou se nám sem jen dva, pozvi ty, kteří už ti někdy pomohli. Budeš mít možnost se jim odvděčit."
"Děkují, Perry. Začátek je v deset?"
"Ano."
"Zavolám jim hned teď."
Mason položil sluchátko. Otevřel pusu a chtěl něco říci Delle Streetové, ale ve dveřích se objevila Gertie.

"Dobré ráno, pane Masone. Nechtěla jsem vám volat telefonem, protože jste měl hovor na druhém aparátě. Přišel pan Attika z kanceláře Attika, Hoxy a Midda v otázce písemné výpovědi."
"Je pozván na desátou."
"Tvrdí, že přišel schválně o několik minut dříve, aby si s vámi mohl promluvit."
George Attika byl vysoký, přihrbený muž se studenýma šedýma očima, ze kterých bylo těžké vyčíst, co si myslí. Bylo mu už přes padesát a byl silně prošedivělý. Mluvil hlubokým hlasem a něčím připomínal staromódního řečníka. Nehledě na jeho věk byla jeho mysl bystrá a živá a zkušenosti mohl rozdávat. Dokonale ovládal svou práci.
"Vypadá to, že jsem byl při svém včerejším rozhovoru s Paulem Drakeem až příliš ostrý," začal.
"Na omluvu není nikdy pozdě," pokrčil rameny Mason. "Posaďte se."
Attika se posadil do křesla, podíval se směrem k Delle Streetové a významně zakašlal.
"Můžete mluvit, bude přítomna," řekl Mason.
"Nemám mnoho času," přistoupil k věci Attika. "Ale jsou věci, které bych s vámi chtěl projednat dříve, než přijde můj klient."
"Jaké?"
"Chci, aby se v nedělních novinách objevilo srdceryvné přiznání Marion Shelbyové. Je to velmi dojemný příběh. Nenechá lhostejnou ani jedinou ženu na světě."
"Fantastické," prohodil Mason.
"Tento příběh," pokračoval Attika, "bude všem blízký a pochopitelný. Sympatie veřejnosti budou na straně neštastné ženy, která uvěřila lumpovi přísahajícímu, že ji bude milovat a starat se o ni, dokud je nerozloučí smrt."
"A to, jakým způsobem je rozloučila, se chystáte vysvětlit porotcům," ironicky doplnil Mason.
Attika udělal smírné gesto.
"Proč jste takový, Masone? To se vám nepodobá."
"Je mi absolutně jedno, co se mi podobá a co ne. Zaplať Pán Bůh už nejsem malý chlapec a mohu si dělat, co chci."
"To je výborné," přikývl host. "Ale teď je řeč o člověku, za kterého nesete jistou morální odpovědnost."
"Ano?"
"Ano. Neřekla vám pravdu, to je pochopitelné. Její lež ve vás může vyvolat přirozenou reakci hněvu, ale měl byste mít na paměti, že je mladá, nezkušená a byla silně rozrušená. Nepochopila v prvním okamžiku, že pravda je její nejlepší a jediná zbraň. Domnívala se, že když řekne pravdu, tak ji okamžitě odsoudí k smrti. Přitom ale jedině pravda jí může zachránit život."
"To je velmi zajímavý nápad," řekl Mason. "Ale nemusíte na mne spotřebovat veškerou svoji výmluvnost, tu si radši schovejte pro porotce."
"Očekává se, že tento případ bude mít velkou publicitu. Dokud není její zpověď známa, věc je posuzována jako vražda. Ale jakmile bude její vyprávění publikováno, všechno bude vypadat úplně jinak. Budou s ní cítit ženy celého světa. Až si přečtou nedělní noviny, podívají se na muže jinýma očima... Ještě jednou se zamyslí nad pevností své pozice a spolehlivostí rodinného svazku a budou se snažit zjistit opravdové city svých manželů."
"A co s tím mám společného já?" zeptal se Mason.
"Počítám s vaší spoluprací."
"No to snad ne!" rozčílil se Mason.
"Poslechněte," rozhodl se ho přesvědčit Attika, "máte fantastickou možnost, jak zvýšit svou prestiž. Jestliže necháte lidi v domnění, že jste úmyslně neodhalil celou pravdu, abyste donutil okresního prokurátora vyložit všechny karty, a teprve potom se chystal odkrýt své tak..."
"Pojďte, nebudeme chodit kolem horké kaše," přerušil ho Mason. "Potřebujete, abych potvrdil vaši verzi. Pochopil jsem to správně?"
"V krajním případě ji aspoň nepopírejte."
Mason chvíli mlčel.
"Attiko, těžko mohu něco popírat a přitom si nezahrávat s důvěrou svého klienta. Proto se to ani nechystám dělat. Nikdy nikomu neoznamuji, co mi řekl nebo neřekl klient. To je mé pravidlo."
Attika zazářil:
"To mne uspokojuje, pane Masone. Naprosto uspokojuje. A nyní, když se nám podařilo najít společný jazyk ohledně jednoho případu, myslím, že se nám to podaří i u druhého. Mám na mysli žalobu podanou na vás a pana Drakea. V podstatě jste se ničím neprovinili. Jen jste se spletli. Komu se to nestává. Předpokládám, že drobná finanční kompenzace bude stačit na to, aby můj klient vyjádřil přání zapomenout na vaši chybu."
"Kolik?"
"Konkrétní částka kompromisu není tak důležitá. Byly zde dotčeny lidské city a..."
"Kolik?"
"Mám-li být upřímný, pane Masone, domnívám se, že dvě stě padesát dolarů v hotovosti bude stačit. Jsem advokátem paní Laisyové a protože je nyní její dobré jméno očištěno, může být celá tahle historka podána jako vychytralý manévr určený k tomu, aby se zviklala pozice okresního prokurátora."
"Chápete, že případ bude mít velký ohlas, a doufám, že nemíníte hájit zájmy jednoho svého klienta na úkor druhého?" zajímal se Mason.
"Samozřejmě, že ne."
"Znamená to, že paní Laisyová souhlasí s dvěma sty padesáti dolary?"
"To zatím neřekla, ale domnívám se, že bude souhlasit, když jí to poradím."
"A dáte jí takovou radu?"

"Neshledávám žádný důvod, proč bych to neudělal."
"Zdá se mi," řekl Mason, "že největší důvod bude ten, že jí nemíním dát ani cent."
"Ale vždyť by to byla hloupost," vykřikl Attika. "Udělal jsem vám dobrou nabídku. Vyhnete se mnohým nepříjemnostem. Jen za dvě stě padesát dolarů. Přemýšlejte, pane Masone. Vždyť to je jen sto dvacet pět dolarů na každého."
Mason zívl a podíval se na hodinky.
"Už je skoro deset. Přijde vaše klientka?"
"Když se domluvíme, odpadne nutnost podání písemné výpovědi."
"Já osobně se nemíním o ničem domlouvat," zarytě zopakoval Mason.
"Ale proč, pane Masone? Vy mne prostě udivujete. Včera večer mne po telefonu ujistil pan Drake, že je připraven dát tisíc dolarů, aby vše urovnal."
"Ať dává, kolik chce, to je jeho věc," poznamenal Mason. "A když bude sám souhlasit s vyplacením takové částky, žalobkyně může stáhnout obžalobu, kdy bude chtít. ale co se mne týče, nemíním vyplatit ani cent. A byl bych rád, kdybyste to pochopil. Nemohu udělat prohlášení do tisku ohledně toho, co mi říká nebo neříká Marion Shelbyová, aniž bych zklamal její důvěru, ale mám plné právo říci o celé věci pravdu. Je deset hodin - zavolejte svého svědka.'"
"Pane Masone, stojí vám to za to, klást takový odpor?"
"Už je deset hodin," zopakoval Mason. "Zavolejte svého klienta."
Attika se zvedl, tvář mu zrůžověla hněvem.
"Tak dobře, dělejte, co umíte. Brzo pochopíte, že vaši pomoc nepotřebujeme, pane Perry Masone. Mimochodem, po tom všem, co se stalo, není tak složité pustit do světa nějakou zprávičku, která hodí stín na vaši reputaci. Mnozí se domnívají, že obhajoba Marion Shelbyové byla připravena a provedena velmi nedbale."
"Ať si myslí, co chtějí," řekl Mason. "Nyní je přesně deset. Kde je vaše klientka?"
Snaže se neztratit svou tvář vyšel Attika netrpělivě ke dveřím.
"Kde budete chtít provést výslech?"
"V knihovně," odpověděl Mason.
"Dobrá, má klientka přijde tam."
Della Streetová vyklouzla z kanceláře. Za několik minut se vrátila a kývla na Masona.
"Všechno je hotovo."
"Je tam Drake?"
"Zatím ne."
"A Attikova klientka?"
"Očekává ji každou minutou. Upozornil ji, že tu musí být přesně v deset hodin."
"Už je deset deset."
"Ano. Ale domnívám se, že Attika nepředpokládal, že vzniknou nějaké komplikace, a myslel si, že sem nebude muset jezdit."
"To, co si myslí, nikoho nezajímá," poznamenal Mason, "důležité je to, co je ve skutečnosti. Dejte mi vědět hned jak přijde a také až se objeví Drake."
Della Streetová souhlasně přikývla a odešla do knihovny. Mason slyšel, jak tam hýbou židlemi. Della dělala poslední přípravy.
V deset sedmnáct přišel Drake se dvěma přáteli, které nikomu nepředstavil. Skromně si sedli do kouta. Dvacet minut po desáté vešla do Masonovy kanceláře Della Streetová.
"Možná nepřijde."
"Máme potvrzení jejího advokáta, že tu bude přesně v deset,"` odpověděl Mason. "Jestli se neobjeví, řeknu Attikovi, aby ji sem dopravil, ať je kdekoliv."
"Volal jí. Co je to s vámi, šéfe? Jste úplně zelený. Objevil jste něco?'
Mason otevřel ranní noviny a ukázal na velkou fotografii přes půl stránky.
"Viděla jste?" zeptal se. "Nová."
"Ano, viděla."
"Výborná práce," řekl Mason. "Málem jsem se musel posadit, když jsem to viděl. A poslechněte si, co je pod ní napsáno. Snímek, udělaný fotoaparátem Kodak pomocí samospouště, bude figurovat u soudu při šetření žaloby na částku čtvrt milionu dolarů v souvislosti s obviněním z nactiutrhání. Ellen Kushingová a pan Laisy, zdokumentováni během pro ně významného pikniku. Odpůrci žaloby jsou pan Perry Mason, známý advokát, a Paul Drake, soukromý detektiv."
"Čím vás ten snímek zaujal?" zeptala se Della.
"Překrásný snímek," zopakoval Mason.
Nádherná kompozice, muž stojící na voru, dívka, otevírající balíčky s jídlem a rozkládající je na talířky na zemi. Je tu zachycen i led zabalený do deky.
"Nechápu, šéfe."
"A jak nádherně vypadají obláčky," uchváceně pokračoval Mason. "Všimněte si těch nádherných mráčků a hry barev a stínů. Vynikající fotografie. Dala by se využít na reklamní kampaň nějaké společnosti, která vyrábí filmy. Přesný, ostrý snímek."
"Co tím myslíte, šéfe?" Mason se usmál.
"Všechno špatné je k něčemu dobré, Dello."
"Stejně nechápu."

Dveře se pootevřely a do místnosti vstoupila Gertie. Jednou rukou se držela za kliku a druhou opírala o obrubeň.
"Přišla paní Laisyová. Pan Attika mě požádal, že když budete chtít nejprve mluvit s ním, tak..."
Mason poskládal noviny, vyndal kapesní nůž, vyřízl fotografii, přeložil ji napůl a schoval do kapsy.
"Řekněte Attikkovi, že nemám nejmenší chuť s ním mluvit. Jdeme, Dello, je čas."
Mason vešel do knihovny. Ellen Kushingová-Laisyová mu suše odpověděla na pozdrav. Měla tmavé brýle, černý klobouk, klasický tmavomodrý kostým, modré lodičky a rukavice. S bílými obroučkami kolem tmavých brýlí vypadala jako sova.
"Takže začneme," nabídl Attika.
"Na základě naší dohody jsme se sešli v určenou dobu, abychom sepsali písemnou výpověď Ellen Kushingové-Laisyové k případu Kushingová proti Perry Masorcoui a Paulu Drakeovi."
"Naprosto správně," řekl Mason.
"Písemná výpověď bude provedena na základě stanovení občanskoprávního zákoníku a procesního práva, podle kterého jsem oprávněn druhou stranu podrobit písemnému křížovému výslechu a jeho vysledek zanést do protokolu."
"Začněte," řekl ostře Attika.
Mason odsunul židli a sedl si.
"Nechť váš svědek složí přísahu."
Notář přivedl svědka a opustil místnost. Slíbil, že se vrátí na konci výslechu.
Mason se podíval na Paula Drakea, upřel svůj pohled na reportéry, kteří seděli velmi tiše a snažili se na sebe neobracet pozornost.
"Paní Kushingová, podala jste žalobu na Paula Drakea a mne kvůli nactiutrhání?"
"Naprosto správně."

"Tvrdíte, že jsme řekli policii o mokré dece a páru promočených bot?"
"Mimo to jste oznámili, že jsem skrývala Scotta Shelbyho, že byl živ a nakonec, že byl u mě v ložnici celou noc muž."
"Vysvětlila jste takt, že byla deka mokrá, že jste do ní zabalila led?"
"Ano. Budu nucena znovu odpovídat na tytéž otázky?"
"Ne, nebudete. Když potvrdíte svoji výpověď, kterou jste přednesla včera u soudu."
"Potvrzuji."
"Dávám vám výstřižek z novin, žádám vás, abyste se na něj podívala a řekla, zda není v rozporu s vaší výpovědí."
"Už jsem to viděla. Ne, není."
"Žádám, aby snímek byl považován za důkazný materiál."
"Souhlasím," řekl Attika.
"Přiložte to prosím k protokolu výslechu," požádal Mason, předávaje výstřižek soudnímu vyšetřovateli, který výslech stenografoval.
"Takže, pan Laisy, který je nyní vaším manželem, vám udělal nabídku k sňatku v den, kdy byl zabit Scott Shelby?"
"Ano, pane."
"Přibližně ve kterou dobu?"
"Kolem půl dvanácté."
"Co jste udělala potom?"
"To už jsem vám říkala."
"Buďte tak laskava a zopakujte to."
"Rozhodli jsme se vyjet na piknik. Vyjeli jsme za město k jezeru. Jestli vás zajímá konkrétní místo, zveřejňovala jsem reklamní oznámení o prodeji toho pozemku, čtyř akrů půdy, s nádherným jezerem, na březích kterého je les. Je to obdivuhodně nádherné místo. Líbilo se mi hned od začátku. Sama jsem neměla tolik peněz, abych ho mohla koupit. Jen jsem o tom snila a velmi jsem si přála, abychom tam jednou odjeli spolu s Arturem a aby mi v těchto místech udělal nabídku."
"Znamená to, že jste se vypravili na piknik a jídlo kuupili v polotovarech?"
"Něco jsem připravila sama. Do polotovarů zašel Artur."
"Takže, jestli to správně chápu, celé se to odehrálo v den vraždy Scotta Shelbyho, ve čtvrtek dvanáctého."
"Naprosto správně."
"Neviděla jste pana Shelbyho poté, kdy odjel na loď?"
"Ne, pane. Naposledy jsem ho viděla v jedenáct hodin ráno. Více už jsem ho živého nespatřila. Pak jsem viděla jeho tělo v márnici. Byla jsem pozvána na identifikaci."
"Dobrá," prohlásil Mason. "Říkala jste tedy, že jste před cestou připravila chlebíčky."`
"Ano."
"A pan Laisy se vydal do polotovarů, aby ještě něco koupil,"
"Ano."
"Koupili jste pivo a dle vašich slov jste si uvědomili, že nemáte led, abyste ho zchladili. Proto jste byli nuceni koupit ho cestou a zabalit ho do deky."
"Správně. Panebože, kolikrát budu ještě muset opakovat jedno a totéž."
"V dnešních novinách je fotografie, na které jste vyfoceni při pikniku. Kdo dal tento snímek do novin?"
"Já."
"To jste fotila sama?"
"Ano. Já jsem také na snímcích, když jsem fotila samospouští."

"Fotografie byla udělána ve čtvrtek dvanáctého?"
"Ano. Ve čtvrtek dvanáctého. V den, kdy pana Shelbyho zabila... Kdy ho někdo zabil."
"V kolik hodin byla udělána fotografie?"
"Kolem třetí nebo čtvrté hodiny."
"Před tím, než jste obědvali, nebo potom?"
"Samozřejmě, že potom."
"V kolik hodin jste přijeli k jezeru?"
"To si přesné nevzpomínám. Myslím, že v půl druhé nebo ve dvě."
"Kdy jste začali jíst?"
"Téměř ihned poté, co jsme přijeli."
"Deka nalezená v garáži byla mokrá proto, že jste do ní zabalili led?"
"Ano. Kolikrát to mám ještě opakovat? Ano, ano, ano!"
"Pan Laisy si namočil boty, když jste pluli na voru?"
"Ano."
"V kolik hodin jste se vrátili domů?"
"Odjeli jsme něco po páté. Spěchala jsem, abych mohla přivítat matku."
"Jestli to správně chápu, pan Laisy jel na nádraží s vámi."
"Ano. Ale protože měl vlak zpoždění, nedočkal se jí. Odešel vyřizovat nějaké záležitosti."
"Ale přišel druhý den ráno, aby připravil snídani a seznámil se s ní."
"Ano."
"Vaří dobře?"
"Kdysi byl šéfkuchař."
"Znamená to, že když bylo zřejmé, že má vlak zpoždění, řekl, že nemůže dále čekat, protože má důležitou pracovní schůzku?"
"Pane Masone, už jsem vám na tyto otázky odpovídala stokrát."
"Řekla jste, že jste se na stanici potkala s matčinou přítelkyní, která vás odvezla domů?"
"Ano."
"Znamená to, že pan Laisy odjel vaším autem?"
"Ano. Byli jsme blízkými přáteli a občas jsem mu dovolila použít můj vůz."
"Paní Laisyová, proč jste si vzala ty černé brýle? Bolí vás oči?"
"Líbí se mi."
"Vy špatně vidíte?"
"Ne."
"Máte výborný zrak?"
"Ano."
"Nějaký důvod to prostě mít musí."
"Dráždí mě ostré světlo."
"To tady ale není."
"Vzala jsem si je, protože se hodí k mému kostýmu. Líbí se mi bílé obroučky."
"Doufám, že poté, co jste pomluvil tuto mladou dámu, se nechystáte podrobit kritice i její vzhled?" posměšně se zeptal Attika. "Tmavé brýle jsou součástí jejího oblečení. Jsou nyní v módě. Nosí je i hollywoodské hvězdy."
"Jen jsem chtěl vědět, proč si je vzala," odpověděl Mason.
"Teď už to víte," jedovatě podotkla Ellen.
"Podívejte se pečlivě na tuto fotografii, paní Laisyová. Nerad bych, abyste mi potom říkala, že jste si nemohla všechno pečlivě prohlédnout kvůli tmavým brýlím. Opravdu si je nechcete sundat?"
"Vidím dobře. A to, co je zachyceno na této fotografii, znám dokonale."
"Fotografie byla tedy pořízena asi ve čtyři odpoledne přibližně dvě až tři hodiny po obědě?"
"Ano. Možná trochu později."
"Na snímku je vidět led zabalený do deky."
"Ano."
"Proč jste koupili tento led?"
"Měli jsme pivo a potřebovali jsme ho vychladit."
"Ulamovali jste kousky ledu a dávali jste je do skleniček?"
"Ne. Chladili jsme pivo celé."
"Jakým způsobem?"
"No... Vykopali jsme malou jamku, položili jsme do ní led, postavili tam pivo a..."
"A pili jste pivo během oběda?"
"Ano," rychle souhlasila.
"Ale na této fotografii je kus ledu, vážící minimálně dvacet pět liber, zabalený do deky."
Najednou se kousla do rtu.
"Tak co jste tedy dělali s ledem?"
"To už je jen zbytek toho, co jsme k ochlazení použili."
"To znamená, že na zchlazení piva koupil pan Laisy minimálně padesát liber ledu?"
"Ano. Chtěl, aby pivo bylo řádně studené."

"A proč jste ten zbytek nevyhodili?"
"Já... Asi jsme si mysleli, že se nám může k něčemu hodit."
"Takže jste museli led vytáhnout z jámy a zpátky zabalit do deky?"
"I kdyby to tak bylo, co z toho?"
"Vytáhli jste ho, nebo ne?"
"Ano. To byla Arturova práce."
"Jezero leží asi dvě stě yardů od rozvalin starého domu?"
"Ano."
"Říkala jste, že jste nemohli přijet autem až k jezeru a šli jste kousek pěšky?"
"Ano. Asi dvě stě yardů jsme šli pěšky. Ještě jsme se neodnaučili chodit."
"A pan Laisy nesl padesát liber ledu?"
"Byl zabalen do deky. Artur si ho přehodil přes rameno."
"Do mokré deky. To znamená, že si hodil na záda padesát liber ledu a nesl ho?"
"Ano."
"Soudě dle fotografie vám zůstal kus ledu o váze asi dvacet pět liber, paní Laisyóvá."
"Ano."
"Led jste někde koupili asi o půl dvanácté nebo ve dvanáct. Tuto fotografii jste udělali ve čtyři. Ten den bylo velmi teplo. Nemám pravdu?"
"Ano, bylo horko. Jestli mě neklame paměť, ve čtvrtek dvanáctého bylo ohromné horko, sucho a obloha byla bez jediného mráčku. Až pozdě večer začala padat mlha. Když jsme čekali na matku, nebylo skoro nic vidět."
"A celý den bylo horko?"
"Ano."
"Velké horko?"
"Ano."
"A to se ten kus ledu nerozpustil do čtyř hodin?" zeptal se nečekaně Mason.
"Myslím, že Artur skutečně koupil padesát liber. Proto ho zůstalo tolik. Bože, copak je to nějaký zločin, chladit pivo ledem?"
"Takže si dobře pamatujete, že čtvrtek dvanáctého byl horký, suchý den bez jediného mráčku."
"Ano."
"Jak mi tedy vysvětlíte, že na fotografii jsou okouzlující nadýchané mráčky? Řekla jste, že jste snímek udělala sama, a tvrdila jste, že naprosto souhlasí s událostmi onoho dne."
"No... Asi jsem se spletla. Zřejmě ten den byly nějaké mraky."
"Nespěchejte," zastavil ji Mason. "Svodky počasí ze čtvrtka dvanáctého říkají, že ten den bylo sucho a jasno."
Znovu se kousla do rtu a podívala se na Attiku.
"Konec konců; ty mraky ještě nic neznamenají," přispěchal jí na pomoc Attika.
"Ano?" podivil se Mason.
"Mohli je dokreslit novináři."
"Mraky byly dobře patrné i na fotografiích, které svědkyně předložila včera při zasedání soudu."
Mason se rychle otočil ke svědkyni.
"Problém je v tom, paní Kushingová, že tyto snímky nebyly udělány ve čtvrtek dvanáctého, ale v pátek třináctého, že?"
"Ne."
"Poté, co jsme vás s panem Drakem navštívili a co policie začala pátrání, potřebovali jste se z toho nějak dostat, a tak jste vykouzlili romantické vyprávění s vyznáním lásky na pikniku. Piknik jste potřebovala proto, abyste vysvětlila přítomnost deky a pánských bot ve vaší garáži. Abyste dokázala své alibi, odjela jste s panem Laisym a poručíkem Traggem k soudu a oznámila svůj úmysl vstoupit do svazku manželského a získat pro to příslušné povolení. Pak jste jeli do Attikovy kanceláře, sestavili žalobu, našli seržanta Dorseta a pohovořili s ním. Teprve kolem čtvrté jste vyrazili za město, abyste se vyfotili. Bylo to tak, jak říkám?"
"Ne."
"Vzpomínáte," pokračoval Mason, "když jsme spolu mluvili poprvé, pan Laisy si vzpomněl, že jste měli k obědu smažené kuře?"
"Ano. Bylo velmi tvrdé."
"Kosti jste snědli?"
"Samozřejmě, že ne."
"Když jsem se byl podívat na místě vašeho pikniku a prohledal odpadky, nenašel jsem žádné kuřecí kosti. Byly tam zbytky makaronů se sýrem a nějaké ryby na smetaně. V polotovarech, kde jste, jak tvrdíte, nakupovali, mi řekli, že ryby na smetaně prodávají jen v pátek, v žádný jiný den."
"Nevím, do kterého obchodu přesně šel."
"Radím vám, abyste si svoje odpovědi dobře rozmyslela, paní Laisyová. Má to velký význam."
"Přemýšlím nad nimi."
"A co řeknete na to, když pozvu svědka z polotovarů, který pozná v Arturu Laisym člověka, který u nich nakoupil v pátek třináctého? Co když zavolám pracovníka skladu, který potvrdí, že viděl, jak pan Laisy v pátek třináctého táhl desky na vor? Co když pozvu svědka, který viděl, jak jste v pátek třináctého vyndávali tyto desky z auta a snažili se z nich vyrobit vor, aby..."

"Dost!" vykřikla. "To stačí! Proč musíte do všeho strkat nos?!"
Mason se usmál.
"Dal jsem vám možnost říci pravdu. Jste pod přísahou, paní Laisyová. Za několik minut výslech ukončíme. Jestliže do té doby nezměníte svá tvrzení, budou klasifikována jako lživá a vy budete obviněna z křivé výpovědi."
Rozplakala se.
"Pane Masone," obrátil se k němu Attika. "Má klientka nemůže v tomto stavu odpovídat na otázky. Navrhuji, abychom na několik hodin výslech přerušili, aby se mohla vzpamatovat. Vaše otázky byly... byly opravdu trochu tvrdé."
"Ne. Budeme pokračovat hned," namítl Mason. "Řekněte, paní Laisyová, vždyť jste si celou tuto historku s piknikem vymyslela sama, a teprve v pátek třináctého jste se rozhodla udělat za městem fotografie."
Bezmocně se podívala na Attiku.
"Jesliže jste příliš rozrušená, než abyste mohla odpovídat na otázky," řekl Attika, "nemusíte odpovídat, když se odvoláte na to, že se špatně cítíte."
"V tom případě," varoval Mason, "přeruším křížový výslech a na základě již získaných zjištění obviním svědkyni z křivé výpovědi. Pojďte, zkusíme přece jen mluvit pravdu, paní Laisyová. Když jsme já, pan Drake a poručík Tragg přišli k vám v pátek třináctého, nevěděla jste ještě zcela přesně, co se v noci stalo, jen jste tušila, že Scotta Shelbyho mohl někdo zabít. Ale během našeho rozhovoru, když jsme vám ukázali mokrou deku a boty, které jsme našli ve vaší garáži, jste si domyslela, co se stalo. Vašemu příteli hrozilo nebezpečí. Vymyslíme to tak rychle, jako vy. Vy jste ho milovala, ale on vám nikdy sňatek nenabídl a ani to nemínil dělat. Napadlo vás, že máte výbornou možnost, jak ho donutit, aby se s vámi oženil. Stvořila jste milostný příběh zdůvodňující přítomnost mokré deky a bot a na oplátku jste chtěla od pana Laisyho, aby vás požádal o ruku. Vyznání lásky se neodehrálo ve vaší kanceláři, jak jste řekla, nýbrž ve vašem bytě hned, sotva se za námi zavřely dveře. Sňatek nenabídl on vám, ale vy jemu. Řekla jste, že buď potvrdí vaše vyprávění a ožení se s vámi, nebo se bude muset zodpovídat z vraždy. Proto byl ze začátku tak mlčenlivý, proto se nesnažil podpořit vaši historku nějakými podrobnostmi, dokud nepochopil, že mu dáváte jedinou šanci, jak se dostat z této kaše. Cena za poskytnutou šanci byl sňatek. Velice chytře jste všechno otočila. Vždyť není možné donutit ženu, aby vypovídala proti manželovi. To jste věděli oba. Rozhodl se to neprotahovat a oženil se s vámi. Ale ne dřív, než jste promluvila se seržantem Dorsetem a zabezpečila mu alibi formou fotografií pikniku. Mám pravdu?"
Svědkyně mlčela.
Mason vyndal ocelovou trubičku, kterou našla Della Streetová na místě pikniku, a ukázal ji Ellen.
"Viděla jste někdy dříve tento předmět, paní Laisyová?"
"Ne."
"Co s tím má společného toto závaží?" zeptal se Attika.
"To není závaží," odpověděl Mason. "To je, jak vidíte, olověná trubička o délce dva a devět šestnáctin palce a průměru přibližně šedesáti jedné setiny palce. Jinými slovy, když budu vycházet z údajů balistiky, odpovídá velikost této trubičky vnitřku hlavně lovecké pušky ráže šestnáct. Teď prosím dávejte pozor," pokračoval Mason a vytáhl z kapsy náboj ráže třicet osm. "Nyní vložím tento náboj do olověné trubičky. Vidíte, jak do ní krásně padne a pevně sedí? Pomocí tohoto zařízení je možné provést následující, paní Laisyová. Nejdříve se vystřelí do nádoby s vodou, pak se odtamtud kulka vyloví a zasadí se do nového náboje, ze kterého byla už dříve vyjmuta původní. Pak se náboj domácí výroby umístí do trubičky a to celé se vloží do lovecké pušky a vystřelí se. Na kulce zbudou rýhy jen od revolveru ráže třicet osm, které zanechal první výstřel. Při výstřelu z pušky za pomoci redukce se bude kulka za letu točit a zanechá vstupní otvor podobný klíčové dírce. Bude mít menší údernou sílu ve srovnání s kulkou vystřelenou z revolveru, protože v hlavni lovecké pušky ji budou střelné plyny obklopovat ze všech stran. Nicméně z malé vzdálenosti je možné zabít i z takové zbraně. Mimochodem, jestli vás tyto údaje zaujaly, můžete si je přečíst v podrobné práci Soudní medicína a vědecko-kriminalistické pátrání, autorem je Lokash. O něčem podobném je zmínka také v materiálech vraždy pana Dickmana, kde se říká, že byly dvě kulky různých ráží vystřeleny z jedné a téže zbraně, přičemž ale byla jedna z nich zabalena do papíru. Smith a Glaseter ve své knize Poslední úspěchy soudní medicíny tvrdí, že výstřel z jakékoli zbraně může být proveden kulkou menšího kalibru.
Například ze zbraně ráže třicet osm je možné vystřelit kulku ráže třicet dva, když ji zabalíme do papíru tak, aby seděla v hlavni. Tato skutečnost měla pravděpodobně největší zásluhu na tom, že se případ Dickmana, kde byly nalezeny v těle oběti dvě kulky různých ráží, dostal do slepé uličky. Všichni se domnívali, že byly vystřeleny ze dvou různých zbraní.
A nakonec," Mason se usmíval na zaraženého kolegu, "je o tom zmínka i v nedávno vyšlé knize E. Schneidera Vyšetřování vraždy, ve které je uvedeno, že každý, kdo se zabývá expertizou kulek, musí mít na paměti, že existují speciální zařízení, které umožňují střelbu kulových nábojů z brokových zbraní. Domnívám se, že tímto je možné uzavřít křížový výslech, jestli se ale svědkyně nerozhodla udělat prohlášení."
"Chápu, že jste unavená, drahá," obrátil se Attika k Ellen. "Pan Mason postupoval velmi tvrdě. Ale jestli máte nějaké vysvětlení, tak ho prosím řekněte nyní."
Zavrtěla hlavou.
"Svědkyně se necítí dobře," řekl Attika.
"A je naprosto jasné proč," bodoval Mason.
"Nemohu dovolit, aby pokračovala ve výpovědi," oznámil Attika. "Tímto končíme."
Jeden z reportérů převrhl židli, jak prudce vyskočil. Jeden přes druhého se vrhli ke dveřím.
"Kdo jsou ti lidé?" zeptal se Attika a zamračeně se za nimi podíval.
"Pozval jsem k výslechu novináře," odpověděl Mason.
"Panebože," neudržel se Attika a zapadl zpátky do křesla.

22

Slunce na řece bylo teplé a laskavé. Na Bentonově jachtě byl pod slunečníkem stín, ale Della Streetová si vytáhla křeslo na slunce. Byla v plavkách, opalovala se, křeslo měla napůl sklopené a nohy přehozené přes zábradlí. Mason se rovněž pohodlně uvelebil na jednom z lehátek. Byl tak uvolněný a spokojený, že se nehnul z místa, ani když uslyšel šum přibližujícího se motorového člunu. Za chníli uviděl, jak se k němu blíží Parker Benton s nedělními novinami v ruce.
"Poslal jsem do města člun pro ranní noviny," oznámil. "Myslel jsem si, že se na ně rád podíváte."
"Jen si je zatím nechte," odpověděl Mason. "Počkám, až si je přečtete. Nechci vás připravit o..."
"Na všechny se dostane," přerušil ho Benton. "Přikázal jsem nakoupit několik výtisků od každého. Zřejmě si zavedu speciální desky na novinové výstřižky."
Mason se s úsměvem natáhl pro noviny.
"Podařilo se vám zjistit něco o Shelbym? Pravděpodobně byl na jachtě již dříve."
Benton zavrtěl hlavou.
"Chtěl jsem si s vámi o tom promluvit, ale nechtěl jsem vás rušit. Rozhodl jsem se, že počkám, až přivezou noviny. Když jste včera řekl, že Shelby byl s největší pravděpodobností již někdy dříve na jachtě, byl jsem si naprosto jist, že se pletete a že večer dvanáctého tu byl poprvé."
"Jeho chování zjevně prozrazovalo, že loď dokonale zná," řekl přesvědčivě Mason. "Zřejmě měl tu čest navštívit ji při nějaké příležitosti. Věděl o existenci dvou telefonních systémů a chytře nastražil na ženu past, když jí zavolal z kajuty..."
Benton ho jedním gestem zastavil a usmál se.
"Obávám se, že tentokrát jste se dopustil chyby, pane Masone."
"Jaké?"
"Na palubě jachty nebyl Shelby, ale Laisy. Nezapomínejte, že pracoval s Shelbym ve dvojici. Jak víte, Laisy byl profesionální kuchař. Když jsem prohlížel svoji lodní kroniku, našel jsem zápis o tom, že před dvěma lety Artur Laisy pracoval asi měsíc na mě jachtě. Nahrazoval mého stálého kuchaře během jeho dovolené. Když jsem si včera prohlížel fotografie v novinách, byla mi jeho tvář povědomá, ale nemohl jsem si vzpomenout odkud."
"A je to vysvětleno," řekl Mason.
"Jeden námořník z posádky ho na fotografii poznal a před pár minutami mi to sdělil."
"Dobrá, tady jsou vaše noviny. Nechcete se něčeho napít?"
Mason zavrtěl hlavou.
"Děkuji, Bentone. Všechno, co potřebuji, je nadýchat se čerstvého vzduchu a vyhřát se na sluníčku. A fakt, že v okolí čtyř mil není žádný telefon a že tedy nikdo nemůže zavolat a žádat, abych se ujal dalšího případu vraždy, mě navádí k dobrému odpočinku."
"Domnívám se, Masone, že v tom je právě nádhera výletu na jachtě. Jakmile vstoupím na palubu, okamžitě zapomenu na všechny starosti. Ale nebudu vás více rušit, odpočívejte. Zasloužíte si to. Kdybyste něco potřeboval, přivolejte stewarda," řekl Parker Benton a vzdálil se.
"Chcete si přečíst noviny?" zeptal se Mason Delly.
Zlehka se usmála a záporně zavrtěla hlavou. Mason se protáhl a otevřel nedělní výtisk.
"Vždycky mi dělá dobře; když si v novinách přečtu zprávy o vyřešeném případu."
"Je tam něco zajímavého?" zeptala se Della Streetová za několik minut.
"Právě jsem začal číst článek Drakeova přítele."
Della se narovnala.
"Úplně jsem zapomněla, že na tom křížovém výslechu byl. Co píše, šéfe? Nechcete, já vám to přečtu nahlas?"
"Zkazíte si oči," odpověděl Mason. "Není zdravé číst na slunci. Zůstaňte ve svém křesle, Dello, přečtu vám to."
Mason přeložil noviny.
"Nejprve jsou dva obecné odstavce a pak pokračuje následující:
Ještě nikdy se mistr křížového výslechu, pan Perry Mason, neukázal v takovém lesku, jako při písemné výpovědi Ellen Kushingové-Laisyové. Svědkyně byla zahnána do slepé uličky a její advokát neschopen slova. Události, které se odehrály předtím, nejsou nic, než úchvatná předehra k tomu, co se odehrálo při křížovém výslechu. Oba byli důstojnými soupeři, ale vítězí silnější. Když se Ellen Kushingová-Laisyová chytila do pasti, kterou jí nastražil nenapodobitelným uměním soudní strategie pan Mason, vypadala bezmocná a ubohá. Ale tatáž Ellen Laisyová si prohnaně omotala koleni prstu zkušeného vyšetřovatele, jakým je poručík Tragg, který jí uvěřil natolik, že si nechal utéci vraha přímo před nosem. Když jí došlo, že člověk, kterého miluje, byl pravděpodobně smluven se Scottern Shelbym, aby mu pomohl nzmizet, vymyslela romantický příběh, který policii úplně zmátl. Tato historka byla od začátku do konce výmysl. Ve skutečnosti nebyl Artur Laisy žádným ctitelem Ellen Kushingoué, nýbrž předmětem jejích zbožných přání. Jak se ukázalo, velmi dobře znal Scotta Shelbyho a nejednou pro něj zařizoval jisté choulostivé záležitosti. Právě na něj se Shelby obrátil, když potřeboval společníka, aby mohl uskutečnit svůj vychytralý plán se svým "zmizením". Právě Laisy měl čekat na Shelbyho v loďce na řece a pak ho vysadit na břeh. Právě Laisy ho zabalil do deky. Tentýž Artur Laisy, kterého Shelby využíval pro svou špinavou práci. Jejich plány málem zmařila mlha, kvůli které se Bertton rozhodl zastavit ne v přístavu u ostrova, ale spustit kotvu o několik set yardů níže po proudu řeky. Protože byl Laisy zkušený veslař, podařilo se mu najít, kde se jachta nachází, a dát Shelbymu signál, že je všechno v pořádku. V té době už Shelby připravil vše tak, aby podezření padlo na jeho ženu a aby jakékoli vysvětlení z jejích úst vyznělo co možná nejnepravděpodobněji. Několik dnů předtím nastrojil svou otravu a zařídil vše tak, jako by se ho snažila otrávit ona. Ve skutečnosti si jídlo arzenikem ochutil sám a nezapomněl při tom ani na trochu pro ni. Pak pozval

lékaře, kterému pečlivě popsal všechny charakteristické příznaky otravy. Byl přesvědčen, že mu doktor nejen poskytne pomoc, ale také to oznámí policii. Jedním slovem vše bylo připraveno k nadcházejícím událostem oné osudné noci. Uskutečnění připraveného plánu komplikovalo jen to, že se sešlo hodně hostů a nezůstaly žádné volné kajuty. Ač to zní zvláštně, nespavost Perryho Masona pomohla odstranit poslední překážku stojící před spiklenci. Když se advokát oblékl a vyšel na palubu, dostal se Shelby do nezamčené kajuty, zavolal ženě a pak vyběhl na příď lodi, kde si připravil zdvojené lano, aby při "pádu" do vody nenamočil revolver. Plán vyšel. Neomylný Shelby však udělal chybu jinde. Natolik zamotal všechny své finanční transakce, že nikdo nevěděl, kolik má peněz na účtě v bance. Ukázalo se, že má velkou sumu v hotovosti. Nosil ji ve speciálním opasku.
Když vystřelil z revolveru a viděl, že na jachtě vypukl poplach, plaval podél levého boku a mlátil přitom rukama a nohama do dna lodi. Pak se potopil a plaval chvíli pod vodou. Když se vynořil, lehl si na záda a nechal se unášet proudem k loďce, ve které ho očekával jeho společník, který mu kapesní baterkou označil místo, kde se nalézá. Policie zjistila, co se stalo poté, když Shelby vylezl do loďky. Laisy ho zabalil do deky a vesloval ke břehu. Tam se přesvědčil, že má Shelby peníze u sebe. Celou tu dobu byl Shelby opojen skutečnostt svého geniálního zmizení. Nyní byl zbaven všech svých závazků a mohl odjet do nějakého vzdáleného města a začít nový život. Nenapadlo ho však, že jeho společník může mít jiné plány. Laisy se rozhodl, že, když už se Shelby rozhodl zinscenovat svou vlastní vraždu, bylo by hloupé tuto příležitost nevyužít a pustit z ruky čtyřicet tisíc dolarů. Právě to byla částka, kterou nosil Shelby ve svém opasku. Několik dnů předtím provedl Laisy výstřel do vody z revolveru ráže 38 shodného s tím, ze kterého, jak se všichni domnívali, Marion Shelbyová zastřelila svého manžela. Pak vylovil kulku z vody a zasadil ji do jiné nábojnice. Předtím se ujistil, že pomocí redukce je možné střílet z lovecké zbraně ráže 16 revolverovými náboji ráže 38.
Když se Shelby otočil, vzal ho Laisy veslem po hlavě a střelil mu do týla kulku, kterou si pro tento případ speciálně připravil.
Pak chladnokrevně zvedl tělo oběti a vydal se k loďce, která se pohupovala na vlnách nedaleko břehu, kde je hloubka osmnáct palců. Doplul doprostřed řeky a shodil tělo do vody. Pak se klidně vrátil k autu Ellen Kushingoué, které si vypůjčil ke své "důležité pracovní schůzce".
Ale dopustil se chyby, zavezl auto zpět do garáže. Mokrá deka ležela na zadním sedadle. Počítal s tím, že se jí zbaví později. Chytře si s sebou vzal suché kalhoty a boty. Kalhoty si vzal s sebou do bytu a boty a deku schoval u koutě garáže. Chtěl je vyzvednout druhý den ráno. Spáchal chladnokrevnov vraždu. Pravda, za pomoci své oběti. A hned další den, u pátek třináctého, přišla odplata. Laisy už měl pocit, že je vše ztraceno, když vtom mu přispěchala na pomoc vynalézavá Ellen Kushingová. Ale ne zadarmo.
Je zajímavé, že v tomto případě měl poručík Tragg zločince, dá se říci, na dasah ruky i s dostatkem důkazů, na základě kterých by ho mohl bez razpaků zavřít, ale zkušený policista se nechal zmámit šarmem krásné Ellen. Za to nyní platí tím, že je nucen poslouchat peprné poznámky svých kolegů z kriminální policie.
Mason se podíval na Dellu Streetovou a usmál se.
"Umíte si představit, jak se dnes ráno cítí Tragg? Vzpomínáte si, co mi řekl, když jsme odjížděli od domu Ellen Kushingové? Zatím, Sherlocku."
Della přikývla a s úsměvem řekla:
"V tak krásných ránech, jako je to dnešní, jsem velkorysá. Nemůžu se zlobit ani na seržanta Dorseta."
Mason zašustil stránkami novin, nalistoval inzeráty na prodej pozemků. Přeběhl očima dlouhý seznam a pronesl:
"Á.. tady to je. Poslechněte, Dello. Prodám pozemek o ploše čtyři sta akrů, hodinu jízdy z centra města, na kterém je jezero, les a potok. Nádherné místo pro odpočinek od městského shonu. Cena dvacet tisíc dolarů. Spěchá. Obracejte se na agenturu prodeje nemovitostí Ellen Kushingovou-Laisyovou."
Mason položil noviny.
"Co si o tom myslíte, Dello? Mohli bychom koupit pozemek na vaše jméno."
"Chcete se obracet na Ellen Kushingovou-Laisyovou?" zeptala se s úsměvem Della.
Mason se rozesmál.
"Obávám se, že z tohoto obchodu paní Laisyová svou pětiprocentní provizi nedostane. Když si jenom pomyslím, že jsme se tam v pátek s nimi málem setkali... Odjeli asi jenom hodinu předtím, než jsme se tam objevili."
"Zajímalo by mě, nakolik v tom má prsty George Attika?"
"Je naprosto možné, že jim sám poradil odjet k jezeru s fotoaparátem, rozházet tam zbytky a ostatní odpadky. A potom na jeho příkaz donutil Lotton Keller Marion Shelbyovou, aby si našla jiného advokáta. S tím okouzlujícím koutkem přírody máme spojeny nádherné vzpomínky, Dello. Pojďme, koupíme ho. Čas od času se tam budeme moci schovat před všedními problémy. Postavíme si bungalov na břehu jezera pod korunami stromů a možná... jednoho krásného dne..."
Mason zmlkl a zasněně se díval na horizont.
Della Streetová se usmála.
"Pokračujte šéfe. I když jenom sníte, je to krásný nápad."